

Giới thiệu Ôm Ấp Yêu Thương 2

Tiếp tục phần 2 của truyện Ôm Ấp Yêu Thương với nhiều tình tiết mà tác giả Nhan Tiểu Ngôn sẽ giải thích kỹ càng hơn, để có được sự yêu thương cũng không phải là khó mà điều khó phải giữ trong khoảng thời gian dài.

Cô là một thiếu nữ dễ thương thông minh trắng trẻo tựa như một con mèo chó treu bị người đàn ông kia trộm đi thứ quý giá nhất đó chính là con tim yếu mềm.

Biết trước những gì khi yêu người đàn ông kia sẽ không có kết quả tốt nhưng rồi cô vẫn mềm lòng trước hành động của anh không thể không từ chối được tình cảm của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

"Tí —" "Tách —" "Tí tách —" Nước chảy xuống từ ống trúc, đập vào tảng đá phát ra tiếng vang thanh thúy.

Bên trong trang viên vẫn giữ nguyên phong cách đình viện thời xưa và kiến trúc theo lối cổ điển Âu châu kết hợp với nhau, thiếu nữ Hạ Nguyệt mặc trang phục của nữ nô bộc đang cúi xuống sửa sang lại khuê phòng của đại tiểu thư Đằng Nguyên Ái Hương. Điện thoại di động trong lòng rung động, Hạ Nguyệt lấy điện thoại ra, "Alo, cái gì? Được, tôi trở về ngay." Về mặt Hạ Nguyệt hốt hoảng, để công việc trong tay xuống, chạy ra khỏi phòng.

Đại quân gia Cao Mộc Thanh Sa của trang viên Đằng Nguyên là một người phụ nữ trung niên có vóc người cường tráng giống như vận động viên, mặt của cô ta kéo căng như một tờ giấy, đứng đưa thân thể chắc nịch như cây cột đi trên hành lang liền đụng phải thị nữ thiếp thân Hạ Nguyệt của đại tiểu thư sai bước chạy trốn. Mặt Cao Mộc Thanh Sa hung dữ giật giật, hét lớn một tiếng: "Vội vàng hấp tấp chạy đi đâu?"

"Đại nhân Thanh Sa, cha tôi gọi điện thoại tôi, mẹ tôi đang bệnh nặng, muốn tôi mau đi trở về." Lòng Hạ Nguyệt như lửa đốt, một bộ dáng sắp khóc lên.

"Bao lâu thì trở lại? Cô không có ở đây, ai chăm sóc đại tiểu thư." Mặt của Cao Mộc Thanh Sa không có bất kỳ biểu tình gì.

"Bệnh tình của mẹ chuyển biến tốt, tôi sẽ lập tức trở về." Hạ Nguyệt nói.

Cao Mộc Thanh Sa do dự mấy giây mới nói: "Đi đi."

"Đa tạ đại nhân."

.....

Hạ Nguyệt chạy về nhà, thấy mẹ vẫn bình thường ngồi ở trên sofa trong phòng khách liền hỏi: "Mẹ, đây là xảy ra chuyện gì?"

Sau khi mẹ Hạ Nguyệt mang theo Hạ Nguyệt đến trước cửa phòng, nói: "Có hai vị khách muốn gặp con."

"Mẹ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Hạ Nguyệt lại càng không hiểu.

"Aizz!" Mẹ Hạ Nguyệt lộ vẻ mặt u sầu, bắt đầu nói: "Con đi vào sẽ biết."

Hạ Nguyệt đẩy cửa ra, nhìn thấy hai vị xa lạ khách.

Đó là Lạc Tiểu Anh và Hạ Thiệu Nhiên, tại sao hai người bọn họ lại xuất hiện ở đây? Chuyện xưa phải nói từ năm ngày trước.

Phòng dưới đất của nhà họ Hạ làm một nơi cấm kỵ.

Nơi đó chỉ thuộc về một mình Hạ Thiệu Nhiên.

Hôm nay, Lạc Tiểu Anh vô cùng buồn chán đi xuống phòng ở dưới đất. Luyện súng để giải tỏa, chơi đã liền nằm trên ghế sofa lon nghi ngại, nghi ngại đủ rồi lại dạo bước đến trước bàn đọc sách trong phòng, nghiêng đầu nhìn laptop thật mỏng màu đen đến ngây người. Máy này có mặt mã, cô đã biết lúc ở Thanh Mai.

Ngày đó bàn tay Hạ Thiệu Nhiên đánh cực nhanh, chỉ trong nháy mắt liền nhập một chuỗi chữ cái thật dài vào đó. Tốc độ như vậy, người bình thường không mở to mắt nhìn chăm chú ba lần thì chưa chắc có thể nhớ được, mà cô lại nhìn rõ ràng.

Thị lực và trí nhớ tuyệt vời, ưu điểm đáng giá kiêu ngạo.

Lòng ngứa ngáy, ngứa tay.

Tiểu Anh cẩn thận mở máy tính ra, ngón tay đặt ở trên bàn phím, dựa vào trí nhớ nhìn Hạ Thiệu Nhiên mở máy vi tính ra ở phòng khách của khách sạn Thanh Mai, bắt chước tốc độ của ngón tay hắn đánh bàn phím.

Sau khi nhập một chuỗi ký tự vào, máy vi tính liền hoạt động. Tiểu Anh che môi lại, hưng phấn đến dậm chân, không kịp chờ đợi bắt lấy con chuột. Cô gái trong màn hình, khiến cô an tĩnh lại trong nháy mắt.

Đó là tấm ảnh cô gái cột tóc đuôi ngựa, ở trong một rừng hoa anh đào lộ ra nụ cười với ống kính. Cô gái nhỏ rất trẻ tuổi, bộ dáng mười bảy hoặc mười tám tuổi, thanh xuân, ngây thơ, tinh thần phấn chấn bông bột, một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, trên chóp mũi còn có mồ hôi hột, chắc là hình được chụp sau khi vừa chạy loạn trong rừng một hồi.

Đôi mắt trong sáng cong thành trăng lưỡi liềm, lúm đồng tiền nhỏ bên má lún sâu, cười lên đặc biệt đẹp mắt, khiến hoa anh đào trắng mịn ở sau lưng đang tranh đua nở rộ chói lọi trong ngày xuân nắng ấm cũng âm thầm phai mờ, cảm thấy không bằng. Cô gái này không phải Lạc Tiểu Anh cô thì là ai.

Tiểu Anh nằm ở bên cạnh bàn, con chuột hoạt động đến gương mặt giống mình, thần thức cảm thán. Khi đó mình bao nhiêu tuổi, thật sự rất ngốc nghếch! Lần đầu tiên đi Nhật Bản, lần đầu tiên thấy biển hoa anh đào, hưng phấn vui mừng chạy thật lâu ở bên trong, chạy hết nổi rồi mới giờ máy chụp hình lên nhắm ngay mình, chụp ảnh chung với hoa anh đào.

Tấm hình này được lưu trong thẻ ở trên phi thuyền Nguyệt Thần, bị cô dùng để thay thế còn có tấm hình khoa trương kia của Hạ Thiệu Nhiên, len lén cài đặt ở trong máy ảnh, còn tưởng rằng bị đại nhân hải tặc trộm đi, không thể nghĩ đến lại ở trong tay Hạ Thiệu Nhiên.

Tiểu Anh lầm bầm: "Nhìn, mình đúng là đầu đàn, sao không nghĩ tới là bị anh trộm đi!" Nghĩ đến mình ở trên thuyền nhỏ từng nói qua câu nguyên rủa uống nước lạnh tê răng, mặc quần chạy trời chết kia liền không khỏi bật cười.

"Hạ Thiệu Nhiên, em thật yêu anh nha! Đem hình em làm ảnh nền, anh thật đáng yêu. Hiện tại để cho em kiểm tra một chút máy vi tính của anh, xem thử bên trong có cái gì không để người thấy được không? Nói thí dụ như, hình cô gái khác, chứng cứ anh làm chuyện xấu, Còn nữa, hắc hắc, phim đen gì đó, hoặc là hình mỹ nữ không mặc quần áo, hắc hắc!" Tiểu Anh phát ra tiếng cười bi ối quái gở, lần lượt tìm tòi trong các file.

Máy vi tính của Hạ Thiệu Nhiên rất sạch sẽ, không có phim đen, không có hình mỹ nữ khỏa thân, nhưng tài liệu lại không ít, giới thiệu các tác phẩm chân chính cao nhất của viện bảo tàng, giới thiệu hệ thống bảo an mới nhất, vân vân, đều có liên quan việc trộm đạo. Tiểu Anh phát hiện tấm ảnh thú vị, có một nhà thủy tinh hình cầu, phòng thủy tinh sáng người, bên trong đủ loại hoa anh đào màu hồng, xuyên qua nóc pha lê chiếu rọi vào, đặc biệt đẹp. Trời ơi! Đó là một nhà thủy tinh anh đáp ứng xây dựng cho cô! Tiểu Anh vui sướng đến nhảy dựng, "Đã nói anh là lọ mọt của em mà!"

Sau khi xem qua toàn bộ, tay tùy tiện nhấn vào file bị che giấu, đều là một chút tài liệu được cài mật mã. "A! Thì ra đồ tốt ở chỗ này." Loại mật mã này chỉ cần dùng trình tự giải mã tự động do Thạch Nam biên soạn là có thể dễ dàng phá giải, nhưng làm như vậy sẽ bị Hạ Thiệu Nhiên phát hiện, Tiểu Anh suy nghĩ một chút, vẫn có phương pháp ngốc nhất, dùng vận may thử mật mã.

Bình thường mà nói, mọi người đều thích sử dụng những số ngày sinh hoặc là kỷ niệm có ý nghĩa đặc biệt của mình hoặc là người một nhà làm mật mã, dĩ nhiên cũng có không thiếu một vài người ngu ngốc sẽ dùng số điện thoại di động và số chứng minh làm mật mã.

Hạ Thiệu Nhiên chắc chắn sẽ không dùng số di động, số chứng minh, số ngày sinh làm mật mã. Vậy anh sẽ dùng gì đây? Tiểu Anh chẳng biết xấu hổ gõ một dãy số sinh nhật, chứng minh của mình, ngày viện trưởng Tô nhật được có ở dưới hoa anh đào.

Nhắc nhở: mật mã sai.

Aizz! Thử lại, ngày cô tỏ tình với anh, NO. Đổi thành, ngày anh thổ lộ với cô, NO. Ai u! Rốt cuộc mật mã là gì!

Tiểu Anh nóng lòng, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Thử một lần cuối cùng, không được sẽ dùng trình tự giải mã, chính là. chính là. chính là ngày chúng ta gặp mặt lần đầu ở Phi Thuyền Nguyệt Thần."

Tiểu Anh không nháy mắt nhìn chăm chăm màn ảnh. Mật mã nhắc nhở, thành công.

Quá xuất sắc rồi!

Tiểu Anh mang theo một tâm trạng hưng phấn không thôi nhấn vào file đó. Tất cả đều là tài liệu thần bí nhất của gia tộc Đằng Nguyên, còn có giới thiệu, bản đồ và thành viên gia tộc.

Hình của đại tiểu thư Đằng Nguyên Ái Hương đặc biệt nhiều, mặc kimono, che ô, dùng com ở phòng ăn, thậm chí có cả hình tắm. Nếu không phải lúc trước cô từng nghe Lý Khuynh Tâm nói qua chuyện một nhà Đằng Nguyên, Tiểu Anh nhất định sẽ hoài nghi Hạ Thiệu Nhiên thăm mền đại tiểu thư.

Khi Tiểu Anh thấy ảnh chụp tắm lưng Đằng Nguyên Ái Hương thì như bị sấm sét giữa trời đổ xuống, cả người đều ngu.

Bức tranh hoa anh đào, giống như đúc bức tranh hoa anh đào của cô. Tại sao lại như vậy, trên người của cô cũng có xăm bức tranh hoa anh đào như vậy. Tại sao hai người sẽ có hình xăm giống nhau như đúc? Tại sao?

Lý Khuynh Tâm từng nói qua, toàn bộ bí mật của nhà Đăng Nguyên giấu ở trên người đại tiểu thư Ái Hương, như vậy hình xăm hoa anh đào trên người mình có ý nghĩa gì?

Trong lòng Tiểu Anh rất không thoải mái, sợ, khủng hoảng, cực kỳ thấp thòm, tay nắm con chuột đều đang khẽ run. Vì tìm được đáp án, cô nhìn tỉ mỉ từ đầu tới cuối tài liệu cả nhà Đăng Nguyên một lần. Khi thấy người phụ nữ trung niên trong tư liệu có mấy phần tương tự với mình, theo họ chồng là Đăng Nguyên Mỹ Tuyết thì Tiểu Anh liền đỏ vành mắt.

Người phụ nữ xinh đẹp đó vào hai mươi ba năm trước đã từng đi qua cô nhi viện Bình Sơn, thời gian phù hợp với viện trưởng Tô Nhật được mình, cô có thể là. có thể là. có thể là mẹ. mẹ của mình?

Một vị trí nào đó ở lồng ngực co rút đau, Tiểu Anh không thể tin được tin tức chân thật hiện ra ở trước mắt, cắn chặt cánh môi lác đầu, nội tâm hỗn loạn đến rối tinh rối mù, con chuột nắm đến vang lên "kéo kẹt".

Khóa cửa vang lên một âm thanh hơi nhỏ, là Hạ Thiệu Nhiên tới.

Tiểu Anh nhanh chóng tắt máy, đóng laptop lại, lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, đứng ở trước bàn làm việc, tận lực làm bộ dáng như không có việc gì cầm máy cất bỏ túi chạy bằng điện lên. Hạ Thiệu Nhiên đi tới phía sau cô, ôm cô vào lòng.

Tâm tình Tiểu Anh không tốt, khổng chế không được lòng đã sớm hỗn loạn của mình, cúi đầu nhỏ bất động thật lâu. Hạ Thiệu Nhiên nắm tay nhỏ bé của cô, đặt ở bên môi hôn. Bình thường tay nhỏ bé mang đến ấm áp cho anh, vào giờ phút này lại không có một chút nhiệt độ, lạnh lẽo giống như là nắm một khối băng ở trong tay. Hạ Thiệu Nhiên xoay thân thể nhỏ bé của cô lại, nâng cằm của cô lên, hai mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm.

Người đàn ông trước mặt, thân phận hiển hách, là môn chủ nhà họ Hạ, là thần trộm BLACK cực kỳ nổi tiếng trong giới trộm đạo. Anh đã sớm biết rõ cô có thể có liên quan với nhà Đăng Nguyên, đã sớm biết trên lưng cô có bức tranh hoa anh đào, anh là thuần túy thích cô ư? Trong này không có trộn lẫn những nhân tố khác sao?

Tiểu Anh nghi ngờ, do dự, bàng hoàng rồi sợ hãi.

Anh yêu em, Tiểu Anh.

Giúp em thực hiện nguyện vọng chính là nguyện vọng của anh.

Anh muốn xây một tòa nhà thủy tinh thật to ở hậu viện cho em, bên trong đủ loại cây hoa anh đào, ánh nắng ấm áp, cánh hoa nhẹ nhàng bay tán loạn xuống, em có thể ở bên trong nhảy dây, ngủ trưa, chụp hình, ngắm những vì sao, làm bất kỳ chuyện gì em muốn làm.

Anh ở đâu, nhà ở đó.

Nắm mắt lại, tất cả trong đầu đều là cánh tay anh quấn khăn lụa cho cô, làm một mầm nhỏ sùi cào nhân hải sản, trời tuyết lớn không sợ rét lạnh đưa tới hộp giữ nhiệt anh thích nhất, còn có hình của cô, tất cả chứng có cô liên quan tới việc anh đối tốt với cô.

Anh nói, nhớ, bất luận sau này xảy ra chuyện gì, anh đều đáng giá để em tin cậy, vĩnh viễn sẽ đứng ở trước mặt em, thay em che gió che mưa, người bảo vệ em vĩnh viễn.

Anh đối với cô tốt như vậy, cô thật sự không nên hoài nghi anh.

Tiểu Anh mồ hôi ướt ra, dựa vào ngực của anh. "Thế nào?" Phát hiện không đúng, Hạ Thiệu Nhiên vuốt ve gương mặt của cô hỏi. "Không có gì, chỉ là có chút mệt mỏi."

"Vậy đi lên đi!"

"Ừ".

Cơm tối chỉ ăn có mấy hạt, cũng như chưa ăn. Không chỉ có cơm ăn không vô, ngay cả nói cũng không muốn nói, xảy ra chuyện lớn như vậy, Tiểu Anh không cách nào bỏ qua. Tựa như Hạ Thiệu Nhiên không cách nào bỏ qua tâm tình không tốt của cô. Hạ Thiệu Nhiên đóng cửa phòng dưới đất, từ phòng quyền anh đến phòng bắn súng, rồi đến phòng cất giữ đầy công cụ, quỹ bảo hiểm, đại sảnh. Trước bàn đọc sách, Hạ Thiệu Nhiên dừng lại, nghiêng đầu, mắt liếc nhìn laptop, mấy chỉ tay rõ ràng rơi vào tầm mắt.

Hạ Thiệu Nhiên ngẩng đầu lên, trầm mặc hồi lâu.

Ban đêm lại tới, Tiểu Anh ở trên giường, không cách nào ngủ, trần trọc trở mình. Trong đầu đều là hình ảnh nhìn lên từ tài liệu trong laptop của Hạ Thiệu Nhiên, tim bị chặn đến hốt hoảng.

Hạ Thiệu Nhiên không một tiếng động đi vào phòng, lên giường, ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô vào ngực, đổi lại thường ngày, cô nhất định sẽ vụt một cái giống như mèo con chui vào trong ngực anh, nhưng bây giờ vừa lạnh lẽo lại cứng ngắc, Hạ Thiệu Nhiên không thích cô như vậy chút nào.

Hạ Thiệu Nhiên buông cô ra, nằm lại vị trí của mình. "Anh sắp xếp hai vé máy bay đi Nhật Bản."

Giọng nói trầm thấp giống như là một ánh rạng đông chợt lóe trong bóng tối, đánh thẳng vào lòng người. Anh nói anh không phải là chúa cứu thế, nhưng theo Tiểu Anh, Hạ Thiệu Nhiên chính là chúa cứu thế của mình, đứng ở trước mặt cô, người đàn ông có thể thay cô giải quyết tất cả mọi chuyện, tồn tại như một vị thần.

Tiểu Anh cắn chặt môi dưới, đầu ngón tay len len lau đi nước mắt, giọng nói gần như nghẹn ngào nói: "Em không đi."

Trong bóng tối, lời nói thâm trầm của lực của người đàn ông vang lên lần nữa: "Không phải em muốn biết đáp án ư? Hạ Thiệu Nhiên tồn tại chỉ vì trợ giúp Lạc Tiểu Anh thực hiện từng nguyện vọng."

Nước mắt tùy ý chảy xuống, Tiểu Anh khóc, nức nở nói: "Em không muốn đi, em thật sự sợ, thật sự sợ trong tư liệu viết đều sự thật, em bị bọn họ vứt bỏ, không quan tâm hơn hai mươi năm, em không tiếp nhận nỗi sợ thật đó."

Tiểu Anh chui vào trong ngực Hạ Thiệu Nhiên, nức nở không ngừng, Hạ Thiệu Nhiên ôm lấy thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy, trông mắt đen nhìn chăm chú như là màn đêm đen nhánh. Anh chưa từng an ủi người nên không biết an ủi cô như thế nào, anh nói: "Không nói cho em biết, một là sợ sau khi em biết sẽ chịu không nổi, hai là sợ mang tới cho em phiền toái không cần thiết. Em nên biết, hình xăm sau lưng Đằng Nguyên Ái Hương có liên quan chặt chẽ với kho báu nhà Đằng Nguyên, có bao nhiêu người đang có ý đồ với cô ta. Chuyện của nhà Đằng Nguyên rất phức tạp, trong phần tài liệu kia cũng không có đầy đủ chứng cứ chứng minh Đằng Nguyên Quân Nhất và Đằng Nguyên Mỹ Tuyết là cha mẹ ruột của em. Bọn họ có thể đúng, cũng có thể không đúng. Nếu như phải, vậy thì trên đời có thêm hai người thân để cho mình nhớ nhưng, nếu như không phải. . . . em, còn có anh."

"Nhưng!" Từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, mang theo một bụng uất ức, làm bộ đáng thương, giọng nói mềm nhũn khiến Hạ Thiệu Nhiên nghe đến rất đau lòng, bàn tay thay cô lau đi nước mắt, nói: "Đừng cho mình áp lực quá lớn, coi như là một chuyện trộm đạo kích thích căng thẳng đi."

"Một chuyện trộm đạo ư?" Tiểu Anh giương mắt, kinh ngạc hỏi: "Vậy chúng ta muốn trộm cái gì?"

"Chân tướng." Chân tướng sao!

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Cứ như vậy, Hạ Thiệu Nhiên mang theo Tiểu Anh đi tới Nhật Bản. Từ chỗ Thạch Nam điều tra, tìm được thị nữ Hạ Nguyệt - cửa đột phá này.

Bên trong nhà trệt kiểu Nhật nghèo khó, hai thiếu nữ xấp xỉ tuổi hai mặt nhìn nhau, Hạ Thiệu Nhiên ở sau lưng Tiểu Anh khiến đáy lòng Hạ Nguyệt sinh ra một cỗ áp lực trước nay chưa từng có. Cái loại khí thế đó vô cùng cường đại, dọa cô sợ đến nhất thời quên cả nói chuyện, cũng may cô làm việc ở trang nguyên Đằng Nguyên đã một thời gian, đi theo bên cạnh đại tiểu thư gặp qua không ít nhân vật lớn nên bình phục tâm tình rất nhanh, lễ phép khom lưng, nhẹ nói: "Chào hai người."

"Xin chào, là Hạ Nguyệt đúng không?" Thầy giáo dạy Tiểu Anh kỹ thuật chụp ảnh là người Nhật Bản, Tiểu Anh không chỉ học được chụp ảnh từ chỗ của ông, còn học được cả tiếng Nhật. Nói chuyện với người Nhật Bản rất thoải mái tự nhiên, cũng hiểu rất rõ thói quen cuộc sống của bọn họ.

Hạ Nguyệt trả lời: "Vâng"

Tiểu Anh quan sát cô ta, nói: "Không cần khách trương, chúng tôi không có ác ý, chỉ là muốn làm một giao dịch với cô thôi." Nói xong, móc từ trong ba lô ra một tờ chi phiếu đưa cho cô ta. Hạ Nguyệt nhận lấy, cúi đầu nhìn con số mẹ người phía trên, chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, tay cô ta đang phát run. Cẩn thận nhìn Tiểu Anh một chút, lại nhìn Hạ Thiệu Nhiên sau lưng cô một chút.

Tiểu Anh nói: "Xin giúp chút việc nhỏ, đưa tôi đến bên cạnh đại tiểu thư Đằng Nguyên làm thị nữ thiếp thân."

Hạ Nguyệt không hề nghĩ ngợi, lập tức cự tuyệt: "Các người muốn làm cái gì? Đến gần đại tiểu thư có mục đích gì? Tôi không thể làm như vậy, trả lại cho cô."

Hạ Nguyệt đưa chi phiếu tới trước mặt Tiểu Anh. Tiểu Anh cười, hỏi ngược lại: "Tôi giống người xấu ư?"

Khuôn mặt phấn phấn xinh đẹp đáng yêu, đáng đáp rất giống phu nhân Mỹ Tuyết. Mắt tròn, hàng lông mi cong, bộ dáng cười lên rất dịu dàng. Cô gái này cho Hạ Nguyệt cảm giác không giống người xấu, Hạ Nguyệt lắc đầu một cái nói: "Đại tiểu thư đối với tôi rất tốt, tôi không thể làm chuyện có lỗi với cô ấy."

"Đại tiểu thư đối với cô rất tốt, có thể bằng tám chi phiếu này sao? Có số tiền kia, bệnh em trai của cô rất nhanh có thể được chữa trị, từ đó về sau một nhà các người sẽ không lo cơm áo. Cô giới thiệu tôi đến bên cạnh đại tiểu thư cũng không phải là làm trái với nguyên tắc. Tôi cam đoan với cô, tôi tuyệt đối sẽ không tổn thương cô ấy một chút nào, hơn nữa còn có thể bảo vệ cô ấy, cô tốt nhất suy nghĩ một chút đi."

Cần tiền gấp vì tiền thuốc thang của em trai, Hạ Nguyệt trải qua một phen giãy giụa, rốt cuộc không thể chống cự được chi phiếu hấp dẫn, cuối cùng

quyết định trợ giúp Tiểu Anh. Cô gọi điện cho nữ quản gia Cao Mộc Thanh Sa, nói dối mẹ bệnh nặng, trong thời gian ngắn là không về được nhà Đăng Nguyên, nhưng cô nhờ chị họ là Anh Tinh Dữu Nguyệt đi chăm sóc đại tiểu thư. Cao Mộc Thanh Sa đồng ý gấp qua Anh Tinh Dữu Nguyệt rồi quyết định có để cho cô ở lại bên cạnh đại tiểu thư hay không?

Tiểu Anh không chỉ lấy được lời giới thiệu từ chỗ Hạ Nguyệt, còn hỏi được từ trong miệng cô ấy sở thích và bí mật không thể cho ai biết của đại tiểu thư. Thay vì nói là hỏi ra, không bằng nói là Hạ Nguyệt chủ động nói với cô, hơn nữa bất cô thế không tiết lộ chuyện của nhà Đăng Nguyên cho bất luận kẻ nào.

Đến tận cùng bí mật không thể cho ai biết của đại tiểu thư Đăng Nguyên là cái gì chứ?

Giấy khai sinh, CMND, thành viên gia đình, kinh nghiệm lớn lên, còn có một khuôn mặt cực kỳ giống Đăng Nguyên Mỹ Tuyết. Thạch Nam dùng tốc độ nhanh nhất ngụy tạo ra người Anh Tinh Dữu Nguyệt không tồn tại mà Tiểu Anh muốn sắm vai này. Thạch Nam làm một trò đùa dai, biến Tiểu Anh Dữu Nguyệt khi còn bé thành mặt bánh bao mập mạp, vóc người tròn vo như thùng nước.

Sau khi Tiểu Anh thấy ảnh chụp, tức giận dùng đầu ngón tay đâm khuôn mặt biến thành khí cầu, đòi Thạch Nam đổi lại. Hạ Thiệu Nhiên nhìn tấm hình một chút, bàn tay vuốt vuốt đầu Tiểu Anh, nói: "Thật đáng yêu!" Đáng yêu! Đầu có!

Trang viên Đăng Nguyên rất lớn, quang cảnh dinh viện không tồi. Tiểu Anh ở trong nhà, dưới sự hướng dẫn của người làm xuyên qua hành lang dài trong dinh viện, đi tới chỗ của đại quản gia. Cô thân là nhiếp ảnh gia, thấy được cảnh sắc xinh đẹp cũng sẽ ngửa tay mà muốn chụp lại vài tấm. Tiểu Anh móc máy chụp hình trong ngực ra, vừa đi vừa vì lưu cảnh đẹp làm kỷ niệm.

Nữ quản gia xử lý việc trong nhà Đăng Nguyên, Cao Mộc Thanh Sa. Cha cô ta là quản gia đời trước của nhà Đăng Nguyên, sau khi qua đời vào hai mươi năm trước, liền do Cao Mộc Thanh Sa tiếp quản chức quản gia, đã qua hai mươi năm. Cao Mộc Thanh Sa là một người phụ nữ trung niên ba mươi tám tuổi, vóc người vừa cao lại cường tráng, lại còn mập, bộ mặt dữ tợn, mắt là một khe hở nhỏ. Chỉ là da mặt không thích hợp, dùng lời nói chính là mặt không chuẩn liền thành bề trên rồi.

Cao Mộc Thanh Sa như một cao thủ đấu vật, mặt nghiêm túc đứng ở ngay giữa phòng, sau khi nhìn thấy khuôn mặt rất giống phu nhân Đăng Nguyên phu nhân, lộ ra bộ dáng hơi giật mình một chút. Trừ Cao Mộc Thanh Sa, lúc ấy trong nhà còn có một người đàn ông, vòng tay dựa vào ở cạnh tường cau mày. Hắn cao hơn đàn ông Nhật Bản nhiều, gầy teo, bộ dáng thật đẹp mắt, chỉ là sắc mặt âm trầm. Người đàn ông này rõ ràng là loại không muốn thân cận với người khác, giống như Hạ Thiệu Nhiên.

Tiểu Anh biết hắn gọi là Hắc Trạch Lương, là thị vệ cận thân của Đăng Nguyên Ái hương.

"Cô là Anh Tinh Dữu Nguyệt?" Vóc người đại quản gia hung hãn, giọng nói cũng là hùng hậu có lực. Tiểu Anh đóng giả Tiểu Anh Dữu Nguyệt nhỏ giọng nói: "Vâng" Kẻ trộm xuất sắc phải là tên lường gạt xuất sắc, tên lường gạt xuất sắc phải là diễn viên xuất sắc.

Diễn viên phải diễn như thế nào, lúc này Tiểu Anh hạ mi mắt, an tĩnh đứng ở trước mặt Cao Mộc Thanh Sa, bộ dáng khéo léo hiền lành thật sự là người làm nghề sai bảo.

Đôi mắt nhỏ của Cao Mộc Thanh Sa lóe sáng nhìn cô từ trên xuống dưới. Đôi mắt nhỏ sáng loáng khiến Tiểu Anh nghĩ đến một người, hình cảnh quốc tế Tiểu Ngũ Lang. Cũng là mặt bánh bao, đôi mắt nhỏ sáng loáng. Đúng là tướng vợ chồng trong truyền thuyết mà!

Cao Mộc Thanh Sa cẩn thận thẩm tra đối chiếu tài liệu thân phận, rất hài lòng khi trong tư liệu viết biết một chút thái quyền. Đại tiểu thư Đăng Nguyên ba ngày năm bữa liền gặp được tất cả các chuyện bất cóc lớn nhỏ, người bên cạnh không có chút công phu quyền cước sao được.

Cao Mộc Thanh Sa lật xem hồ sơ, nhìn chằm chằm tấm hình bị Thạch Nam sửa thành mặt bánh bao mập mạp thật lâu mới mở miệng đơn giản hỏi thăm mấy vấn đề. Tiểu Anh mồm miệng lanh lợi, người cũng cơ trí, Cao Mộc Thanh Sa thật thích cô, liền mở miệng nói: "Nhà Đăng Nguyên không thể so với những địa phương khác, tới đây phải tuân thủ quy củ của nơi này. Công việc của cô là hầu hạ bên cạnh đại tiểu thư, chăm sóc cuộc sống thường ngày của đại tiểu thư. Đồng thời cô phải luôn giữ vững cảnh giác, đề phòng những người có mưu đồ bất chính với đại tiểu thư, phát hiện có người và sự việc khả nghi. Trước tiên liền hỏi báo với Lương Quân, nhớ chưa?"

"Nhớ rồi, đại nhân Thanh Sa."

Cứ như vậy, Tiểu Anh dễ dàng xâm nhập vào nhà Đăng Nguyên.

Đầu mùa xuân lộ ra khí se lạnh, hoa anh đào trong vườn cây đã bắt đầu dự trữ lực lượng, cành lá đón gió chập chòn, thỉnh thoảng có thể ở trong cành cây màu nâu tìm được nụ hoa nhỏ tí tẹo. Ở bên trong hành lang dài, Hắc Trạch Lương không nói cười tùy tiện đi ở phía trước, Tiểu Anh cũng bước đi theo. Nơi xa, mấy vị phụ nữ trung niên vừa nói vừa cười đi tới.

Là Đăng Nguyên Mỹ Tuyết!

Thấy bà, Tiểu Anh kích động đến không bước chân được, mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng nhanh như vậy liền gặp được bà ta, khối trái tim màu đỏ trong lồng ngực vẫn co rút lại. Trong đôi mắt rõ ràng lộ ra vẻ khát vọng và căm hận, bị hận ý đảo loạn tâm trí. Trong lúc nhất thời, Tiểu Anh đã quên mất mình đang ở chỗ nào, quên mất thân phận của mình, chỉ ngây ngốc nhìn phu nhân Đăng Nguyên ở phía trước đang chậm rãi đi tới.

Lương cúi đầu hành lễ với Đăng Nguyên Mỹ Tuyết và bạn bè của bà, Đăng Nguyên Mỹ Tuyết mỉm cười gật đầu đi ngang qua từ bên cạnh hắn, nhưng bị ánh mắt oán trách trên mặt Lạc Tiểu Anh hấp dẫn qua, đáy lòng sinh ra loại cảm giác đã từng quen biết. Đăng Nguyên Mỹ Tuyết khẽ kinh ngạc, thị nữ Ma Lý đi sau lưng bà cũng sờ nhìn chằm chằm Tiểu Anh, chán ghét hành động lỗ mãng không hiểu lễ nghĩa của cô, đồng thời vì dung mạo của cô mà âm

thăm kinh hải.

Thị nữ Ma Lý cũng mới vừa tiến vào nhà Đằng Nguyên, chải tóc dài ngang vai để che gò má trái, chỉ lộ ra gò má phải xinh đẹp. Sau này Tiểu Anh mới từ trong miệng thị nữ khác biết được, gò má trái của Ma Lý có một vết sẹo lớn.

Tiểu Anh nhìn chăm chăm chủ tớ hai người, Lương chú ý tới cô luống cuống, nhanh chóng nói: "Còn không mau hành lễ với phu nhân."

"A!" Tiểu Anh hồi hồn, cúi đầu, cúi người chào 90 độ: "Phu nhân, người khỏe chứ, tôi là thị nữ mới tới, Anh Tinh Dữu Nguyệt."

Đằng Nguyên Mỹ Tuyết cũng khôi phục lại từ trong kinh ngạc của mình, mỉm cười nói: "Dữu Nguyệt sao?"

Giọng nói rất dịu dàng! Đây chính là giọng nói của mẹ ư? Tiểu Anh rất nhanh trả lời: "Vâng"

Đằng Nguyên Mỹ Tuyết dịu dàng khách khí nói: "Sau này Ái Hương phải nhờ cậy cô rồi."

"Chăm sóc đại tiểu thư là công việc của tôi, phu nhân ngài khách khí." Tiểu Anh cứng nhắc nói ra lời này, cô có thể diễn trò ở trước mặt Cao Mộc Thanh Sa và Hắc Trạch Lương, nhưng ở trước mặt Đằng Nguyên Mỹ Tuyết, cô lại không cách nào tâm bình khí hòa được.

Tĩnh tĩnh Đằng Nguyên Mỹ Tuyết ôn hòa như tên, cũng không quá để ý giọng điệu nói chuyện của Tiểu Anh, khoe miệng cong lên một đường cong đẹp mắt, nói với mấy người bạn của mình: "Chúng ta đi bên kia xem một chút đi!"

Tiểu Anh cúi người nhìn Đằng Nguyên Mỹ Tuyết đi qua từ bên cạnh mình, nói không ra tư vị trong lòng là gì, tóm lại là đặc biệt khó chịu.

Lương nhìn cô chăm chăm, bất mãn như ong mày.

Lương mang theo Tiểu Anh tiến vào gian phòng chỗ ở của thị nữ, lạnh lùng nói: "Đây chính là phòng của cô, phòng của đại tiểu thư ở sát vách với cô, nên làm cái gì, không nên làm cái gì, không cần tôi tới nói cho cô biết chứ?"

Lương và Hạ Thiệu Nhiên giống nhau ở điểm rất lạnh, điểm khác biệt là hắn nói nhiều hơn Thiệu Nhiên một chút. Tiểu Anh không ghét hắn, muốn chọc hắn nên liền lớn mật nói: "Tôi không hiểu lắm! Nếu không anh tới nói cho tôi biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm đi."

"Được, vậy tôi sẽ tới nói cho cô biết." Lương dứt lời, rút đoản đao ra, đặt lên cổ của Tiểu Anh.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Lương dứt lời, rút đoản đao ra, đặt lên cổ của Tiểu Anh. Tiểu Anh nghĩ đến mình bây giờ là cô gái Dữu Nguyệt bình thường, nhả nhận không động. Bị lưỡi đao lạnh lẽo đặt lên cổ, cô giả bộ ra một bộ dáng sợ hãi nói: "Anh đang làm cái gì? Mau lấy đao ra đi." Sở mình diễn không đủ giống như thật, tay nhỏ bé hung ác bấm bấm đùi một cái, đôi mắt lập tức đỏ lên.

"Lương, anh đang làm cái gì vậy?" Đại tiểu thư Ái Hương đột nhiên xuất hiện ở cửa giải cứu Tiểu Anh. Đường cong gương mặt lạnh lùng của Lương hòa hoãn không ít, lại không bỏ đao xuống.

Tiểu Anh chớp mắt nhờ đại tiểu thư giúp đỡ. Ái Hương ra lệnh: "Lương, mau để đao xuống."

Lương nhìn Tiểu Anh nước mắt lưng tròng, tàn nhẫn nói qua, "Ngần vạn lần đừng để cho tôi tìm được lý do để giết cô." Hắn thu hồi đoản đao, cung kính đứng ở trước mặt Ái Hương.

"Chuyện gì xảy ra?" Ái Hương nhìn hai người. Tiểu Anh khom lưng cúi người chào, đáng thương nói: "Chào đại tiểu thư, tôi là Tiểu Anh Dữu Nguyệt, sẽ thay Hạ Nguyệt chăm sóc người."

"Nghe nói mẹ Hạ Nguyệt bị bệnh, hiện tại như thế nào?" Ái Hương rất lo lắng.

"Cám ơn đại tiểu thư quan tâm, mẹ Hạ Nguyệt tái phát bệnh cũ, còn phải thêm một thời gian nữa mới có thể tốt. Trong khoảng thời gian này sẽ do Dữu Nguyệt thay thế Hạ Nguyệt tới chăm sóc người."

Ái Hương nhún mày nhỏ lại, "Thật làm người ta lo lắng, hi vọng mẹ Hạ Nguyệt bình an vô sự, mau sớm khỏe lại."

"Đại tiểu thư, người thật thiện lương." Tiểu Anh thật lòng nói. "Trước kia Hạ Nguyệt thường nói với tôi đại tiểu thư người đối với cô ấy rất tốt, có thể chăm sóc người là Dữu Nguyệt tốt số. Người yên tâm, tôi nhất định tận tâm tận lực làm xong chuyện thuộc bốn phận, cũng sẽ thay người và Lương Quân giữ bí mật."

Ái Hương nghe được lời nói của Tiểu Anh thì trong lòng cả kinh, Lương càng thêm trừng mắt nhìn cô.

"Miệng của tôi chính là con trai, đặc biệt kín. Yên tâm đi!" Tiểu Anh nhìn về phía Lương, sử dụng ánh mắt nói cho hắn biết, hắn có nhược điểm ở trong tay cô, sau này khách khí một chút.

Thị nữ thiếp thân là một người hoàn toàn không thể ở một mình, một ngày 24 giờ tùy thời đều phải nghe theo công việc chủ nhân sai khiến. Ngày đầu tiên Tiểu Anh tiến vào nhà Đặng Nguyên sẽ không nhân rồi, sửa sang lại gian phòng cho đại tiểu thư, phục vụ đại tiểu thư dùng cơm, giúp đại tiểu thư chọn quần áo.

Trong vòng thượng lưu, quý phụ, các đại tiểu thư không bước chân ra khỏi nhà cũng có thể chọn được thời trang lưu hành với mùa nhất. Biệt màu trắng giống như cung điện, trong gian phòng khách, quý phụ và các đại tiểu thư ngồi ở trên ghế sa lon, trong tivi tĩnh thể lỏng biểu diễn kiểu dáng trang phục lưu hành mới nhất trong tuần lễ thời trang, người bán hàng mới mới đứng ở một bên, giảng giải khuynh hướng lưu hành mùa này với kim chủ, các kiểu dáng của nhãn hàng xa xỉ. Có người mẫu lục tục đi qua từ bên cạnh quý phụ, để bọn họ bình phẩm từ đầu đến chân, lựa chọn thời trang mình thích.

Đám thị nữ thiếp thân cũng đứng ở sau lưng chủ nhân của mình chờ đợi, Tiểu Anh nhìn Ma Lý, ánh mắt Ma Lý nhìn cô vô cùng bất thiện. Ái Hương chọn quần áo, Đặng Nguyên Mỹ Tuyết cho ý kiến, "Màu trắng thích hợp với con, sạch sẽ, rõ ràng."

Ái Hương cong môi cười, nói: "Ừ, con cũng cho là như vậy. Mẹ, người xem cái áo choàng màu đen này rất thích hợp với người."

"Đã có rất nhiều quần áo màu đậm rồi."

"Vậy chọn một cái màu hồng."

Đặng Nguyên Mỹ Tuyết khoát tay, "Không được không được, mẹ già rồi, không thích hợp màu sắc nhạt như vậy đâu."

"Ai nói mẹ già, mẹ còn trẻ!" Ái Hương ôm cổ Mỹ Tuyết làm nũng giống như một cô gái nhỏ.

Tiểu Anh rũ mắt xuống, thấy hình ảnh hai mẹ con thân mật thắm thiết, tâm tình chua xót, ngón tay không tự chủ kéo đường viền hoa phía dưới vạt áo. Cô đã từng ảo tưởng, nếu như mình có mẹ, nhất định sẽ là một người mẹ dịu dàng nguyên ý chải tóc cho con gái, nguyên ý trang điểm cho con gái, chọn lựa quần áo xinh đẹp. Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt, khoảng cách đưa tay là có thể đụng vào, lại đang lộ ra vẻ dịu dàng và từ ái với cô gái khác.

Tiểu Anh trở lại gian phòng của mình thì đã hơn mười một giờ khuya. Sau khi rửa mặt đơn giản, để mình ngã xuống trên giường, đánh bả vai ê ẩm và ngang lưng, thật lâu không có làm công việc khổ cực như vậy. Cô nằm ở trên giường nhỏ, nhớ tới thời gian mình ra khỏi cô nhi viện. Khi đó cô mới mười tám tuổi, khi bạn cùng lứa tuổi vẫn còn dính bên cạnh cha mẹ, học tập ở trong trường, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp nhất trong thời kỳ tuổi trẻ, cô đã đi vào xã hội.

Vì nuôi sống mình, mỗi ngày ít nhất phải làm hai phần công việc, thời gian mỗi ngày làm tối đa bốn phần công việc. Một cô gái trẻ không có trình độ học vấn, không có một nghề thành thạo nên chỉ có thể làm công việc nặng nhọc cực khổ nhất thôi. Mỗi ngày, trời còn chưa sáng sẽ phải dậy đưa báo, đi đến nhà người có tiền làm thêm giờ, giờ cơm vào buổi trưa thì đi đưa thức ăn bên ngoài quán ăn, buổi tối còn phải rửa chén. Mùa đông, nước lạnh thấu xương, có thể lạnh thấu lòng người, cô ngồi ở trên băng ghế nhỏ phía sau, tay nhỏ bé bỏ vào trong bồn nước lạnh chất đầy mâm bát đĩa, cảm bông vải rửa chén không ngừng chà rửa.

Khi đó thường sẽ nghĩ tại sao mình sống khổ cực như vậy, mệt mỏi như vậy. Nếu như có cha mẹ nước mắt rơi đầy trong bồn lớn đầy bọt, rất nhanh không tìm thấy. Rơi lệ! Oán trách! Căm hận! Cũng không có ý nghĩa bằng mình cố gắng kiếm tiền để được sống tốt hơn.

Mười chín tuổi, không có đi học đại học, cô tự học tiếng anh, đổi công việc, phục vụ ở nhà hàng Tây phong cách cầu kỳ. Mùa hè năm ấy, trong phòng ăn tới một vị khách người Nhật, sau khi dùng cơm, vị khách này để quên máy chụp hình ở nhà hàng, bị cô nhặt được. Thay khách giữ máy chụp hình, chờ ông tới lấy. Nhưng một tháng trời qua, máy chụp hình bị bỏ quên vẫn không có người nào tới nhận. Có một ngày quá nhàn hạ, cô mở máy chụp hình ra, thử nhắm ngay cây nến trên bàn ăn nhìn xuống. Ánh đèn âm đạm, ánh nến chập chờn, tình điệu nhàn nhạt, cả tấm hình có một loại ấm áp không nói ra được.

Ánh sáng mặt trời dưới khe hở nhánh cây, gà con ăn thóc trong hàng rào, tóc dài bị gió thổi tán loạn. Cô phát hiện chụp hình là chuyện rất thú vị, lưu lại thời gian, làm cho người ta hoài niệm. Ba tháng sau, vị du khách Nhật Bản mất máy chụp hình kia xuất hiện, cô trả máy ảnh cho ông, du khách Nhật Bản sau khi nhìn hình bên trong, vẻ mặt kinh ngạc, trực tiếp khen cô có thiên phú chụp ảnh, muốn truyền thụ kỹ thuật chụp ảnh cho cô.

Sau khi cô học chụp ảnh xong, cũng học xong tiếng Nhật, dựa vào cố gắng của mình, rốt cuộc thoát khỏi cuộc sống nghèo khó gian khổ. Nhưng so với đại tiểu thư Đặng Nguyên sống an nhàn sung sướng, áo đến vron tay, cơm tới há mồm, trong lòng vẫn không thẳng băng, đặc biệt không thẳng băng.

Nghĩ đến phu nhân Đặng Nguyên mỹ lệ đoan trang có thể là mẹ, đại tiểu thư xinh đẹp dịu dàng có thể là chị em, trong lòng vô cùng buồn bã lạnh lẽo. Nằm ở trên giường, Tiểu Anh đau lòng xoay người, chống lại một đôi mắt đen nhánh.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tiểu Anh đau lòng xoay người, chống lại một đôi mắt đen, bật ngồi dậy, chần mòng trượt xuống. "Sao anh lại tới đây!"

"Không yên lòng." Hạ Thiệu Nhiên cời giầy, vén chăn lên ôm lấy cô nằm xuống, nắm tay nhỏ bé đặt lên môi hôn. Tiểu Anh giống như con mèo ngoan ngoan dựa vào trong ngực hắn, chu miệng nhỏ một cái, tịch tịch nói: "Em thấy Đảng Nguyên Mỹ Tuyết rồi."

"."

"Lúc đối mặt với bà ta, em không tỉnh tâm được, nghĩ đến bà ta có thể là người vứt bỏ em, em liền không khống chế được tâm tình của mình, không khống chế được mình mà suy nghĩ lung tung, làm thế nào đây? Em sợ mình sẽ bại lộ."

Hạ Thiệu Nhiên vuốt ve gương mặt mịn màng của cô, nói: "Mẹ của em chưa bao giờ vứt bỏ em, bà ở cô nhi viện chờ em trở về. Hoàn thành nhiệm vụ lần này, chúng ta liền đón bà về nhà."

Trái tim Tiểu Anh đau xót, không biết nên nói gì. Đúng vậy, cô có mẹ. Mẹ của cô đang làm việc ở cô nhi viện, không phải từ nhỏ đến lớn đã tự nói với mình như vậy ư. Mẹ đại thụ vẫn luôn ở bên cạnh cô, nhìn cô lớn lên, nghe cô tâm sự hơn hai mươi năm. Cô không thể bởi vì một người mà có thể đánh vỡ giấc mộng đã theo đuổi hơn hai mươi năm. Tiểu Anh hít hít lỗ mũi, nháy mắt mấy cái, ép nước mắt trở lại, nói: "Anh nói đúng, mẹ của em ở nhà chờ em!" Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng vẫn không nhìn được mà suy nghĩ lung tung.

Ngón trỏ Hạ Thiệu Nhiên vuốt lên đầu lông mày nhỏ nhủ lại của cô, nói: "Có một phương pháp rất nhanh có thể xác định em có phải là con của bà ta hay không?"

"." Tiểu Anh trầm mặc, biết Hạ Thiệu Nhiên chỉ là cái gì.

Hạ Thiệu Nhiên ôm cô, kéo vào trong ngực, "Đừng nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên."

Tiểu Anh nói: "Cứ kiểm tra DNA đi, em có thể... tiếp nhận kết quả."

"Đừng miễn cưỡng."

"Không có việc gì, em có thể ."

"." Sẽ rất nhanh kiểm tra ra? Tiểu Anh vẫn có chút sợ, cuối cùng vẫn quyết định nhổ một sợi tóc của mình đưa cho Hạ Thiệu Nhiên. Thật ra trong lòng Hạ Thiệu Nhiên không muốn để cho cô sớm biết kết quả, như vậy sẽ ít đi cơ hội rèn luyện của cô. Tính nguy hiểm nghề nghiệp của anh và cô cực cao, hơi không để ý sẽ tạo thành chuyện ngoài ý muốn, cho nên cô nhất định phải trở thành người ưu tú nhất, lợi hại nhất, vô luận đi đến nơi nào, vô luận gặp phải nguy hiểm gì cũng có thể khiến anh yên tâm. Dịu dàng hôn xuống, anh nói: "Bất luận kết quả như thế nào. Nhớ, em còn có anh."

"Ừ!" Tiểu Anh điều chỉnh tốt tâm tình, cười nói: "Biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì không? Hắc Trạch Lương đó giống như nhận thấy được em sẽ có mưu đồ bất chính với đại tiểu thư, có địch ý với em. Lúc xế chiều còn gác đao ở trên cổ em." Hạ Thiệu Nhiên nghe nói như thế, ánh mắt rét lạnh nhìn cổ nhỏ trắng nõn, bỗng chốc đứng dậy, vén chăn xuống giường, Tiểu Anh kéo anh, "Làm gì vậy! Đừng đi, anh mau trở lại, trở lại!"

Hơn nửa đêm, sợ quá nhiều đến người khác làm bại lộ thân phận, Tiểu Anh cứng rắn kéo Hạ Thiệu Nhiên trở về giường, dùng thân thể của mình ngăn chặn anh, "Sao thích xù lông vậy hả? Sớm biết sẽ không nói với anh." Tiểu Anh dùng đầu ngón tay miêu tả đường cong trên khuôn mặt lạnh lùng cứng nhắc của anh, nói: "Nếu như anh phát hiện có người muốn có ý đồ với em, anh sẽ bỏ qua cho hắn ư? Lương là quá đề ý đại tiểu thư thôi, có thể lý giải, đừng đi tìm hắn." Cái miệng nhỏ nhắn hôn một cái lên môi mọng của anh, làm nũng cầu xin: "Được không?"

Hạ Thiệu Nhiên nhìn hòa khí xuống, kéo thân thể dán chặt của cô ra một khoảng cách. Mềm mại kẻ sát, anh sợ mình sẽ nhìn không được muốn làm gì đó. Làm thị nữ của đại tiểu thư sẽ không thoải mái, anh không thể để cho cô quá cực khổ.

Một mỗi một ngày, Tiểu Anh rất nhanh ngủ thật say ở trong ngực ấm áp. Cho đến khi cô ngủ say, Hạ Thiệu Nhiên mới rón rén xuống giường, rời đi.

.....

Đêm khuya yên tĩnh, cả nhà Đảng Nguyên yên lặng ngủ. Một gian phòng trong biệt thự lớn màu trắng nào đó vẫn có ánh đèn sáng yếu ớt, đó là phòng của Đảng Nguyên Quân Nhất và vợ Đảng Nguyên Mỹ Tuyết. Bọn thị nữ thiếp thân đều đang ở đây nói chuyện về phu nhân Mỹ Tuyết, họ nói mặc dù phu nhân rất xinh đẹp, cá tính ôn hòa nhưng lại hơi cổ quái. Có người nói, bà thường mộng du, một mình ngơ ngác ngồi dưới tầng cây hoa anh đào lớn ở trong sân. Còn có người nói, bà sợ tối, thường thấy ác mộng nên đèn nhỏ đầu giường trong phòng bà đều sáng mỗi đêm.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, Đảng Nguyên Mỹ Tuyết và chồng Đảng Nguyên Quân Nhất nằm ở trên một chiếc giường mềm mại, ánh đèn màu quýt đầu giường chiếu vào trên mặt Mỹ Tuyết tạo thành bóng mờ. Chân mày Mỹ Tuyết nhíu lại, con ngươi dưới mí mắt thật mỏng nhích tới nhích lui, bộ dạng ngủ không thật sự ngon giấc.

Ở trong mộng của bà, hai cô gái trẻ tuổi có dáng dấp giống nhau như đúc chia ra ôm hai đứa bé, ngồi ở trong nhà hàng, vừa nói vừa cười, tâm sự với nhau. Một cô gái trong đó muốn đi toilet, liền đặt đứa bé ở trên ghế, nói người còn lại chăm sóc. Cô gái trẻ tuổi hơn hồ đồng ý, ngón tay thon dài trêu chọc bảo bối trong lòng mình hai cái, đứa bé mềm mại cười khanh khách, gương mặt mồm mỉm, má lúm đồng tiền hăm sâu. Cô gái lại trêu chọc đứa bé trên ghế hai cái, bảo bối nhỏ cũng phát ra tiếng cười khanh khách vui vẻ.

Lúc này, mấy người đàn ông áo đen xông vào phòng ăn, cô gái chạy đi, bọn họ thô lỗ bắt lấy cô gái, cướp đi đứa bé trong ngực cô. Cô gái phản kháng kêu to, người đàn ông thô lỗ đánh một quyền khiến cô ngất đi. Một cô gái khác trở lại từ toilet, chỉ thấy con của mình nằm ở trên ghế oa oa khóc lớn, cô gái có gương mặt giống cô bị bọn xấu kéo lên xe. Đừng mang cô ấy đi, đừng.

Cảnh vật trước mắt bị gió thổi tan, một đôi mắt rí máu đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, con ngươi hiện lên đầy tia máu, ánh mắt dữ tợn mang theo hận ý, những chất lỏng màu đỏ sền sệt kia chảy tràn không ngừng, vừa ghé tòm lại vừa kinh khủng. Đôi mắt sáng ngời đó không ngừng bay tới, càng ép càng gần, chỉ lát nữa là sẽ dán lên Mỹ Tuyết tựa vào trên tường đã sợ đến choáng váng. Đừng. "A! Đừng tới."

Đằng Nguyên Mỹ Tuyết bỗng chốc ngồi dậy từ trên giường, thân thể run rẩy, ánh mắt hoảng sợ, trên mặt tràn đầy mồ hôi. Là mộng, bà lại mơ thấy ác mộng đáng sợ này. Mỹ Tuyết chui đầu vào giữa gối, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

Nghe tiếng la, Đằng Nguyên Quân Nhất vừa ngồi dậy đỡ bà ta, vừa dịu dàng hỏi: "Lại gặp ác mộng rồi hả?"

Mỹ Tuyết cúi thấp đầu, vẻ mặt khổ sở, "Quân Nhất, em lại nằm mơ thấy cô ấy."

"Đừng sợ, là mộng, chỉ là mộng." Đằng Nguyên Quân Nhất vừa an ủi vợ, đồng thời cũng trách cứ mình ở trong lòng.

.

Bên ngoài phòng tối đen như mực, có người bị ác mộng quấy nhiễu không cách nào ngủ, có người không thấy buồn ngủ chút nào. Gian phòng hộ vệ Lương, trong bóng tối, một bóng người thoáng lướt qua.

Lương đột nhiên mở mắt, móc súng lục dưới gối ra, lật người xuống giường, đuổi theo bóng đen. Đạo tặc BLACK, thân thủ mạnh mẽ, một đường chạy đến vườn hoa lớn nhà Đằng Nguyên, Lương một đường truy kích, đuổi đến vườn hoa, truy tìm người. Hai tay Lương cầm súng, nâng lên bên mặt, cảnh giác quan sát bốn phía.

Đột nhiên, bóng đen nhanh chóng phi thân thoát ra từ sau núi giả cao, Lương xoay người, hòng súng nhắm ngay bóng đen, cò súng chưa được kéo liền bị BLACK mang theo bao tay da màu đen, ngón tay đung vào súng lục. "Đình! Đình! Đình! Đình!" Những tiếng vang thanh thúy khi đạn rơi xuống đất rồi nảy lên.

Lương kinh hãi, thân thủ người áo đen che mặt này giỏi hơn những kẻ tới bắt đại tiểu thư rất nhiều, chỉ là trong nháy mắt, đạn liên liên tục rót ra từ trong băng đạn. Lương vứt bỏ súng lục, cùng đánh nhau với BLACK, bảo vệ nhà Đằng Nguyên đã huấn luyện nghiêm chỉnh lần lượt xông ra, từng hòng súng nhắm ngay BLACK.

Hắn quang chỗ cổ tay BLACK chột lóe, lướt qua Lương. Lương ngửa thân thể ra sau né tránh, chân BLACK đạp lên tầng lớn bay lên núi giả, quay đầu, con ngươi tràn đầy ý cười lạnh, bóng dáng biến mất ở trong màn đêm nồng đậm.

"Đuổi theo!" Đội trưởng hộ vệ mang theo thủ hạ truy đuổi BLACK.

"Hồng бет!" Lương cho là mình trúng kế, sai bước chạy tới phòng của đại tiểu thư. Hắn chạy thật nhanh, vô cùng gấp, đường cong lạnh lùng trên mặt thậm chí rịn mồ hôi, không phải nóng, mà là sợ.

Lương đẩy cửa phòng ra, chạy vội tới bên giường, thấy đại tiểu thư Ái Hương ngủ an ổn, lòng mới thả xuống. Hắn dè dặt bước chân đi tới trước giường, ngồi xuống, trong mắt phấp ánh sáng nhu hòa. Cô đột nhiên xông ra một cổ hơi nóng, Lương tiện tay lau một cái, chạm vào hơi ướt, nhờ ánh trăng mới nhìn rõ, chạm vào là vết máu đậm màu.

Một màn bàn tay người áo đen xẹt qua cổ kia hiện lên trong đầu. Là một đao kia, thủ pháp một đao kia cực nhanh, trong nháy mắt cắt rách da, khiến người ta không cảm thấy được đau đớn, sau khi trải qua vận động dữ dội mới có thể trào ra máu tươi. Nhìn máu tươi nơi đầu ngón tay, Lương đột nhiên có chút sợ, sợ mục tiêu của áo đen kia chính là đại tiểu thư.

.

Một cuộc sợ bóng sợ gió đêm qua, ngày hôm sau Tiểu Anh nghe được từ Huân Huân. Huân Huân là sư phụ nhào bột nhà Đằng Nguyên, thích châm chọc, thám thính một chút tin tức nhỏ, cô gái ngốc không có tâm kế gì. Chung đụng với người như vậy, Tiểu Anh tự có cách riêng, cô thừa dịp đi phòng bếp lấy một chút đồ ăn vặt cho đại tiểu thư, lặng lẽ nói với Huân Huân đang nướng bánh mì: "Này, cô tới nhà Đằng Nguyên bao lâu rồi?"

"Hơn một năm" Huân Huân nói.

Tiểu Anh nói: "Vậy khẳng định cô biết không ít chuyện của Lương! Cô nói xem, có phải hắn từng giết người không? Tại sao bị hắn liếc mắt nhìn thì máu khắp người tôi giống như đều kết băng trong nháy mắt, thật là đáng sợ!"

Huân Huân nghiêm túc, "Không thể nói Lương đại nhân như vậy."

"Nhưng tôi thật sợ hắn đó!" Tiểu Anh giả bộ đáng vẻ sợ hãi. "Tôi muốn về nhà rồi."

"Tại sao phải về nhà! Cô gái ngốc, không phải ai cũng có thể có mệnh tốt như vậy, có thể tiếp xúc gần gũi với Lương đại nhân đẹp trai đâu, giống như tôi." Huân Huân nhìn bốn phía, không phải tròn vo mập nhão thì chính là người đàn ông mạnh mẽ vác túi, đá lông nheo với Tiểu Anh, "Chỉ có thể

đôi mắt với tròn vo mập nhão và mặt bánh bao." Tiểu Anh an ủi vỗ vỗ bả vai của cô, "Hiểu rõ."

Huân Huân nói: "Tôi muốn có thể ngày ngày ở bên cạnh Lương, đừng nói là chăm sóc đại tiểu thư, coi như ngày ngày rửa chân cho cô ấy cũng đều nguyện ý"

"Cô thật là có lý tưởng, ha ha!"

"Ha ha ha!"

Người đàn ông anh tuấn lãnh khốc luôn có thể trở thành đề tài chung của cô gái trẻ tuổi, Tiểu Anh và sư phụ nhào bột mì Huân Huân rất nhanh thành bạn bè. Từ trong miệng Huân Huân, Tiểu Anh đào được không ít chuyện lớn, chuyện nhỏ của nhà Đăng Nguyên.

Có sát thủ xông vào trang viên giao thủ với Lương, đây đối với người nhà Đăng Nguyên đã trải qua vô số lần ám sát đã sớm thấy nhưng không thể trách rồi. Buổi sáng hôm sau, cũng như thường ngày, mặc kệ là Đăng Nguyên Quân Nhất ở viện phía trước hay là ông lão Đăng Nguyên Nhất Lang ở hậu viện đều phải dùng cơm ở phòng ăn chủ của biệt thự. Đây là quy củ không đổi của nhà Đăng Nguyên.

Thời điểm chủ nhân dùng cơm, người giúp việc cũng đứng ở một bên hầu hạ. Lần đầu tiên Tiểu Anh nhìn thấy Đăng Nguyên Nhất Lang - tộc trưởng đại tộc nhà Đăng Nguyên và Đăng Nguyên Quân Nhất - chồng của Đăng Nguyên Mỹ Tuyết. Giống như đại đa số đàn ông Nhật Bản, Đăng Nguyên Nhất Lang là một ông lão có vóc dáng thấp bé, mặt vuông, tóc hoa râm, đầu lông mày hếch lên, hai mắt lấp lánh, tinh thần tràn trề. Nhiều năm bị suyễn ho khan khiến sống lưng của ông ta có chút cong, một ông lão thấp bé hơi còng xuống một chút. Trong tài liệu nói, ông ta là một lão già nghiêm túc cổ hủ lại ích kỷ, quyền sanh sát cả nhà Đăng Nguyên đều nắm giữ ở trong tay ông ta. Ông ta đang quản lý ba kho bảo hiểm nhà Đăng Nguyên, nghe nói bên trong cất giấu số lượng lớn tài vật và bí mật bảo tàng chống đỡ nhà Đăng Nguyên nhiều năm không sụp đổ. Trừ ông ta và người bên cạnh ông ta ra, không ai biết vị trí cụ thể của kho bảo hiểm.

Cối đời này không có tường nào không lọt gió, cũng không có bí mật nào không ra. Trải qua mấy lần do thám nhà Đăng Nguyên, đạo tặc BLACK đã thành công len vào một trong ba kho bảo hiểm dưới đất, bên trong trừ vang thoi và số lượng lớn tiền mặt thì không còn gì khác.

Trên bàn ăn, thứ tự ngồi bên cạnh Đăng Nguyên Nhất Lang là con trai Đăng Nguyên Quân Nhất và con dâu Đăng Nguyên Mỹ Tuyết. Đăng Nguyên Quân Nhất không giống như cha ông, vô luận từ diện mạo hay là tính tình, ông là một người hòa ái dễ gần, tính tình ôn hòa, thấy thế nào đều có tướng vợ chồng với Mỹ Tuyết.

Hòa ái dễ gần, tính tình ôn hòa, không có hùng tâm đấu chí, vĩnh viễn làm theo lệnh người cha uy vũ bá đạo, không dám lỗ mắng phản bác. Mọi người đều biết cá tính Đăng Nguyên Quân Nhất rất mềm yếu.

Một hàng đồng phục giống nhau, trong đám người làm về mặt nhạt nhẽo. Chỉ có Tiểu Anh bĩu môi, vụng trộm nghiêng răng, mắt nhìn chăm chăm lên người Đăng Nguyên Mỹ Tuyết một thân cao quý xinh đẹp dịu dàng. Có lẽ đã nhận ra ánh nhìn chăm chú không thiện ý của cô, Mỹ Tuyết ngẩng đầu lên, trong nháy mắt ánh mắt hai người chạm vào nhau, Tiểu Anh đột nhiên nhớ lại lời nói của Hạ Thiệu Nhiên, ánh mắt nhu hòa lại, cúi đầu.

Mỹ Tuyết cúi đầu ăn bữa sáng, không biết vì sao có cảm giác đặc biệt tốt đối với Dữu Nguyệt mới tới. Giỏi về nhìn sắc mặt, trong mắt Ma Lý liếc nhìn Tiểu Anh một cái.

Bởi vì thân phận đặc biệt và vấn đề an toàn, học tập của đại tiểu thư Ái Hương vẫn do giáo sư dạy học riêng. Cho dù vào lúc đi học, Tiểu Anh và Lương cũng phải theo bảo vệ bên cạnh. Thừa dịp thời gian đi vệ sinh, Tiểu Anh chạy đến trong góc vắng vẻ, mở tai nghe giấu trong lỗ tai ra, tay nhỏ bé che môi lại, đề thấp giọng nói: "Nhiên, anh ở đâu?"

"Ừ." Cô gái mình yêu ở tiền phương đấu tranh anh dũng, Hạ Thiệu Nhiên tự nhiên sẽ nhàn rồi, anh đang truy xét lời đồn của người bên ngoài, so sánh sự khác nhau giữa hình xăm hoa anh đào của hai người. Nghe thấy anh đáp lời, Tiểu Anh vui mừng hỏi: "Tối hôm qua là anh sao?"

"Ừ." Hạ Thiệu Nhiên nhìn chăm chăm hai hình ảnh gần như giống nhau như đúc, chau mày.

Tiểu Anh vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, hừ một tiếng, "Em biết ngay là anh."

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Đừng cho người khác thêm cơ hội thương tổn em."

"Ừ, em hiểu rõ. Em đã bắt đầu tìm kiếm mật thất được rồi, sẽ rất nhanh tra được chân tướng."

"Lén lút ở trong đó làm cái gì?" Đột nhiên vang lên tiếng hét lớn, Tiểu Anh bị dọa đến khẽ run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

"Lén lút ở trong đó làm cái gì?" Cao Mộc Thanh Sa đột nhiên xuất hiện, Tiểu Anh bị dọa đến khẽ run rẩy. Ngậm kín miệng từ từ xoay người, nháy mắt mấy cái với Cao Mộc Thanh Sa, nói cả lăm: "Ngài khỏe chứ, Thanh Sa đại nhân, tôi đang hát, đang hát. Là là la."

Cao Mộc Thanh Sa hoài nghi, xác định trong tay cô không có điện thoại di động, lỗ mũi hừ một tiếng, "Dữu Nguyệt đứng không, không chăm sóc đại tiểu thư cho tốt, chạy đến nơi này ca hát, xem ra công việc rất dễ dàng."

Tiểu Anh cúi đầu không dám lên tiếng, Cao Mộc Thanh Sa kéo giọng, gia tăng âm lượng: "Nếu để cho tôi thấy được một lần, cẩn thận tôi phạt, cô, làm, công, ở, phòng, giặt, quần áo!"

Cao Mộc Thanh Sa nhất định luyện qua công phu gào thét, sức thổi kinh người, âm thanh lớn muốn chết, giống như có thể khiến căn phòng chấn động. Tiểu Anh cứng cổ, nghiêng thân thể về phía sau, mí mắt trực tiếp run lên. Một chỗ khác của máy truyền tin, Hạ Thiệu Nhiên cau mày rút tai nghe ra, ném lên trên bàn.

Dư chấn qua đi, Tiểu Anh thở dài một hơi, nói: "Thanh Sa đại nhân, ngài đừng nóng giận, Dữu Nguyệt biết sai rồi, cũng không dám nữa, tôi trở về sẽ chăm sóc đại tiểu thư." Nói xong, bàn chân như bôi dầu chạy về. Bộ mặt Cao Mộc Thanh Sa run rẩy dữ tợn, nhìn chằm chằm bóng lưng Tiểu Anh. Ai dám lười biếng không tận trung cương vị công tác với nhà Đăng Nguyên thì người đó chính là đang gây sự với cô.

Tiểu Anh vội vàng chạy về, nghĩ thầm, trước khi tuần tra mật thất phải làm tốt quan hệ với mọi người, ví dụ như đại quản gia Cao Mộc Thanh Sa, ví dụ như Hắc Trạch Lương. Cô cuống quýt chạy, va vào một người đàn ông đi ra ngay khúc quanh. Vốn hẳn nên ổn định gót chân, nhưng đợi sau khi cô thấy rõ người va vào mình là ai, liền kinh ngạc ngã ngồi trên mặt đất. Là Đăng Nguyên Quân Nhất.

Tiểu Anh vội đứng lên từ dưới đất, cúi người 90 độ, "Thật xin lỗi, tiên sinh, thật xin lỗi."

Đăng Nguyên Quân Nhất giống như vợ Mỹ Tuyết, tính tình có tiếng rất tốt, ông nhìn cô gái nhỏ trước mặt không ngừng cúi người xin lỗi, nói: "Cô không có bị thương chứ?"

A! Tiểu Anh nâng đầu nhỏ lên, như bị hoảng sợ nói: "Không có, không có bị thương, đa tạ tiên sinh quan tâm."

"Ừ." Nụ cười của Đăng Nguyên Quân Nhất như được tắm gió xuân. "Đi bộ thì đừng hoảng hốt." Dặn dò một câu ân cần, cảm giác rất từ ái. Tiểu Anh nghĩ đến thân phận của mình, cúi đầu nói: "Vâng"

Đăng Nguyên Quân Nhất gọi cô gái vừa lướt qua bên cạnh mình, hỏi: "Cô là người bên cạnh Ái Hương à?"

Tiểu Anh xoay người, đứng thẳng, kính cẩn lễ phép nói: "Dạ tiên sinh, tôi tên là Dữu Nguyệt." Đôi mắt vừa tròn vừa lớn kia khiến Đăng Nguyên Quân Nhất nhớ tới Mỹ Tuyết lúc còn trẻ, "A, không có việc gì, cô đi đi."

"Vâng"

Trong một chiếc xe màu đen cách nhà Đăng Nguyên không xa, Hạ Thiệu Nhiên nhìn chằm chằm hai hình vẽ hoa anh đào gần như giống nhau như đúc, lâm vào trầm tư.

"Cạch" cửa xe bị kéo ra, Thạch Nam bụng hai chén mì kéo nóng hồi lên. Hạ Thiệu Nhiên nhận lấy một chén, chiếc đũa quán lấy sợi mì, Thạch Nam không ăn sáng, giờ đã ăn như hổ đói. Trong miệng ngậm lấy sợi mì, vẫn không nhả ra: "Còn chưa có phát hiện sao?"

"." Thạch Nam đưa sợi mì hết vào trong miệng, để đũa xuống, di chuyển con chuột một chút, hai hình ảnh được phóng đại đến lớn nhất, tự động kiểm tra chỗ không giống nhau.

Hạ Thiệu Nhiên ăn mì kéo nói: "Com nước xong, giúp tôi làm xét nghiệm ADN."

"Ừm!" Thạch Nam dừng lại, "Có cần phải làm như vậy không?"

"Có." Thạch Nam không đồng ý, chiếc đũa quán mì sợi nói: "Tiểu Anh có quyền biết rõ chân tướng."

Hạ Thiệu Nhiên để đũa xuống, rũ mắt, "Nếu như chân tướng làm người ta đau đớn thì sao?"

"." Động tác quán vắt mì của Thạch Nam chậm lại. Ai nha! Người sư huynh này của hắn thật là không muốn thấy tâm can bảo bối chịu một chút tổn thương! Bảo vệ thật siết sao!

"Tích tích! ! ! ! ! " Phần mềm phân tích hình ảnh phát ra cảnh báo, nhắc nhở tìm ra được điểm khác biệt giữa hai tấm hình.

Tiểu Anh chạy về phòng học của đại tiểu thư thì thầy giáo đã dạy xong tiết. Lương thấy cô trở lại, vẻ mặt không vui hỏi: "Đi đâu?"

Tiểu Anh xoa bụng, nói: "Đi phòng vệ sinh."

Lương hiển nhiên không tin lời của cô..., lông mày nhướng thật cao, Ái Hương tới giặt nhẹ ống tay áo của hắn, "Được rồi, đừng có bày ra khuôn mặt hung dữ nữa, sẽ dọa sợ Dữu Nguyệt."

Lời nói của Ái Hương đối với Lương mà nói còn có phân lượng hơn thánh chỉ của thiên hoàng bệ hạ. Lương thu hồi địch ý, Tiểu Anh âm thầm thở phào

nhẹ nhõm.

Ái Hương hài lòng biểu hiện của Lương, phân phó nói: "Dữu Nguyệt đi đổi bộ quần áo đi, một lát chúng ta đi chơi." Nghĩ đến lần trước ra khỏi phủ Đăng Nguyên là chuyện một tháng trước, Ái Hương kích động giống như chim nhỏ sổ lồng, đặc biệt hưng phấn.

Tiểu Anh chạy về gian phòng của mình thay quần áo, khi trở về là một thân trang phục đơn giản, trẻ trung, nhẹ nhàng khoan khoái. Giày Cavans, quần jean, mũ lưỡi trai, tóc thắt bím đuôi ngựa, bộ dáng khéo léo lại tinh thần phấn chấn. Ba người ở cửa ra vào gặp phải phu nhân Mỹ Tuyết và thị nữ Ma Lý của bà.

Mỹ Tuyết tìm con gái nói chuyện phiếm, hỏi: "Đây là muốn đi ra ngoài sao?"

Ái Hương nói: "Tụi con muốn đi công viên Tân Túc, mẹ đi cùng tụi con không?"

Ánh mắt Mỹ Tuyết không tự chủ liếc về phía cô gái khéo léo bên cạnh, nói với Ái Hương: "Các con đi chơi đi, ta không đi đâu."

"VẬY MẸ, GẶP LẠI SAU."

"Ừ. ĐI ĐƯỜNG CẨN THẬN."

"Dạ biết!" Ái Hương mang theo Lương và Tiểu Anh rời đi, khuôn mặt Mỹ Tuyết tràn ra nụ cười dịu dàng, ánh mắt lạnh lùng của Ma Lý lộ ra tính toán âm hiểm.

Đại tiểu thư ra cửa, hộ vệ đi theo, ba chiếc xe hơi trước sau lái rời khỏi trang viên. Trong góc, Ma Lý với ánh mắt lạnh lẽo, nắm điện thoại nói: "Người đã ra cửa."

"Cô làm gì ở đây?" Chỗ nào cũng có một tiếng bạo hồng của đại quân gia, mắt Ma Lý liếc nhìn một cái, điện thoại di động trượt vào trong tay áo, kính cẩn lễ phép xoay người, về mặt hoàn toàn giống như người chết đáp lời: "Phu nhân sai tôi xem hoa anh đào đã nở chưa?"

"Hừ!" Lỗ mũi đại quân gia hừ một tiếng, "Đã xem xong chưa, nhìn xong nhanh đi về." Ma Lý cúi thấp đầu, mắt lộ ra ánh sáng hung ác, khom lưng lui ra. Đại quân gia chấp tay sau lưng nghiêng đầu suy nghĩ, từ khi Ma Lý này vừa vào nhà Đăng Nguyên liền thần thần bí bí, nhìn đáng ghét cũng không giống người tốt, sau này chú ý nhiều một chút.

Lá của cây hoa anh đào trong công viên Tân Túc mới vừa dài ra, mang theo từng luồng gió xuân lạnh lẽo thổi lướt qua lòng người, tinh thần sáng khoái, tâm tình thoải mái. Cây ngô đồng đứng tiêu chuẩn phong tình nước Pháp, vườn hoa theo đúng tiêu chuẩn phong cảnh nước Anh, vườn hoa kiểu Nhật truyền thống, ba người đứng lúc gặp lại nhau ở cùng một chỗ lớn nhất trong công viên. Trong tầng hai của dinh viện bên cạnh bờ hồ, người áo đen ba bước một tốp, năm bước một trạm canh giữ nghiêm mật, phá hư hết một nửa cảnh đẹp. Ái Hương ném thức ăn cá trong tay cho bầy cá trong hồ, Lương ôm lấy cánh tay, dựa cột đá nhìn cô, ánh mắt lưu luyến, không nói rõ hết được nhu tình mật ý. Tâm tình Ái Hương không tệ, thỉnh thoảng nghiêng đầu nở nụ cười, lần đầu tiên Lương cong khỏe miệng lên.

Người bình thường ít nói ít cười, cười lên đặc biệt đẹp mắt, đặc biệt ôn hòa.

Ái Hương ném toàn bộ thức ăn cá trong tay xuống, vỗ vỗ tay ở trong đình, ngồi xuống trên ghế dài, nghiêng đầu nhìn Lương, nháy mắt mấy cái, tựa như muốn mời. Lương ngồi xuống ghế dựa, hai người cách nhau khoảng cách một người, Ái Hương lắc lư hai chân, tay nhỏ bé đặt ở trên ghế, Lương đưa tay, bàn tay để lên bàn tay nhỏ bé. Ái Hương cúi thấp đầu, mím môi cười, ngẩng đầu nhìn mấy người giống như cọc gỗ kia một chút, mắt nhìn thẳng hộ vệ nghiêm túc nơi xa, nghiêng thân thể qua, nhanh chóng hôn xuống gò má Lương, sau đó che khuôn mặt nóng bừng của mình cười khúc khích.

Yêu hộ vệ của mình, đây chính là bí mật đại tiểu thư Đăng Nguyên không thể cho ai biết.

Chủ tớ yêu nhau rất khó khăn, làm cho người ta ngọt ngào làm người ta thấy chua xót. Tiểu Anh chợt ý thức được một chút, đại tiểu thư có tiền, có quyền, có thân phận không nhất định sống vui vẻ như cô gái nhà dân nghèo.

Tiểu Anh thoải mái thở dài một hơi, bỗng chốc nghiêng đầu, rõ ràng phát hiện trong bụi cây dưới đình đưa ra một ống súng đen ngòm, cô cả kinh quát to một tiếng: "Có sát thủ!"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

"Pằng --" Tiếng súng vang lên, một hộ vệ ứng tiếng ngã xuống. Hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh nhanh chóng rút súng giằng co với sát thủ, Lương bảo vệ đại tiểu thư rút lui từ cầu thang đình bên kia, Tiểu Anh ôm đầu tránh né đạn. Bọn cận vệ và mai phục ở đây đối kháng kịch liệt mười mấy tên sát thủ, "Pằng pằng pằng!" Tiếng súng nổi lên bốn phía.

"Á!" Lại một tên hộ vệ trúng đạn, ngã xuống. Sát thủ chia làm hai nhóm, một nhóm lấy hỏa lực hung mãnh che chở, dồn lên đình. Một nhóm khác đánh giết sát thủ bên kia, chuẩn bị bắt sống Đàng Nguyên Ái Hương. Thuật bắn súng của Lương như thần, giải quyết xong hai người ngu ngốc xông lên, một tay thủ sẵn trong ngực Ái Hương, mặt mũi lạnh lùng, chuẩn bị mở một đường máu.

Sát thủ tre già măng mọc, Lương bắn tất cả đạn trong băng đạn, quay đầu lại nhìn Tiểu Anh vẫn luôn đi theo sau lưng và mấy tên hộ vệ áo đen, quả quyết giao Ái Hương cho Tiểu Anh, ra lệnh: "Đi!" Hẳn đá bay súng sát thủ, một người một ngựa ngăn bọn sát thủ lại.

Tiểu Anh lòi kéo đại tiểu thư thừa dịp rối loạn chạy đi, Ái Hương không ngừng nhìn về phía sau, "Lương, cẩn thận."

"Yên tâm, anh sẽ không chết." Lương hô lên bảo đảm, quả đảm đánh vào trên xương sườn sát thủ, chỉ nghe "răng rắc" một tiếng trầm đục.

Tiếng súng nổi lên bốn phía sau lưng, Tiểu Anh lòi kéo Ái Hương liều mạng chạy ra, đại tiểu thư ăn sung mặc sướng, chân một mồi mềm nhũn ra, hơi thở xốc xếch. Gặp phải một cây anh đào cực lớn, Tiểu Anh buông lỏng tay ra, vòng qua trở ngại. Tay Ái Hương chống đầu gối, cúi đầu hung hăng thở hổn hển.

Thấy xe, Tiểu Anh vui mừng nói: "Tiểu thư, chúng ta an toàn."

Sau lưng không có tiếng động, Tiểu Anh lập tức quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra, đại tiểu thư không biết gì bị mình vứt bỏ. Trời ơi, tại sao cô có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Tiểu Anh nhất thời đau đầu nhức óc, bận rộn lo lắng trở về đường cũ, bên cạnh cây hoa anh đào lớn, Đàng Nguyên Ái Hương bị hai người sát thủ bắt được, đang muốn mạnh mẽ mang đi.

"Buông tôi ra, mau buông tôi ra." Ái Hương gọi: "Lương, cứu cứu em."

Tiểu Anh muốn tiến lên ngăn cản, nhưng cô không có vũ khí, nghĩ thầm mình khẳng định đánh không lại những sát thủ liều mạng kia. Làm thế nào? Làm thế nào? Không thể để kẻ xấu mang Ái Hương đi. Tâm quýnh lên, nắm hai khối đá trên mặt đất lên, ném tới cái ốt sát thủ.

Hòn đá lớn chừng nắm đấm, vể ra trên không trung đường vòng cung hoàn mỹ, trực tiếp văng vào cái gậy sát thủ. Tiểu Anh lượn qua vô số lần bay đầy thùng, Tiểu Anh xác định 100% ngay chính giữa mục tiêu, nhắm mắt lại chờ đợi kết quả, chỉ nghe "bốp" một tiếng. Vừa mở mắt nhìn, sát thủ lão đảo bước chân, từ từ ngã xuống đất, cái ốt nổ ra một đóa hoa lớn màu đỏ, máu tươi không ngừng tuôn ra.

Một gã sát thủ khác thấy đồng bạn bị thương, lập tức quay đầu, bóng đen khổng lồ đập vào mặt. Hẳn sợ đến trợn mắt há mồm, quên tránh né, cái trán đụng vào độ bén nhọn, lực va chạm khiến cho hắn ngã xuống, "Pằng" súng trong tay của hắn văng lên, đạn bắn về phía không trung.

Chim chóc trong rừng cây bị dọa bay lên trời, Lương bị năm, sáu tên sát thủ bám chặt liền ngơ ngẩn cả người, lập tức mạnh tay với đám sát thủ, không ngừng dấy dục, âm thanh gãy xương vang lên.

Ái Hương nhìn thấy sát thủ bị thương ở đầu, lão đảo bò dậy, hoảng sợ lui về phía sau. Tiểu Anh sai bước chạy tới, kêu to: "Mau nhặt súng lên."

Ái Hương ngây ngốc sững sờ, động tác cứng nhắc nhặt súng lục trên cỏ lên, tay run run nhắm ngay cái trán sát thủ. Tiểu Anh phi thân dùng một cước gạt ngã một người sát thủ khác, lăn một vòng trên cỏ tới bên cạnh Ái Hương, đập cổ tay sát thủ, làm khẩu súng trong tay hắn rơi xuống, nhắm ngay đầu đang chảy máu của hắn.

Tiếng bước chân gấp gáp đến gần, Tiểu Anh lập tức xoay người nhắm họng súng ngay người vừa tới. Lương sững sờ, Ái Hương thả súng trong tay xuống, nhào vào trong ngực hắn. Lương tới, Tiểu Anh mới yên lòng, thu hồi súng. "Đi mau."

Lương mang theo hai cô gái đi tới bên chỗ để xe hơi. Lúc này, phía sau đại thụ lại xông ra năm người, năm khẩu súng đều nhắm ngay đầu ba người.

"Pằng --" đạn bắn xuyên bả vai Lương, máu đỏ tươi chảy ra từ bả vai.

"Lương!" Ái Hương đỡ hắn, khóe mắt ướt át.

Tiểu Anh nhú mày nhỏ, lắm bả: "Tôi không muốn chết ở đây."

Tiểu Anh dứt lời, móc súng lục giấu ở ngang lưng ra, "Pằng" một tiếng. Một sát thủ che cánh tay chảy máu nhe răng nhếch miệng, đạn bắn như mưa rơi tới. Lương mang theo Ái Hương chạy trốn ở trong mưa đạn đến dưới cây ngô đồng, Tiểu Anh nổ súng lung tung, vừa đánh vừa kêu: "Mau tránh ra, kỹ thuật bắn súng của tôi rất tệ. Bắn chết người, tôi không chịu trách nhiệm đâu."

Đạn "pằng pằng pằng" sượt qua bên mặt sát thủ, ba tên sát thủ nằng chừ nhắm họng súng ngay Tiểu Anh. Tiểu Anh liền lăn một vòng núp ở phía sau đại thụ, "Pằng pằng pằng" số đạn bắn vào cây cối. Tiểu Anh nhắm mắt căn chỉnh bắn lung tung, một viên đạn bay về hướng mặt trời lặn.

Bọn sát thủ thấy tình cảnh này, khóe miệng nở hoa, bước từng bước tiến tới gần cây ngô đồng. Bên kia, Lương rút chùy thủ ra, chịu đựng đau đớn trên bả vai, gọt một nhánh cây nhỏ bằng ngón tay, ngồi dưới đất gọt từng dao.

Bên này, Tiểu Anh giống như có thể nghe được tiếng bước chân tới gần của sát thủ, ngừng thở, vừa "Pằng pằng" hai phát, đạn vút vút đều lệch mục tiêu. Kỹ thuật bắn súng quá tệ, chọc cho bọn sát thủ không có đẳng cấp điên cuồng cười lên.

"Bộp!" Một con chim trúng đạn rơi xuống từ trên trời, rớt ngay trên đầu một tên sát thủ. Sát thủ lấy con chim chết chảy máu trên đỉnh đầu xuống, khề nguyên rủa một câu: "Khôn kiếp!"

"Pằng" là đạn xuyên qua ống giảm thanh. Sát thủ cười vui vẻ nhất đột nhiên bất động, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chăm chăm vào cổ tay chảy máu của mình. Lại thêm hai tiếng "Pằng pằng", cổ tay hai gã sát thủ khác đồng thời bị bắn trúng. Tia hồng ngoại nhắm ngay lồng ngực một tên sát thủ trong đó, chấm đỏ nhỏ làm người ta kinh ngạc sợ hãi. Bọn sát thủ che vết thương liều mạng rút lui.

Tiểu Anh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cô gái có thân thủ nhanh nhẹn treo ngược trên cành cây, mang mặt nạ buom buom chỉ cách Tiểu Anh một chút. "Khuyhnh Tâm!"

Tiểu Anh nhỏ giọng hô, vui mừng thiếu chút nữa kêu thành tiếng. "Sao cô lại ở nơi này?"

Lý Khuyhnh Tâm nhẹ nhàng nhảy xuống, liếc bốn phía mở miệng: "Sur huynh lo lắng cho cô."

Cô ấy dạy dỗ: "Mèo đàn, sao qua một năm lại càng làm cho đầu của mình đàn thêm. Đến súng cũng không biết dùng, còn có thể làm gì chứ!"

Tiểu Anh biện giải cho mình: "Lần đầu tiên tôi nổ súng với người khác, có thể không khẩn trương sợ hãi sao?"

"Được rồi, đừng giải thích, nhanh đi tìm bạn của cô đi!"

Lương là hộ vệ đứng đầu nhà Đẳng Nguyên, cao thủ hạng nhất. Bọn sát thủ không dám chậm trễ, nắm chặt súng lục đề thấp bước chân, cẩn thận tiến tới gần. Lương ở phía sau đại thụ nhắm đúng thời cơ, ném chùy thủ bay ra, "A!" Dao ở giữa ngực một sát thủ,

"Á!" Mi tâm một gã sát thủ khác trúng tên, chính là mũi tên được gọt đến bén nhọn từ một nhánh cây

Sau khi dùng sức ném mạnh, Lương dựa vào đại thụ trượt xuống, vết thương trên bả vai không ngừng tuôn máu ra. Ái Hương cởi áo khoác xuống, quần lấy cánh tay của hắn, nóng nảy lo lắng hỏi: "Lương, không sao chứ!"

"Yên tâm, không chết được." Ái Hương roi nước mắt là chảy, cắn chặt lấy môi dưới, không để cho mình khóc thành tiếng.

"Tiểu thư, Lương đại nhân, các người có ở đây không?" Tiểu Anh ở gọi đồng bạn ở trong rừng.

Ái Hương gạt lệ, thò đầu ra, "Dữu Nguyệt, chúng tôi ở đây."

Tiểu Anh bước nhanh chạy tới, vừa nhìn hơn nửa bả vai Lương đã nhuộm thành máu đỏ, thân thể khom xuống đỡ hắn, "Chúng ta phải nhanh rời khỏi đây." Ánh mắt Lương bén nhọn, vẫn còn phòng bị với cô.

Tiểu Anh thúc giục: "Mau lên!" Lương đưa tay cho cô, hai cô gái có vóc người nhỏ nhắn dìu lấy hắn đi ra cánh rừng.

"Đại tiểu thư, Lương đại nhân." Bọn cận vệ tuôn ra vây lấy hội họp với bọn họ, còi cảnh sát kêu vang ở nơi xa.

Lý Khuyhnh Tâm chui vào xe, ném cho Hạ Thiệu Nhiên một túi ny lon trong suốt. Hai ngón tay Hạ Thiệu Nhiên nắm một góc túi, nâng lên. Thạch Nam nghiêng đầu nhìn, vừa thấy máu dính trên lông vũ của thi thể chim nhỏ, giữa thân thể ra sau, mặt chán ghét nói: "Cái gì đây!"

Hạ Thiệu Nhiên cau mày nhìn về phía Lý Khuyhnh Tâm, Lý Khuyhnh Tâm nói: "Một con mèo đàn bắn xuống."

"Phốc --" Thạch Nam cười phun. Hạ Thiệu Nhiên nhú mày, quay đầu đi chỗ khác. Trầm mặc qua đi, khóe miệng hơi cong lên.

Lý Khuyhnh Tâm trêu nói: "Thần trộm BLACK dạy dỗ đồ đệ chính là không tầm thường, ánh mắt của chim ưng, kỹ thuật súng bắn chim"

"Kỹ thuật bắn súng không tốt, phương diện khác chắc chắn tốt." Thạch Nam cười nhìn Lý Khuyhnh Tâm, nháy mắt mập mờ mấy cái, nói: "Đúng không, Khuyhnh Tâm."

Lý Khuyhnh Tâm nhét khối chocolate vào miệng, giả bộ ngu, "Phương diện khác là chỉ phương diện nào?"

Thạch Nam cười đùa nói: "Chuyện nam nữ, Cảnh Triệt không có dạy cô à?"

Hạ Thiệu Nhiên vẫn trầm mặc nghiêng đầu lại, không khách khí chút nào nhét túi đựng chim lên mặt Thạch Nam. Lý Khuyhnh Tâm cũng thế, quả đấm đánh vào trên người hắn. Hạ Thiệu Nhiên ôm lấy tay như có điều suy nghĩ, hai người nào xong, Lý Khuyhnh Tâm loay hoay đưa túi đựng chim cho Hạ Thiệu Nhiên nói: "Cứ như vậy đặt cô ấy ở trong đám sỏi, anh thật sự bỏ được ư!"

Bỏ được sao? Không bỏ được!

Hạ Thiệu Nhiên cầm túi chim chết từ trong tay Khuyhnh Tâm, đặt ở trong lòng bàn tay, nói: "Thời điểm cha mẹ con chim để nó một mình bay lượn, sẽ không suy nghĩ con chim có thể ngã úp mặt bị thương. Một lòng chỉ nghĩ tới để chúng nó mau mau học tốt bản lĩnh, ở bầu trời thuộc về mình, không sợ hãi, giương cánh bay lượn."

Thạch Nam sờ mũi một cái, "Tôi có loại dự cảm, trong tương lai, Tiểu Anh nhất định có thể trở thành một tên ăn trộm rất giỏi."

"Đúng rồi, là hiệp trộm rất giỏi." Lý Khuyhnh Tâm sửa lời hắn.

.

Đạn xuyên qua xương bả vai, lúc bác sĩ lấy đạn ra, Lương cắn răng chịu đau. Cầm máu, bôi thuốc, băng bó, cả quá trình Ái Hương vẫn luôn chờ đợi ở bên cạnh, nước mắt không ngừng chảy mà rơi xuống. Bắp thịt nửa người trên căng thẳng, vết thương có đếm cũng không hết, vết thương đạn bắn, vết đao sâu, cạn, lớn nhỏ không đều. Tiểu Anh thấy mà tâm cũng co rút, từng gặp bao nhiêu lần ám sát và phục kích thì mới có thể lưu lại những vết thương này.

Chém giết, âm mưu, đến tận cùng đại tiểu thư Đằng Nguyên trôi qua đã những ngày như thế nào. Hoa phục xinh đẹp, quyền lợi địa vị cũng không có quan trọng bằng mạng nhỏ, cũng không thể quan trọng bằng gần bó bên cạnh người mình yêu. Tiểu Anh chợt cảm thấy, không có ghen tỵ chút nào với đại tiểu thư rồi. Không chỉ có như vậy, còn sinh ra một cô đồng tình thật sâu với cô ấy.

Đằng Nguyên Quân Nhất và Mỹ Tuyết đến thăm con gái bảo bối, sau khi an ủi mấy câu liền rời đi. Tâm tình Ái Hương rất sa sút, bởi vì chính mình làm hại Lương bị thương lần nữa, hận những người kia vì bảo tàng mà sử dụng đủ mọi thủ đoạn, càng hận hình xâm hoa anh đào ở trên người mình.

Cơm tối, Tiểu Anh tự mình đến phòng bếp bung thức ăn, đưa đến trong phòng của đại tiểu thư. Ái Hương không có một chút khẩu vị, Tiểu Anh khuyên: "Tiểu thư ăn chút đi, nếu Lương đại nhân biết cô như vậy thì sẽ rất đau lòng, anh ta sẽ càng khó chịu."

Ái Hương ngẩng đầu nhìn cô một chút, Tiểu Anh nói tiếp: "Cô không biết đâu, Lương đại nhân đối với ai cũng lạnh lùng, nhưng mỗi lần nhìn thấy đại tiểu thư thì giống như thấy được nắng ấm mùa xuân ấm áp nhất lòng người, ánh mắt vô cùng dịu dàng."

Ái Hương bị cô trêu chọc, hỏi: "Thật sao?"

"Đúng vậy!" Tiểu Anh không lớn không nhỏ ngồi xuống ghé dựa, miệng nhỏ vẽ lên nói: "Lương đại nhân rất thích tiểu thư. Ở trong lòng của anh ta, nhất định xem mạng tiểu thư còn quan trọng hơn của mình. Cho nên, tiểu thư người nhất định phải tự chăm sóc mình thật tốt. Nếu không, Lương đại nhân sẽ đau lòng."

"." Ái Hương trầm mặc, thật sợ có một ngày Lương đã vì cô mà vứt bỏ tánh mạng.

Tiểu Anh đưa đũa cho cô, "Ăn cơm đi, tiểu thư."

"Ừ." Ái Hương nhận lấy chiếc đũa, từ từ ăn cơm. Tiểu Anh chống hai khuỷu tay lên bàn, nâng cằm lên nhìn Ái Hương.

Ái Hương vừa ăn vừa nói: "Nếu hôm nay không phải là cô đã cứu tôi, tôi đã có thể đã rơi vào trong tay người xấu. Cảm ơn cô, Dữu Nguyệt."

"Đừng nói như vậy, bảo vệ tiểu thư người là trách nhiệm của tôi mà!"

Ái Hương cúi thấp đầu, tâm tình không tốt. "Tôi rất xấu hổ, mỗi lần đều cần người khác bảo vệ, thường hại Lương bị thương." Nghĩ đến thương thế của người yêu, đôi mắt lần nữa ửng hồng.

Tiểu Anh nâng cằm nhỏ nói: "So với đàn ông, phụ nữ luôn nhỏ yếu, cần đàn ông tới bảo vệ. Trước kia tôi ở bên ngoài xông xáo một mình, cũng thường sẽ gặp phải các loại đối đãi không công bằng, từng gặp phải chuyện làm cho người ta sợ hãi. Thời điểm gặp phải nguy hiểm, đều dựa vào chính mình, biết có người nhớ thương mình, bảo vệ mình thì đều sẽ liều mạng cầu xin người ấy có thể đuổi đi nguy hiểm trước mắt, chạy tới cứu tôi. Có người đã từng nói với tôi, kỳ vọng người khác cứu, không bằng tự cứu mình."

"Người ấy, là đàn ông sao?" Ái Hương hỏi.

"Ừ." Tiểu Anh gạt đầu một cái, lộ ra vẻ thẹn thùng như thiếu nữ mới lớn.

"Là người đàn ông cô thích à?" Ái Hương luôn là tò mò lại hâm mộ với chuyện tình yêu của người khác.

"Ừ." Tiểu Anh ngượng ngùng cúi đầu, cười ngốc nghếch.

"Vậy anh ta làm cái gì?"

"Anh ấy là nhiếp ảnh gia, nhiếp ảnh gia tự do." Tiểu Anh thêm dặt chuyện xưa rất thành thạo, ứng phó Ái Hương - đại tiểu thư chưa nhiều kinh nghiệm sống rất dễ dàng. Trong đầu nhỏ liên tưởng hình ảnh Hạ Thiệu Nhiên cầm máy ảnh, khóe miệng nâng lên nụ cười ngọt ngào.

"Ồ!" Trong đầu của Ái Hương đã bắt đầu tưởng tượng bay xa. Hình ảnh cô gái nhỏ trẻ tuổi, dễ thương và nhiếp ảnh gia cao lớn đẹp trai đứng chung một chỗ. Giọng nói đặc biệt hâm mộ nói: "Thật hâm mộ cô nha, Dữu Nguyệt."

"Hâm mộ tôi cái gì chứ?"

"Có thể ở chung một chỗ với người mình thích."

"Cô cũng có thể đó!"

"Có thể sao?" Ái Hương không dám ảo tưởng tương lai, tâm tình rất mất mát. "Kiên trì tâm thích hần của mình, kiên định tình cảm của hai người, nhất định

có thể."

"Thật có thể không?"

"Ừ."

Giảng giải với Ái Hương xong thì cũng đã qua thời gian cơm tối, Tiểu Anh chỉ có thể ở nhà bếp phía sau ăn đơn giản một chút rau dưa xào. Huân Huân đáng yêu len lén giữ lại lưon cuốn năm màu. Cà rốt sợi, đậu phụ mềm và gạch cua đỏ cuốn lưon nướng, ăn ngon lại đẹp mắt. Nhai món lưon cuốn mỹ vị, Tiểu Anh nhớ lại mùi vị sườn kho của nhà họ Hạ, nhớ lại Hạ Thiệu Nhiên. Không biết bây giờ anh đang làm gì?

"Cô ở đây ăn vụng cái gì?" Chỗ nào cũng có, quản gia Cao Mộc giống như quỷ hồn đột nhiên hiện thân sau lưng Tiểu Anh, mặt đen lại lỗ, giọng nói trầm thấp hỏi.

Giọng nói đột nhiên xuất hiện, Tiểu Anh bị dọa đến một hóp nuốt trọn lưon cuốn, trừng mắt dùng sức nuốt xuống. Đầu lưỡi liếm liếm môi, xoay người nói: "Tôi đang muốn đưa canh cho Lương đại nhân! Thanh Sa đại nhân, tôi đi trước."

Tiểu Anh bùng mồm lên, bàn chân bôi dầu né ra, từ sau lưng truyền đến tiếng gầm thét lớn tiếng của Cao Mộc Thanh Sa, "Còn dám lưỡi biếng ăn vụng, tôi phạt cô quét dọn nhà cầu ba tháng."

Ồi!Ồi! Ăn một ít lưon cuốn ngon miệng vừa rồi nên bị ghen. Tiểu Anh dùng một tay nâng khay vuông bằng bạc, mở nắp canh tâm bồ lên, bùng chén lên uống ực ực hơn nửa chén, đầm ngực mới thuận khí được. Vừa cúi đầu nhìn thấy đáy chén trống không, mắt to rơi từng giọt nước.

Lương đang nghỉ ngơi, chảy không ít máu nên sắc mặt hần trắng bệch, môi cũng không có màu sắc. Thấy Tiểu Anh đi vào, bày ra bộ đáng xa cách. "Lương đại nhân, Dữu Nguyệt đưa canh tối cho ngài."

Tiểu Anh ngồi ở bên giường, bùng chén lên, cầm thìa múc một muỗng, đưa đến khóe miệng Lương. Lương cũng không có tiếp nhận ý tốt của cô, con ngươi đen như mực nhìn cô chăm chăm. Tiểu Anh thấy thế, trái tim nhỏ thành thịch, có loại cảm giác làm việc trái với lương tâm. Cô yếu ớt nói: "Nếu không, anh tự ăn đi."

Đôi mắt Lương nhìn một chút chén nước canh trong veo, há miệng uống xong canh, đưa đến khóe miệng. "Mùi vị không tệ, nghe nói đầu bếp ở phòng bếp ninh toàn bộ ba giờ!" Tiểu Anh cười khúc khích. Trong lòng lâm lâm: Ha ha, canh thêm nước sôi, mùi vị không tầm thường đi.

Từ nhỏ, Lương đã không thích được người phục vụ, nhận lấy chén từ trong tay Tiểu Anh, một hơi uống cạn toàn bộ. Chén canh rời khỏi bên môi thì chủ thủ đâm về Tiểu Anh.

"Keng" Âm thanh kim loại va chạm.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Khay vuông bằng bạc chống lại chủ thủ sắc bén, Tiểu Anh thật lo lắng cổ Lương sẽ bị Hạ Thiệu Nhiên cắt lìa. Lộ đầu nhỏ ra từ sau khay vuông, nói: "Làm gì vậy! Uống xong canh liền muốn lấy máu người khác à!"

"Cô rốt cuộc là ai?" Lương thu hồi đao, dựa gối đầu. Vuốt ve chơi đùa thủy chủ sắc bén ở trong tay, giống như tùy thời đều có thể bay ra ngoài.

"Anh đây là hoài nghi tôi sao? Tôi giống như kẻ xấu ư? Thoạt nhìn rất thông minh, thực tế cũng là đầu óc đàn. . . ." Chữ 'độn' còn chưa ra khỏi miệng, chủ thủ của Lương đã chìa tới, Tiểu Anh vội vàng dùng cái mâm che kín mặt, nói: "Nếu tôi là người xấu, cũng sẽ không mạo hiểm tánh mạng đi cứu đại tiểu thư."

Lương mở miệng: "Cũng bởi vì cô đã liều chết cứu đại tiểu thư, mới có thể làm cho người ta đem lòng sinh nghi. Bình tĩnh, nhảy bèn như vậy, cô gái nhỏ bình thường đã sớm sợ vỡ mặt."

Bình tĩnh, nhảy bèn, cô là ai chứ! Cô là mèo nhỏ Lạc Tiểu Anh, xông qua ổ cướp biển, cơ quan mật thất để trộm đi bảo vật, trốn thoát khỏi hòng súng của trùm buôn thuốc phiện! Mặc dù cô còn chưa có danh tiếng gì trong giới trộm đạo, nhưng cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, thoát hiểm từ miệng hùm đầy! Tiểu Anh rất là đắc ý vì mình có kinh nghiệm mạo hiểm kích thích như vậy, mím môi cười.

Lương tròn mắt nhìn cô nói: "Cô cười cái gì đấy?"

Gì chứ? Có cái mâm cản trở cũng có thể đoán ra cô đang cười. Cất! Tiểu Anh dời khay vuông đi, nhả cái mũi nhỏ: "Cười anh đàn!"

Lương tức giận, đá qua một cước, Tiểu Anh linh hoạt né tránh. Lương đụng đến vết thương nơi bả vai, vết thương nứt ra, nhuộm đỏ băng gạc.

"Tốt lắm, tốt lắm, anh nhanh ngồi trở về đi, muốn đánh muốn giết tôi thì cũng phải sau khi lành vết thương đã." Tiểu Anh mạnh mẽ ấn hán xuống gối đầu, ngồi ở trên ghế bên mép giường nói: "Từ sau khi biết đi công viên Tân Túc, ba người chúng ta vẫn ở chung với nhau, trong lúc đó tôi không có nói chuyện với người khác, cũng không có gọi điện thoại phát tán tin tức. Tôi hoàn toàn không có thời gian, cũng không có cơ hội đi thông báo cho bọn sát thủ mai phục ở công viên trước."

Cô nói những câu có lý, sát thủ ở công viên hiển nhiên đều là mai phục tốt trước đó rồi. Lương hỏi: "Cô cảm thấy là ai?"

"Nếu như anh không có nói với người khác nơi chúng ta muốn đi, ngoại trừ ba người chúng ta, còn có hai người biết chúng ta muốn đi đâu. Phu nhân, còn có Ma Lý bên cạnh phu nhân. Phu nhân thì không thể nào, Ma Lý thì tôi không biết." Tiểu Anh nhìn Lương, ánh mắt lóe sáng, "Anh vẫn luôn ở nhà Đảng Nguyên, nên hiểu rõ người ở nơi này hơn tôi chứ?"

Trừ đại tiểu thư, Lương đều không chú ý tới những cô gái khác. Hần chỉ biết Ma Lý tới đây chưa bao lâu, người này không thích nói chuyện, luôn thần bí bí.

Tiểu Anh cười nói: "Nếu không tôi giúp anh tra cô ta một chút?"

Lương do dự mấy giây mới đồng ý, Tiểu Anh cười hi hi, "Tôi muốn nói trước, xảy ra chuyện gì, anh phải thay tôi chịu trách nhiệm."

Nhìn bộ dáng cô cười như một tên trộm, Lương chợt có cảm giác bị lừa.

Nhược điểm của Lương là đại tiểu thư, chăm sóc tốt đại tiểu thư, diệt trừ người xấu núp ở bên cạnh đại tiểu thư là phương pháp tốt nhất để đổi lấy tin tưởng của hần.

Ban đêm, trăng non tròn đầy treo trên ngọn cây. Ở đại viện yên tĩnh của nhà Đảng Nguyên, dĩ0en-da14n.le9.quy76.d00n một đạo bóng đen nhanh chóng xẹt qua dưới ánh trăng, đập vách tường leo lên lầu ba. Tiểu Anh đang ngủ mơ màng, cảm giác trên môi lạnh lẽo một trận. Đột nhiên mở mắt, mặt của Hạ Thiệu Nhiên xuất hiện ở trước mắt.

"Ừm!" Vừa muốn há mồm, đầu lưỡi bá đạo liền xông vào. Hạ Thiệu Nhiên đè cô ở trên giường hôn một hồi, Tiểu Anh bị hôn đến trời đất mờ mịt, đầu óc phình to, lỗ mũi vừa khô lại nóng, có loại cảm giác thiếu nước nghiêm trọng.

Hạ Thiệu Nhiên hôn đủ rồi mới buông cô ra, lỗ mũi dán vào cô nặng nề thờ dốc, "Có nhớ tới anh không?"

"Có." Tiểu Anh bị hôn có chút thiếu dưỡng khí, nói không ra câu đầy đủ, chỉ có thể 'có, ừ' đáp lời.

Hạ Thiệu Nhiên thở gấp, ngón cái bóp khuôn mặt nhỏ bé thủy nộn, "Mèo ngốc!"

"Ừm!" Tiểu Anh bị đau, rầm rì một tiếng.

"Chuyện buổi sáng, có sợ không?"

Tiểu Anh lắc đầu, cánh tay quấn lên cổ của anh, nói: "Anh lo lắng cho em!"

"Người ngốc như em có thể không làm người khác lo lắng sao!"

"Sao em lại ngốc chứ?" Tiểu Anh không phục. "Chim cũng bị bắn rơi rồi."

Tiểu Anh cong môi, mình cũng không nhịn được cười, "Lúc người ta luyện súng, kỹ thuật bắn còn rất chuẩn, ai biết. Aizz! Tựa như dùng dao thái rau để giết gà vậy, nổ súng về phía người không giống như nổ súng về phía bia, không phải cùng một chuyện."

Hạ Thiệu Nhiên điểm trụ môi của cô, "Lần sau nhìn đúng rồi bắn"

"Ừ!" Tiểu Anh giống như con gấu koala, dùng cả tay chân cuốn lấy anh. Hạ Thiệu Nhiên nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hôn lên.

Càng hôn càng nóng, càng hôn càng miệng đắng lưỡi khô. Tiểu Anh nín lấy cổ áo Hạ Thiệu Nhiên, cái miệng nhỏ nhắn phủ lên môi của anh, hóa giải khô cạn nơi cổ họng. Đồng chớp, chớp mũi nóng lên, hai dòng máu phun ra từ lỗ mũi. Hạ Thiệu Nhiên rời khỏi môi của cô, tìm kiếm khăn giấy chặn lên lỗ mũi nhỏ không ngừng chảy máu đó.

Tiểu Anh nhìn máu trên đầu ngón tay, kêu lên: "Máu!"

Chất lỏng đỏ tươi chói mắt, Hạ Thiệu Nhiên khăn trương hỏi: "Thế nào? Đang tốt sao lại chảy máu?"

"Không biết." Trong đầu Tiểu Anh chợt lóe linh quang, chu miệng nhỏ một cái: "Không phải là do em uống trộm canh đại bổ của Lương chứ?" Hạ Thiệu Nhiên im lặng, Tiểu Anh khóc không ra nước mắt.

.

Đầu mùa xuân ấm áp, trời trong nắng ấm

Trang phục đặt vào mấy ngày trước đã được đưa tới cửa, quần áo cao cấp chia ra đặt ở trong hai rương lớn. Tiểu Anh và Ma Lý bị đại quản gia gọi đi lấy quần áo, Tiểu Anh chạy tới đầu tiên, nhanh chóng mở hai cái rương ra, làm lộn xộn quần áo đã sắp xếp ở bên trong rồi mới đóng kín cái rương.

Lúc Ma Lý đi vào, Tiểu Anh làm bộ mới vừa mở cái rương viết tên tiểu thư Đằng Nguyên ra, "Ồ! Sao trong này có thể có một cái áo choàng không tay màu đen?" Cô làm bộ như không biết chuyện, cẩn thận thăm tra đôi chiếu thông tin trên cái rương, thăm tra đôi chiếu danh sách vật phẩm, nhấn đầu máy thanh tú, nói: "Cái này, hình như là của phu nhân!"

Ma Lý đoạt lấy xem một chút, lạnh lùng nói: "Là của phu nhân."

"Kỳ quái, quần áo của phu nhân sao lại đặt ở trong rương của tiểu thư." Tiểu Anh cúi đầu lấy ra một áo khoác màu trắng, "Cái này cũng là của phu nhân, người sắp xếp quần áo của cũng quá không kỹ lưỡng rồi, làm lộn xộn quần áo của tiểu thư và phu nhân." Tiểu Anh lấy toàn bộ quần áo ra để lên bàn phân chia, Ma Lý cũng đi lấy cái rương, đặt lại từng bộ vào trong.

Lúc người ta đang làm việc, tính cảnh giác thấp nhất.

Tiểu Anh đang cầm quần áo đại tiểu thư, xoay cổ nhìn quanh, "Tôi nhớ rõ ràng còn có váy hoa nữa mà! Ở đâu rồi...! Ở đâu rồi...!" Không thích nói chuyện với người khác, Ma Lý khinh thường cô làm bầm lấm bầu.

"A, tìm được rồi, thì ra là cô cất rồi!" Tiểu Anh dút lời, thân thể tới gần Ma Lý, hơi nghiêng thân thể, duỗi dài cánh tay phải ôm lấy cái váy tinh xảo, một tay không để lại dấu vết, âm thầm chạm vào túi áo Ma Lý.

Ma Lý chán ghét né tránh cô, điện thoại di động trượt xuống tay áo. Tiểu Anh cầm váy, cười ngọt ngào. Ma Lý lấy được quần áo liền tránh ra. Tiểu Anh sao chép thông tin từ điện thoại di động, sau khi chuẩn bị xong liền đặt ở dưới mặt bàn.

Ma Lý ôm cái rương đến gian phòng đặc biệt dùng để quần áo của phu nhân Mỹ Tuyết, lấy từng bộ quần áo mới ra treo lên, sau khi ra ngoài mới phát hiện điện thoại di động không có ở trong túi. Ma Lý trở lại phòng khách nhỏ, tìm được điện thoại di động ở dưới bàn, bên khóa môi dâng lên nụ cười nhạo âm u lạnh lẽo, ngón cái ấn phím tìm kiếm truyền tin ghi chép, xóa bỏ một dãy số.

Tiểu Anh truyền tin tức trong điện thoại di động của Ma Lý cho Thạch Nam, sau đó mới nói cho Lương mấy số điện thoại trò chuyện gần đây. Thạch Nam bên này rất nhanh tra được một người từ trong ghi chép điện thoại của Ma Lý -- Sâm Xuyên Minh Trí. Người thừa kế công ty Minh Trí là vị hôn phu của đại tiểu thư Ái Hương.

Buổi chiều, đại tiểu thư Ái Hương đang học cắm hoa, người dạy là người trong nhà Đằng Nguyên, Cao Mộc Thanh Sa. Thời gian này, Tiểu Anh nên quét dọn gian phòng cho đại tiểu thư. Trước kia, khi còn là nhiếp ảnh gia cũng đã làm không ít công việc nặng, dọn dẹp gian phòng đối với cô mà nói chỉ là chuyện nhỏ đơn giản.

Ái Hương là một người rất thích sạch sẽ, gian phòng luôn phải thật ngăn nắp, Tiểu Anh chỉ cần cầm khăn lau một chút bụi bặm vừa bám lên. Trên khay trà để một máy ảnh kỹ thuật số, là Ái Hương chụp ly cà phê mới mua xong lại quên cất đi. Tiểu Anh hoàn toàn không có sức miễn dịch với máy ảnh, cời bao tay cao su xuống, cầm máy chụp hình lên đùa nghịch.

Trong máy ảnh của Ái Hương, phần lớn là vật phẩm, quần áo, đồ trang sức, đồ chơi nhỏ màu sắc sặc sỡ của cô gái, còn có một tấm hình của Lương. Có phải con gái đều thích giấu người đàn ông mình yêu mến ở trong máy ảnh để thỉnh thoảng lấy ra nhìn một chút không? Tiểu Anh không khỏi nhớ lại tình cảnh lúc mình chụp ảnh Hạ Thiệu Nhiên, khoe miệng không tự chủ cong lên, bên má lộ ra lúm đồng tiền nhỏ.

Mắt cười lên cong thành hình trăng lưỡi liềm, má lúm đồng tiền lớn thật sâu.

Không biết Đằng Nguyên Mỹ Tuyết cau mày đứng bên cạnh cửa bao lâu, lộ ra nét mặt giật mình không thể tin.

Tiểu Anh cảm giác không khí rất không thích hợp, bỗng chốc quay đầu, "Phu, phu nhân." Tiểu Anh bị sợ đến trượt tay một cái, thiếu chút nữa vứt bỏ máy chụp hình.

Mỹ Tuyết bận rộn lo lắng thu hồi tâm tình không tốt, lộ ra nụ cười, giọng điệu ôn hòa nói: "Ta đến nhìn Ái Hương một chút."

Tiểu Anh để máy chụp hình xuống, đứng ngay ngắn trả lời: "Thời gian này, đại tiểu thư đang học cắm hoa với quản gia Cao Mộc."

"Ừ." Mỹ Tuyết biết Ái Hương đang học cắm hoa, bà cố ý thừa dịp Ái Hương không có ở đây tới xem cô gái có dung mạo giống mình này một chút. Bà có một loại cảm giác thân thiết không nói ra được với cô.

"Phu nhân, mời ngài ngồi." Tiểu Anh để máy chụp hình về chỗ cũ, rót một ly trà cho Mỹ Tuyết, cung kính đứng ở một bên.

Mỹ Tuyết không có uống trà, mà cầm máy chụp hình lên, nhìn hình bên trong. Tiểu Anh sợ bà phát hiện hình của Lương, liền nói: "Tất cả hình tiểu thư chụp đều là đồ vật nhỏ, đồ trang sức, quần áo, giày dép, vô ngoài điện thoại di động, ngay đến vòng bông cầu cũng chụp. Vừa nhìn đã biết tiểu thư là một người đặc biệt nhiệt tình, yêu cuộc sống."

Mỹ Tuyết cười, "Dữ Nguyệt cũng là người nhiệt tình, yêu cuộc sống sao?"

"Ừm!" Mỹ Tuyết nhìn tấm hình ly cà phê, Tiểu Anh nghiêng đầu lấy góc độ nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp nói: "Ông kính kéo hơi dài, ánh sáng điều chỉnh

đến lớn nhất, độ nét đơn giản, hiệu quả nhất định sẽ càng đẹp mắt."

Mỹ Tuyết ngẩng đầu, nói: "Dầu Nguyệt giống như rất hiểu về chụp ảnh nha!"

"Không có, biết một chút thế thôi." Tiểu Anh ngượng ngùng nói.

"Bình thường cũng thích chụp hình sao?"

"Vâng. Không có máy chụp hình, cũng có điện thoại di động chụp một chút."

"Có thể để cho ta xem một chút không?"

Tiểu Anh không ngờ phu nhân Đặng Nguyên sẽ cảm thấy hứng thú với chụp ảnh, dĩ nhiên không có một chút nhần nhỏ, rộng rãi lấy điện thoại di động ra cho bà xem. Đặng Nguyên Mỹ Tuyết nhìn tỉ mỉ ảnh chụp bên trong.

Đầu cảnh hoa anh đào, con chim đang nghỉ ngơi, cá trong hồ tạo ra gợn sóng, Huân Huân đội mũ đầu bếp chuyên tâm trang trí bánh ngọt, Ái Hương đánh đàn dương cầm, còn có bà...ngồi ở dưới cây hoa anh đào.

Mỹ Tuyết ngẩng đầu, Tiểu Anh vội vàng giải thích nói: "Phu nhân không nên tức giận, tôi chụp ngài không có ý tứ gì khác, chính là cảm thấy đáng về ngài ngồi suy nghĩ đặc biệt đẹp mắt, thật đó."

Suy nghĩ? Mỹ Tuyết rũ mái tóc xuống, cong môi cười yếu ớt, đôi chủ đề, "Dầu Nguyệt chụp hình rất có cảm giác."

Tiểu Anh khiêm tốn, "Cũng tạm thôi!"

Mỹ Tuyết vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé bà đang nắm chặt, cười nói: "Cố gắng lên đi!"

"Dạ, phu nhân."

"Ta đi về trước đây." Mỹ Tuyết cất xong máy chụp hình, đứng lên.

Tiểu Anh nói: "Tôi tiễn ngài, phu nhân."

Mỹ Tuyết khoát tay, "Không cần, làm việc của cô đi!"

Tiểu Anh cung kính khom lưng, "Ngài đi thông thả."

Bóng dáng yếu điệu trước mắt biến mất, Tiểu Anh vẫn duy trì tư thế cúi người chào. Ngón cái tay phải lướt qua, đụng vào nơi ngón trỏ của phu nhân Đặng Nguyên đặt ở phía trên màn ảnh, hình như vẫn còn lưu lại nhiệt độ ấm áp mong đợi đã lâu.

Vừa đến đêm khuya, tất cả mọi người đã lặng lẽ ngủ. Ánh đèn yên tĩnh trong phòng ngủ vẫn có ánh sáng yếu ớt, trên giường lớn mềm mại, chân mày Mỹ Tuyết nhíu lại, tay gặt gao nắm góc chăn, thỉnh thoảng lắc đầu, bộ dáng không ngủ.

Ngày suy nghĩ đêm nằm mộng. Trên tay một người gầy đen đeo chiếc nhẫn nắm chặt kim châm, hung hăng ghim lên da thịt nhẵn nhụi của đứa bé. Mỗi lần châm xuống sẽ mang theo giọt máu ra, bảo bối nhỏ bởi vì đau đớn nên bấp chân đá lung tung, tay nhỏ bé quào loạn, da ửng hồng, khuôn mặt căng ra, oa oa kêu to, tiếng khóc thê thảm.

Mẹ của đứa bé không cách nào ngăn cản mọi chuyện xảy ra, bà bị người ta đập sống lưng đè xuống đất, trơ mắt nhìn đứa bé bảo bối của mình bị thủ pháp tàn nhẫn ngược đãi hành hạ.

"Đừng thương tổn đứa bé của tôi, đừng. . . ." Người phụ nữ đáng thương khóc đến khản cả giọng, giọng nói thay đổi. Sự phụ xâm hình lòng dạ độc ác, phát ra tiếng cười hưng phấn cổ quái.

"Đừng. . . ." Người phụ nữ trừng lớn mắt, không ngừng tuôn nước mắt. Từ từ, nước mắt trong suốt biến thành dòng máu màu đỏ, con ngươi đột nhiên rớt xuống từ trong hốc mắt đó. Đừng!

"Á!" Mỹ Tuyết lại lần nữa bị ác mộng làm tỉnh lại, mắt người phụ nữ chảy máu rõ mồn một trước mắt, hình ảnh đứa bé bị ngược đãi hiện lên trong đầu, cái loại đau tê tâm liệt phế đó vẫn còn ở lòng ngực. "Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Mỹ Tuyết khổ sở ôm đầu, tự lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Buổi sáng ngày xuân, ấm áp quanh thân.

Tiểu Anh ôm chần ra ngoài phơi, gặp được Huân Huân cũng đang phơi quần áo ở hậu viện. Hai cô gái nhỏ gặp được nhau, nhất định phải tám chuyện một phen. Bình thường, rất nhiều tin tức và tình báo đều biết được trong lúc tán gẫu.

Tiểu Anh sửa sang lại cái chần của đại tiểu thư, nói với Huân Huân: "Đại quân gia Cao Mộc thật là lợi hại, mặc kệ là ở trước mặt tiên sinh, phu nhân hay là ông cụ đều có thể được yêu thích."

Huân Huân nói: "Từ nhỏ, quân gia Cao Mộc đã ở nhà Đăng Nguyên, nghe nói cha cô ấy chính là lão quân gia ở chỗ này. Sau khi qua đời, cô ấy mới tiếp nhận vị trí quân gia."

"Ừ." Tiểu Anh gật đầu, "Một phụ nữ cũng không dễ dàng gì, vì tận trung với nhà Đăng Nguyên, ngay cả thanh xuân của mình cũng làm trẻ nãi."

Huân Huân nhìn chung quanh, lại gần, đề thấp âm lượng kể tai nói nhỏ: "Tôi nói cho cô biết, đại quân gia Cao Mộc ghét nhất ẻo lả, không nhìn được nhất là tình yêu cuồng nhiệt giữa nam nữ. Cô ấy đều đã ba mươi tám tuổi, vẫn là gái ỡ thì. Đáng sợ nhất là cô ấy còn thường nhìn lên bắp thịt bọn cận vệ tắm và thay quần áo."

"A!" Phụ nữ cuồng rình coi, cái này quá kinh bạo đi. Tiểu Anh không thể tin được, "Không thể nào!"

Huân Huân nóng nảy, "Cô còn chưa tin, có người từng thấy cô ấy ở cửa thông gió, rình coi bọn cận vệ thay quần áo chỗ phòng tắm chung vào ban đêm. Tôi nghĩ cô ta đã lớn tuổi nhưng cũng không có đàn ông, trên sinh lý nhất định rất đói khát. Không chừng trong máy vi tính nhất định cất giấu n bộ phim kinh dị, phim hành động bí ối."

"Hả!" Nghe rợn cả người.

Bộ dáng hung ác của đại quân gia Cao Mộc, tánh khí nóng nảy, nếu trong lòng lại có vấn đề, vậy người này. Thân thể nhỏ bé của Tiểu Anh run lẩy bẩy, không dám tiếp tục nghĩ thêm. Phụ nữ kỳ quái như vậy, phải lấy lòng như thế nào chứ!

Hôm nay Tiểu Anh thừa dịp thời gian cơm sáng, len lén chạy vào phòng của Cao Mộc Thanh Sa lục ngăn kéo, tìm kiếm sở thích đặc biệt của đại quân gia. Tài liệu hình ảnh trong máy vi tính và xem ghi chép lên mạng có thể nói rõ sở thích của một người. Tiểu Anh cắm USB vào, Thạch Nam biên soạn chương trình tự động phá giải toàn bộ mật mã, bản chính.

Đại quân gia đặc biệt háo sắc lại là. lại là, đàn áo len, chuỗi vòng tay ngọc trai, còn có truyện tranh thiếu nữ, tiểu thuyết tình yêu. Ngất!

Tiểu Anh mở tủ treo quần áo ra, từng chiếc áo len xinh đẹp, áo len hồ cò, áo lông, phấn trang điểm, vàng, còn có xanh nhạt, đều rất đẹp. Tiểu Anh cảm một món ướp thơm lên người mình, thả lại vào tủ treo quần áo gọn gàng, sau đó lại kéo ngăn kéo ra. Một ngăn kéo lớn tràn đầy chuỗi vòng tay ngọc trai, điện thoại di động, còn có rất nhiều đồ trang sức.

Đâu có mãnh nam để trần, đâu có cái gì mà tiểu thuyết biến thái kinh khủng, đâu có cái gì mà phim hành động bí ối. Cô ấy yêu thích đều là đồ rất phụ nữ, không giống như các cô nói. Thì ra nữ kim cương có bề ngoài hung hãn cũng có một nội tâm dịu dàng.

Không biết nữ kim cương rình coi đàn ông tắm có phải thật hay không?

Ban đêm, vạn vật yên tĩnh. Tiểu Anh ở trong phòng ước chừng nửa giờ, mới quyết định đi vòng qua tường sau, bắt được chứng cứ Cao Mộc Thanh Sa rình coi đàn ông.

Tiểu Anh đề thấp bước chân đi tới tường sau, dán vào chân tường đi lại, giống như mình muốn đi rình coi đàn ông, trong nội tâm lo lắng bất định. Ở trước hai cây ngô đồng cao lớn của nước Pháp, cô dừng bước nhìn nhìn bốn phía. Di0en-da14n.le9.quy76.d00n Bóng người nhỏ bé sau khi chui vào cây ngô đồng, mắt không nhắm mà nhìn chăm chăm vào hồ tắm chung.

Hồ tắm thủy tinh đều bị dán hoa giấy lên, ánh đèn bên trong sáng choang, tạo thành đối lập rõ rệt với đêm đen nhánh. Bóng dáng đàn ông khôi ngô chiếu vào trên cửa sổ, cửa thông gió nhỏ phun khí nóng ra ngoài, mang theo vị hồ tắm nồng đậm, còn truyền ra tiếng nước chảy ào ào và tiếng nói chuyện của đám đàn ông với nhau.

Vóc dáng phổ biến của đàn ông Nhật Bản đều là thấp lùn, nếu Hạ Thiệu Nhiên đứng bên trong đám người ở nơi này, nhất định là rất nổi trội. Tiểu Anh đứng ở trong cỏ khô, tưởng tượng dáng vẻ lỏa thể của Hạ Thiệu Nhiên.

Không biết tại sao, tối nay tâm tình Thạch Nam đặc biệt tốt, hần mở hình ảnh theo dõi cả tòa nhà Đăng Nguyên ra. Camera ở tòa nhà phía sau thu được một bóng người nho nhỏ đang rình trộm ở dưới cây ngô đồng. Anh mở máy truyền tin, trêu chọc Tiểu Anh: "Có phải vóc người hộ vệ nhà Đăng Nguyên rất cường tráng không! Tiểu Anh, thật có mắt nhìn."

Tiểu Anh đề thấp giọng nói giải thích, "Cái gì chứ, tôi mới không có rình coi, anh đừng nói càn."

"Không có việc gì, không có việc gì, không cần sợ, sư huynh không có ở đây." Thật ra thì Hạ Thiệu Nhiên ngồi cách Thạch Nam một chỗ không xa.

"Ai nha! Anh hiểu lầm rồi, tôi không có rình coi." Tiểu Anh giải thích.

"Rình coi thì rình coi, thừa nhận thì có gì ngượng ngùng. Tiểu Anh, chuyện này cô cứ tự nhiên đi, yêu thích thì phải cùng chia sẻ nha. Giống như tôi thích

xem phim làm việc yêu, có cái gì đâu!" Thạch Nam thao thao bất tuyệt, Tiểu Anh nghe đến trợn mắt nhìn thẳng. Thạch Nam nói một chút cũng không hướng đường tốt, "Thật ra thì cũng không có đẹp mắt, phần lớn đàn ông ở đảo quốc này đều lùn, hai người cũng không bằng một sư huynh."

Hà! Tiểu Anh nghe đỏ cả tai, hỏi: "Hiểu rõ như vậy, anh nghiên cứu qua rồi sao?"

Thạch Nam hài lòng: "Cô quên sở thích của tôi rồi à?"

"Tôi là hỏi, anh nghiên cứu qua thân thể sư huynh của anh rồi sao?" Tiểu Anh đỏ mặt nhắc lại.

Một chỗ khác của máy truyền tin, Thạch Nam sờ mũi một cái, vô cùng chột dạ sợ hãi quan sát Hạ Thiệu Nhiên. Làm sao lại quên mất đang nói chuyện ở băng tần chung, dĩ nhiên đã quên đi chuyện đại sư huynh thân ái nhất định đã nghe được lời nói vừa rồi đi!

Thạch Nam sờ mũi một cái, "Ai nha, không thèm nghe cô nói nữa, Khuynh Tâm đang gọi tôi trên tuyến!"

Tiểu Anh dí dõm le lưỡi: "Hừ! Tôi không thèm nghe anh nói nữa, tôi còn muốn chờ Cao Mộc!"

"Cô đang đợi ai?" Giọng trầm thấp vang lên bên tai Tiểu Anh. "Tôi đang đợi."

Giọng nói này. Đại quân gia Cao Mộc!

Tiểu Anh bị quân gia ma quỷ khủng bố tỏa ra khí thế áp bức mãnh liệt, sợ đến quỳ gối trong đông cỏ khô, sắc mặt lúng túng nói: "Thanh, Thanh Sa đại nhân, làm sao cô biết tôi đang ở đây?"

Về mặt Cao Mộc Thanh Sa dữ tợn, ôm lấy tay hỏi: "Đây chính là lời tôi muốn hỏi cô."

"Tôi là không có việc gì ra ngoài đi dạo một chút, không khí buổi tối rất tốt, ha ha!" Tiểu Anh cười gượng hai tiếng, bỏ dẫy, vỗ vỗ tay.

Cao Mộc nhướng lông mày thô đen: "Là thế này phải không? Mới vừa rồi tôi rõ ràng nghe được cô nói đang đợi tôi."

"Không phải như thế." Tiểu Anh bị đại quân gia hung hãn ép lui về phía sau, bày tay nhỏ bé nói: "Ngài nhất định là hiểu lầm."

"Hiểu lầm?" Cao Mộc trợn mắt, quát: "Vậy cô lén lút lút làm gì ở nơi này, rình coi sao?" Rình coi sao!!!

Tiếng nói vô cùng to lớn kinh động đám đàn ông trong bồn tắm, từng người một nhanh chóng khép hai chân, kẹp chim nhỏ lại, hoảng sợ nhìn về cửa thông gió nhỏ, trong đó một vị sợ hãi kêu lên: "Là ai? Người nào đang rình coi."

Ngoài cửa sổ, Tiểu Anh và Cao Mộc Thanh Sa cùng sững sờ, trợn mắt. Một giây kế tiếp, không hẹn mà cùng nhanh chân chạy về phía tiểu viện, Tiểu Anh chạy còn nhanh hơn thỏ, Cao Mộc Thanh Sa mập mạp cường tráng không cam lòng rơi ở phía sau. Hai người chạy một hồi đến cây anh đào lớn, làm bộ như khí định thần nhân ngấm trắng nói chuyện phiếm, Tiểu Anh nói: "Hoa anh đào mau nở ra."

Cao Mộc nói: "Đúng vậy, mau nở ra."

"Cộc cộc tách tách cộc cộc." Nửa người dưới quần khăn tắm, trên chân đạp guốc gỗ, đám đàn ông tức giận đặng đặng vọt tới sau tường bắt sống kẻ rình trộm. Sau khi tiếng bước chân cộc cộc tách tách cộc cộc đi qua, Tiểu Anh và Cao Mộc đồng thời như bóng cao su xì hơi, không có hình tượng ngã nghiêng ở trên ghế dài dưới cây đại thụ anh đào, thờ hồn hèn.

"Nguy hiểm thật!" Tiểu Anh vỗ ngực, nói: "Suýt nữa là bị bắt rồi, quá mất mặt."

Cao Mộc đã lâu không có vận động rồi, cảm thấy hoạt động một chút, mệt mỏi khiến cả người toát đầy mồ hôi cũng thật có ý tứ, khoe miệng cong lên. Thạch Nam vẫn mở ra máy truyền tin cười ra tiếng. "Tiểu Anh, cô quá thú vị rồi, nổ súng có thể bắn rơi chim thì thôi đi, rình coi còn bị người phát hiện. Ha ha, thật thú vị. Ha ha."

Trên mặt Tiểu Anh không nén được giận, nhỏ giọng quát lớn: "Cười cái gì?"

Nụ cười trên mặt Cao Mộc Thanh Sa cứng đờ.

Tiểu Anh cảm giác có cái gì không đúng, lập tức nghiêng đầu nặn ra nụ cười giả dối: "Tôi đang làm bầm lâu bầu, làm bầm lâu bầu, hắc hắc!"

Lông mày đại quân gia nhướng lên, "Cô ở đây nói chuyện với người nào." Đôi mắt nhỏ như X - quang quét nhìn trên dưới Tiểu Anh, tìm kiếm tai nghe điện thoại linh tinh gì đó.

"Tôi không có nói chuyện với ai hết, tôi đang làm bầm lâu bầu thôi." Tiểu Anh run rẩy ngửa thân thể ra sau, nghĩ thầm Cao Mộc nhất định sẽ hoài nghi cử động quái dị của cô, thái độ biến hóa trong nháy mắt, giả bộ đáng vẻ khổ não rồi rầm. Quyết định, hai tay vỗ đùi, chủ động giao phó: "Ai u! Nếu bị đại quân gia ngài phát hiện, tôi liền nói thật với ngài luôn. Thật ra thì, thật ra thì, tôi là người có hai nhân cách."

"Hai nhân cách?" Đại quân gia hoài nghi.

"Ừ, hai nhân cách." Đầu nhỏ của Tiểu Anh nhanh chóng xoay chuyển, biên soạn một chuyện xưa. Cô đặt tay nhỏ bé ở trên đầu gối, vẻ mặt nghiêm túc,

lại xấu hổ mở miệng: "Tôi là đang nói chuyện với một người khác trong tôi. Một người khác trong tôi, cô hiểu không?"

Cao Mộc lộ ra vẻ mặt không tin tưởng. Tiểu Anh nói: "Thật ra thì, trước kia tôi không giống như bây giờ, rất mập rất xấu rất ngu. Khi đó tôi thường gặp phải nam sinh cười nhạo, nữ sinh chèn ép, bọn họ đều ở sau lưng cười nhạo tôi là một đứa mập ngu xuẩn, xấu xí. Cho nên tôi không có bạn bè, cũng không còn người nguyện ý trao đổi với tôi. Tôi thường soi gương nói chuyện với chính mình, thời gian dài liền dưỡng thành thói quen này."

Cao Mộc Thanh Sa nghe lời nói này của cô, nghĩ tới mình cũng là bởi vì đáng dấp xấu xí, bộ dạng béo nên bị đàn ông ghét bỏ, phụ nữ chèn ép. Hôm nay ba mươi tám tuổi rồi còn không có người muốn. Nghĩ tới đây, đặc biệt tức giận.

"Hừ hừ!" Lỗ mũi Cao Mộc Thanh Sa hừ giận, "Những tên đàn ông xấu xa kia chỉ để ý bề ngoài, không hiểu coi trọng nội tâm, là sinh vật đáng ghét nhất thế giới này. Những đám phụ nữ ngu xuẩn kia dựa vào mình có mấy phần thù mị liền cười nhạo người khác, hoàn toàn không thể hiểu được bị ai của phụ nữ vừa mập vừa xấu. Họ chỉ biết cười nhạo, hoàn toàn không thể trải qua tâm tình của chúng ta, không hiểu tâm tình chúng ta cũng cần quan tâm, cần bạn bè và người yêu."

"Đúng vậy, cô gái xấu xí cũng có quyền theo đuổi tình yêu, khi đó tôi biết rất rõ mình không đẹp không xinh, trong lòng lại chưa bao giờ dừng lại khát vọng được yêu, hy vọng mình có thể gặp được một bạch mã vương tử sẽ không ghét bỏ mình. Ha ha! Đại quân gia, người đừng cười nhạo tôi nha!" Tiểu Anh giả bộ đáng vẻ rất ngượng ngùng. Lý Khuynh Tâm nói với cô, diễn cái gì phải giống như cái đó, kẻ trở thành công chính là một tên lường gạt thành công.

Cao Mộc không cười mà là than thở, "Phụ nữ nào không phải như thế, cô may mắn hơn tôi, bây giờ trở nên rất đẹp, có rất nhiều nam sinh thích cô!"

"Đại quân gia, người đừng nói như vậy, tôi không phải may mắn, là đủ cố gắng. Chỉ cần chịu cố gắng, ăn được khổ cực, nhất định có thể trở nên xinh đẹp."

"Cô vốn xinh đẹp, tự tôi biết mình có bao nhiêu xấu xí, cho dù vóc người thon thả, cá tính trở nên dịu dàng thì vẫn là một người xấu xí."

Tiểu Anh lắc đầu, "Cô chưa từng nghe qua một câu nói, trên đời không có người xấu xí, chỉ có phụ nữ lười ư? Những ngôi sao lớn kia có mấy người là trời sinh đã xinh đẹp đâu, đều là trải qua sửa đổi. Tin tưởng tôi." Trong đôi mắt to tròn tràn đầy kiên định chân thành.

Cao Mộc Thanh Sa đã không ôm bất cứ hy vọng nào, giờ đã bị ánh mắt kiên định đã động đến. Cô nhớ lại cô gái xấu xí mập mạp trong hình, không xác định hỏi: "Có thể không?"

Cô ấy hỏi có thể không? Dừng loại ánh mắt và giọng điệu không tự tin, không chắc chắn hỏi cô có thể không? Tiểu Anh nghĩ đến tình cảnh lúc mình gặp phải Lý Khuynh Tâm ở phi trường, cô cũng không hề tự tin hỏi "Tôi có thể sao?"

Khi mình gặp phải cuộc sống ở đây cộc, mất đi lòng tin với bản thân, xác thực cần phải có người tới kéo mình một phen. Khi đó Lý Khuynh Tâm giúp mình, như vậy hiện tại ai tới trợ giúp Cao Mộc Thanh Sa thoát khỏi khốn cảnh lúng túng đây?

Làm hiệp đạo là vì trợ giúp người cần trợ giúp, nếu như có thể giúp Cao Mộc thoát khỏi tình cảnh khó khăn, cho cô ấy hi vọng cũng là làm một chuyện tốt.

Vừa mới bắt đầu, Tiểu Anh chỉ muốn lấy lòng Cao Mộc, lôi kéo cô đến bên cạnh mình. Bây giờ là thật lòng muốn trợ giúp cô, hào khí võ ngực một cái bảo đảm, "Tin tưởng tôi, chắc chắn sẽ không sai."

Lý Khuynh Tâm làm sao biến cô thành đạo tặc hiệp nghĩa, cô liền làm thế để biến Cao Mộc thành cô gái mạnh mẽ xinh đẹp.

Từ ngày này trở đi, Tiểu Anh vì Cao Mộc đặt ra một loạt kế hoạch giảm béo. Di0en-da14n.le9.quy76.d00n Đại quân gia Cao Mộc cũng không làm việc tốn sức, bắt đầu hành động, rèn luyện thân thể, cự tuyệt thực phẩm dầu mỡ, chủ động giúp đỡ Tiểu Anh làm việc. Người ở bên ngoài nhìn ra Tiểu Anh Dữu Nguyệt mới tới nghiêm nhiên trở thành người tâm phúc bên cạnh đại quân gia nóng nảy, thái độ mọi người đối với cô vừa hữu nghị lại tôn kính thêm mấy phần.

Toàn bộ thức ăn cao nhiệt lượng của đại quân gia Cao Mộc đều thưởng cho Tiểu Anh. Buổi tối, Tiểu Anh trở lại gian phòng nhỏ nghỉ ngơi, bụng hộp bánh kem ra, ăn bánh ngọt chocolate hương vị mềm mại ngọt ngào. Hạ Thiệu Nhiên mở cửa sổ nhảy vào, Tiểu Anh mừng rỡ, "Sao anh lại tới đây?"

Trong miệng Tiểu Anh mang theo bánh ngọt, chạy đến trước cửa sổ, kéo tốt rèm cửa sổ, lôi kéo tay Hạ Thiệu Nhiên đến ngồi xuống bên cạnh mép bàn, bản thân thì nhảy đến trong ngực anh, nắm cả cổ của anh, không ngừng cọ như một con mèo, "Mấy ngày không gặp, em rất nhớ anh đó!"

Hạ Thiệu Nhiên nhìn mảnh vụn chocolate bên cạnh môi hồng, nhìn lướt qua bánh ngọt trên bàn, nói: "Những ngày sau này rất dễ chịu."

Tiểu Anh cười híp mắt nói: "Ừ! Cá tính của em luôn luôn thích ứng trong mọi hoàn cảnh."

Hạ Thiệu Nhiên không nói, nhìn cô chăm chăm.

"Có chuyện gì không?" Tiểu Anh hỏi. Hạ Thiệu Nhiên móc từ trong túi áo ra một tờ giấy.

Tiểu Anh thấp thỏm trong lòng, rất sợ. Ngón tay trắng mềm giật giật, không dám nhận lấy, đầu nhỏ dựa vào trong ngực Hạ Thiệu Nhiên, nhẹ nói: "Vậy anh nói cho em biết đi!"

Hạ Thiệu Nhiên rũ mí mắt xuống, vò tờ giấy thành một cục bỏ vào trong túi áo, hai cánh tay ôm chặt cô, chỉ nói một câu. "Có anh ở đây."

Rõ ràng nhớ kỹ lời của anh, cũng hiểu anh có ý gì, biết Đặng Nguyên Mỹ Tuyết có thể là mẹ của mình thì trong lòng vừa kích động vừa tức giận. Hiện tại biết bà không phải, đáy lòng lại là cảm giác mất mát nồng đậm

Tiểu Anh cắn môi dưới, nháy mắt mấy cái: "Nhiên, có anh thật tốt!" Ép buộc nước mắt của mình trở về, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên gò má Hạ Thiệu Nhiên. Bây giờ đã rất hạnh phúc rồi, không nên quá tham lam. Cha mẹ ruột, xem như là một tiếc nuôi đi!

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Trong phòng piano, giáo sư âm nhạc còn chưa tới. Chủ tứ ba người ngồi chung một chỗ tán gẫu, thương thế Lương còn chưa lành, vẫn kiên trì theo Ái Hương nghe giảng, Tiểu Anh pha trà lại cho mọi người, chuẩn bị xong món ngọt nhỏ ngon miệng

Ái Hương nhận lấy trà lại, cười híp mắt nói với Tiểu Anh: "Dữ Nguyệt, hôm nay khí sắc rất tốt, khuôn mặt nhỏ bé trắng hồng hào nha!"

"Thật sao?" Tiểu Anh bầm bầm khuôn mặt nhỏ bé của mình, ngượng ngùng, cười híp mắt nói với cô: "Có thể là tối hôm qua đắp mặt nạ hoa hồng có hiệu quả tốt. Ha ha!"

Không bao lâu, giáo sư âm nhạc của Ái Hương đi vào dạy. Tiểu Anh nói dối với Lương là bụng không thoải mái, muốn đi toilet. Đi ra từ phòng học âm nhạc, trực tiếp chạy đến đại sảnh. Khí thế đại sảnh lâu một xa hoa như cung điện, đại quản gia Cao Mộc Thanh Sa cầm khăn lau chùi tay vịn cầu thang. Trước kia cô ấy cũng không làm việc tốn sức, nhưng sau khi nghe Tiểu Anh nói, liền bắt đầu giảm cân. Tiểu Anh chấp tay sau lưng, "Thanh Sa đại nhân!"

Cao Mộc xoay người, vừa nhìn là cô liền hung dữ mở miệng: "Lại không ở bên cạnh đại tiểu thư cho tốt, lười biếng chạy loạn khắp nơi. Lương biết cô đi ra không?" Cao Mộc nghe lời đang giảm cân, nhưng tâm trung thành với nhà Đặng Nguyên sẽ không thay đổi, tuyệt không bỏ qua cho bất kỳ người nào không trung tâm với nhà Đặng Nguyên.

"Anh ta biết." Tiểu Anh nhướn lông mày nhỏ, nói: "Không nghe lọt những thứ nghệ thuật cao nhã kia, có Lương quân phụng bồi đại tiểu thư rồi, không cần lo lắng."

Cao Mộc Thanh Sa tiếp tục lau cầu thang, "Buổi sáng cân trọng lượng, ít đi năm cân."

"Giảm cân thành công rồi, chỉ cần kiên trì bền bỉ, rất nhanh liền mảnh mai."

Hộ vệ mang theo một đàn ông xa lạ đi vào, trên tay người đàn ông xách theo hai hộp quà. Hộ vệ khom lưng 90 độ, nói: "Đại quản gia, vị hôn phu của Ái Hương tiểu thư - Sâm Xuyên tiên sinh phái người tặng lá trà tới cho lão tiên sinh."

Sâm Xuyên Minh Trí - chủ nhân sau lưng Ma Lý phái sát thủ lưng bắt đại tiểu thư. Sâm Xuyên Minh Trí! Hừ hừ! Đầu nhỏ của Tiểu Anh chuyển nhanh, nghĩ thầm có lẽ đây là cơ hội tốt để đến gần Đặng Nguyên Nhất Lang, liền nói: "Đại quản gia, để Dữ Nguyệt đưa cho lão tiên sinh nha".

"Cô?" Cao Mộc nhìn Tiểu Anh một chút.

Tiểu Anh nói: "Dù sao hiện tại tôi cũng không có việc làm."

Cao Mộc Thanh Sa do dự, cuối cùng vẫn quyết định để Tiểu Anh đi đưa lá trà, cũng dặn dò: "Giao lá trà cho người bên cạnh lão tiên sinh là được rồi, không nên quấy rầy đến lão tiên sinh, không nên tùy tiện xông loạn, lại càng không được lên lầu hai." Đại Quản Gia Cao Mộc Thanh Sa đột nhiên nghiêm túc: "Có nghe hay không?"

"Nghe được, đại nhân. Tôi rất nhanh liền trở lại." Tiểu Anh cầm hai bao lá trà, ra khỏi đại lâu, xuyên qua sau hoa viên, chạy thẳng tới nhà lầu nhỏ hai tầng đơn độc ở hậu viện.

Bên trong vườn, dưới tàng cây hoa anh đào lớn, tóc dài che kín nửa bên mặt, Ma Lý nhìn trộm hết tất cả.

Gia quy nhà Đặng Nguyên rất nghiêm khắc, cho dù không ai canh giữ biệt thự, cũng không có người dám tự tiện bước vào nửa bước. Tiểu Anh đi vào căn nhà nhỏ hai tầng vắng tanh, bên trong đại sảnh không có một bóng người. Nhìn bốn phía xung quanh một chút, xác định không có ai theo dõi dò xét mới nhón chân leo lên lầu hai. Thân thể dính vào trên vách tường cửa cầu thang, Tiểu Anh lấy điện thoại di động ra cài đặt thăm dò, điều khiển điện thoại di động nhìn trộm tình huống cuối hành lang.

Ánh sáng âm đạm trong hành lang, thò đầu thăm dò cánh cổng kim loại, lúc thấy khóa mật mã chỉ tay và tròng đen, Tiểu Anh rũ hai vai xuống. Thu hồi thăm dò, rút ra, nhanh chóng xoay tay lại, hậm hực xuống lầu. Mới vừa đi tới lầu một liền phát hiện Đặng Nguyên Nhất Lang đang đứng ở giữa đại sảnh, mặt không vui nhìn mình. Á.

Đằng Nguyên Nhất Lang trợn mắt chấp tay sau lưng, Tiểu Anh run tay một cái, hộp quà lá trà thiếu chút nữa rớt xuống đất. "Lão, lão tiên sinh, tôi là tới đưa lá trà cho ngài. Mới vừa rồi không có tìm được người, cho nên, cho nên liền. . . ." Ánh mắt Tiểu Anh liếc về phía lầu hai, Đằng Nguyên Nhất Lang giật đến dựng râu trợn mắt.

"Con nhóc to gan, dám ở chỗ này tùy tiện xông loạn." Đằng Nguyên Nhất Lang hét lớn với hộ vệ một tiếng, bàn tay người cao ngửa lớn liền bỏ nhào tới, nắm lấy cổ áo của Tiểu Anh.

"Á! Á! Buông tôi ra, tôi tới đưa lá trà, tôi không cố ý đi lầu hai. Á!!!!" Tiểu Anh giãy giụa giải thích.

Tên đàn ông cường tráng đó hoàn toàn không nghe, đoạt lấy hộp quà lá trà trong tay cô, giơ cổ áo của cô lên, lôi cô ra ngoài cửa, ném cô ra ngoài như là ném con gà con.

"Bịch!" Cái mông nhỏ chạm đất, Tiểu Anh đau đến nhe răng trợn mắt, buồn bã nhìn đại sảnh tối đen như mực ở trước mặt.

Tiểu Anh xoa cái mông nhỏ trở lại phòng học âm nhạc, Ái Hương nhìn khuôn mặt đau khổ của cô liền hỏi: "Sao á?"

Tiểu Anh hít hít lỗ mũi ừm khuất nói: "Mới vừa rồi không cẩn thận ngã một cái."

"Ngã thế nào?"

"Cái mông."

"Ha ha ha!" Ái Hương che môi cười.

"Tiểu thư thật không có lòng thông cảm." Tiểu Anh cong môi, nhăn lỗ mũi. Hai cô gái xấp xỉ tuổi nhau giống như có lẽ đã thành bạn tốt, cười đùa vui vẻ.

Một thị nữ chạy chậm tới đây, "Tiểu thư, Sâm Xuyên tiên sinh tới, đang chờ ngài ở phòng khách."

Vừa nghe đến cái tên này, Lương rừ mí mắt xuống, thân là người làm, tâm tự ti lại quấy phá.

Ái Hương giật tái mặt, nói với thị nữ: "Nói tôi bị bệnh, không tiện gặp khách."

"Chuyện này. . . ." Thị nữ do dự một hồi mới nói: "Vâng" Ái Hương nhìn Lương, Lương im lặng không lên tiếng.

Ái Hương không thích ông quyết định hôn sự cho cô chút nào, nhưng cũng không có năng lực phản bác. Mỗi lần Sâm Xuyên tới, cô đều cố ý trốn tránh, không phải giả bộ bệnh thì chính là làm bộ không có ở nhà. Ái Hương buồn bực không vui nằm ở trên bàn, nhìn chăm chăm tờ hợp chén sứ màu trắng, đôi mắt đỏ lên.

"Cốc cốc cốc" Thị nữ gõ cửa bên ngoài, "Không xong rồi tiểu thư, Sâm Xuyên tiên sinh muốn lên thăm ngài."

Cái gì? Tên Sâm Xuyên này. Ái Hương vọt đứng lên từ trên ghế, lôi kéo Tiểu Anh chạy đi từ cửa nhỏ của phòng học âm nhạc. Lương ngồi một mình ở trong phòng học âm nhạc, trong lòng không có cảm giác.

Ái Hương lôi kéo Tiểu Anh bảy lần quẹo tám lần rẽ ở trong hành lang, đi tắt trở lại khuê phòng của mình, vén chăn lên chui vào. Sau khi Tiểu Anh hít sâu mới mở cửa đi ra, tiện tay đóng cửa lại.

Không lâu lắm, Sâm Xuyên Minh Trí lên lầu. Hắn mặc tây trang màu trắng, đeo kính gọng vàng, khuôn mặt gầy, xương gò má nhô lên, nghe nói phụ nữ có gương mặt gầy, xương gò má cao là tướng khắc phu, tên Sâm Xuyên Minh Trí này có thể khắc thế không đây? Tiểu Anh nghĩ đến những chuyện hắn làm với Ái Hương nên không thể nào thân thiết được.

"Vị này là Sâm Xuyên tiên sinh - vị hôn phu của tiểu thư." Thị nữ giới thiệu hai người, "Thị nữ mới của tiểu thư Tiểu Anh Dữu Nguyệt."

"Xin chào Sâm Xuyên tiên sinh, lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều hơn" Tiểu Anh cúi người chào 90 độ, giọng nói cứng nhắc, vẻ mặt lạnh lùng, thái độ nghiêm túc nói.

Sâm Xuyên Minh Trí là con nhà giàu, cũng không để cảm giác ưu việt, lễ phép của thị nữ ở trong mắt, nói thẳng: "Bây giờ Ái Hương thế nào, tôi muốn vào thăm cô ấy một chút."

"Trúng gió, nổi lên bệnh sởi, hiện tại khắp người đều là nốt đỏ. Bác sĩ nói bệnh sởi này là vi khuẩn dễ lây bệnh, Sâm Xuyên tiên sinh vẫn là đừng đi vào, Dữu Nguyệt sẽ chuyển sự quan tâm của ngài cho đại tiểu thư."

"Ái Hương bệnh nặng như vậy, tôi làm vị hôn phu, càng nên hầu ở bên người cô ấy."

"Sâm Xuyên tiên sinh, bệnh của tiểu thư thật rất nghiêm trọng, trên mặt đã nổi lên rất nhiều nốt đỏ bệnh sởi. Đây đối với tiểu thư mà nói là hành hạ cực kỳ nghiêm trọng, cô ấy không muốn bị người nhìn thấy đáng vẻ xấu xí bây giờ. Vẫn là, mời ngài đi về trước!"

Sâm Xuyên không cam lòng, nói: "Sao tôi lại ghét bỏ cô ấy được, Ái Hương ngã bệnh, tôi nên bồi ở bên cạnh cô ấy." Bàn tay khoác lên trên tay nắm

cửa.

Tiểu Anh ngăn hấn lại, "Sâm Xuyên tiên sinh, tâm tình tiểu thư không tốt, tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng bệnh tình, ngài muốn nhìn cô ấy thì phải nhanh lên một chút, vãn là." Hai cặp mắt giăng co đến một nơi, Sâm Xuyên nhìn chăm chăm Tiểu Anh không tha, Tiểu Anh không chịu yếu thế đáp lễ hấn.

Không khí có chút khẩn trương, thị nữ đan tay vào nhau, nhìn tới nhìn lui trên mặt hai người, không biết người nào thua trận trước.

Mắt sáng chột lóe sau kính gọng vàng, lông mày bên trái của Sâm Xuyên nhướng lên, tay phải đẩy đẩy gọng kiếng, nói: "Xin chuyển lời cho Ái Hương, xin cô ấy an tâm dưỡng bệnh, mấy ngày nữa tôi lại đến thăm cô ấy."

"Đi thông thả, Sâm Xuyên tiên sinh!" Tiểu Anh khom lưng cúi người chào.

Sâm Xuyên xoay người rời đi, ánh mắt hung hăng nhìn lướt qua Tiểu Anh, thị nữ nhảy mắt dựng thẳng ngón cái với Tiểu Anh.

Haizz! Tiểu Anh thở dài một hơi, đẩy cửa vào nhà, vui mừng nói: "Tiểu thư, Sâm Xuyên tiên sinh đi rồi!"

"."

"Tiểu thư."

"." Tiểu Anh đi tới bên giường, vén chăn lên, Ái Hương đã sớm rơi lệ đầy mặt.

"Thế nào?" Tiểu Anh cẩn thận ngồi xuống ở bên giường, cầm khăn tay lau đi nước mắt trên mặt Ái Hương, "Tại sao khóc?"

"Hôm nay đuổi Sâm Xuyên đi, ngày mai hấn vẫn đến được, chẳng lẽ mỗi lần tôi đều phải giả bộ bệnh sao? Vừa nghĩ tới mình sớm muộn gì cũng phải gả cho hấn, cùng ngủ một giường lớn, cùng ăn một bàn cơm, cả ngày lẫn đêm đều phải ở cùng với hấn, tôi chỉ muốn khóc. Dữu Nguyệt, tôi không muốn gả cho hấn, người tôi thích chính là Lương. Hu hu."

"Vậy nói với tiên sinh và phu nhân đi, nói cho bọn hấn biết cô không thích Sâm Xuyên, người trong lòng cô là Lương."

"Vô dụng, chuyện ông nội đã quyết định, ai cũng không thay đổi được, ngay cả cha cũng bất lực thôi."

"Vậy cô và Lương bỏ trốn đi!" Tiểu Anh nghĩ ra chủ ý xấu.

"Không được, nhà Đảng Nguyên sẽ đuổi theo chúng tôi đến chân trời góc biển. Hơn nữa, tôi cũng không bỏ được cha mẹ." Nghĩ đến tương lai không hề có hy vọng của mình, Ái Hương khóc càng lợi hại hơn.

"Đúng vậy, đại đa số cô gái đều không thích sau khi kết hôn sẽ cách cha mẹ quá xa, cha mẹ cũng không ưa thích con cái cách mình quá xa."

Ái Hương nức nở nói: "Mẹ từng nói qua, không muốn tách ra với tôi, tương lai tôi kết hôn phải ở chung một chỗ với bà."

Tiểu Anh không có dũng khí đi mở tờ xét nghiệm DNA đó ra, nhưng nghe lời nói của Ái Hương thì đã rất xác định mình không phải là con của Mỹ Tuyết và Quân Nhất, nếu không sẽ không bị vứt ở Trung Quốc xa xôi.

Nhiệm vụ chủ yếu trước mắt là điều tra chân tướng của bảo tàng, không nên nghĩ đến những thứ này. Tiểu Anh sửa sang lại tâm tình, lau nước mắt trên mặt Ái Hương, "Cách kết hôn còn một thời gian, chúng ta cùng nhau nghĩ một vài biện pháp đi!"

"Nghĩ biện pháp làm gì?"

"Để cái mộng đừng bị đau." Hả! Cái mộng, Ái Hương cười rộ lên.

Sâm Xuyên Minh Trí rời đi từ chỗ Ái Hương, trực tiếp đi hậu viện thăm hỏi Đảng Nguyên Nhất Lang. Trong phòng lắp đặt thiết bị có phong cách khác tiền viện rất nhiều, Sâm Xuyên Minh Trí ngồi xổm quy củ ở trên sàn nhà, hai tay chống đầu gối, cúi thấp đầu, thành khẩn nói: "Xin ông nội hủy bỏ hôn sự của cháu và Ái Hương!"

Lão đầu nhíu mày, giọng nói giương cao: "Đang tốt, sao lại nói lời này? Không phải cháu thích Ái Hương sao? Hay cháu đã coi trọng cô gái khác."

"Không, không phải như vậy. Ông nội, lòng của cháu đối với Ái Hương sẽ không thay đổi, hủy bỏ hôn ước là bởi vì, bởi vì." Mặt Sâm Xuyên lộ vẻ khó xử.

Lão đầu nói: "Vậy thì vì cái gì?"

"Có ý nghĩ như vậy, chủ yếu là do cháu có cảm giác, Ái Hương giống như không yêu thích cháu. Nếu như giữa hai người không có tình cảm, miễn cưỡng ở chung với nhau nhất định sẽ không hạnh phúc. Thay vì miễn cưỡng cô ấy, cháu càng muốn hy sinh chính mình, hi vọng cô ấy có thể hạnh phúc. Làm ơn, xin ngài thành toàn." Sâm Xuyên Minh Trí khom lưng thi lễ.

"Vấn đề xuất hiện ở trên người Ái Hương đúng không? Bây giờ con bé còn không hiểu chuyện, lạnh nhạt với cháu, không muốn thân cận với cháu, chò

sau khi các cháu kết hôn sẽ không giống vậy nữa. Phụ nữ, đều là như vậy." Lão già nhớ tới mình người vợ đã qua đời, rừ mí mắt xuống nói: "Sau này đừng nhắc lại chuyện hủy bỏ hôn ước nữa."

"Nhưng, ông nội!"

"Ta nói không cho nói."

"Vâng" Sâm Xuyên cúi thấp đầu, lộ ra nụ cười đắc ý.

Mặt trời hạ xuống, ánh trăng treo lên, thế giới lại một lần nữa lâm vào bóng tối.

Trong phòng, Tiểu Anh nằm ở trên giường nhỏ, cái mông nhỏ đau không chịu nổi, ngủ không yên. Cửa sổ trong suốt đột nhiên khoác lên bóng đen, Tiểu Anh nhắm mắt giả bộ ngủ. Cửa sổ bị nhẹ nhàng mở ra, bóng đen nhanh chóng nhảy vào bên trong nhà, không gây ra một tiếng động đến gần bên giường.

Hạ Thiệu Nhiên ngồi xuống ở cạnh giường, bàn tay mang bao tay da màu đen, nhẹ nhàng đặt vào khuôn mặt nhỏ bé mềm mại, thương yêu vuốt ve.

Tiểu Anh nghiêm mặt, nén cười, cho đến khi môi lạnh bạc rơi vào bên gò má mới không nhịn được nữa mà bật cười.

"Giả bộ ngủ?" Hạ Thiệu Nhiên hỏi.

Tiểu Anh bĩu môi: "Không ngủ được. Cái mông ngã trên mặt đất, đau."

Làm bộ đáng đáng thương khiến Hạ Thiệu Nhiên nhìn thấy mà vừa ngứa ngáy lại đau lòng. Bàn tay chuyển qua trên mông đất nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve hỏi: "Sao lại vậy."

"Bị người ném ra từ trong biệt thự của Đảng Nguyên Nhất Lang."

"Mèo đàn!" Hạ Thiệu Nhiên cời bao tay xuống, ngón tay phác thảo dọc theo quần ngủ. Tiểu Anh dè dặt của anh lại, ngăn cản, "Làm gì đó!"

"Nhìn một chút."

"Đừng nhìn."

"Cô gái của anh, anh không thể nhìn sao?"

"Ai yêu, vẫn là con gái nhà người ta mà bị đàn ông nhìn cái mông, sẽ rất thẹn thùng đó!"

Hạ Thiệu Nhiên không để ý phản đối của cô, kéo quần ngủ xuống. Nhờ ánh trăng sáng liền nhìn thấy một mảnh bầm tím trên mông đất nhỏ trắng trắng nộn nộn." Mặt của Tiểu Anh đỏ hết lên.

Hạ Thiệu Nhiên ngoài miệng nói cô đàn, trong lòng lại đau nhức, kéo quần ngủ của cô lên, bàn tay nhẹ nhàng xoa cho cô. Lòng bàn tay dày rộng mang theo sức nóng, sức nóng xuyên thấu da, thoải mái không ít.

Tiểu Anh nằm lỳ ở trên giường, đôi tay lót dưới cằm, nói: "Lần này em cũng không có phí công, lần hai của biệt thự hậu viện có căn mật thất, mật mã khóa là chỉ tay và tròng đen."

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Anh biết rõ."

"Anh biết sao!" Tiểu Anh nghiêng đầu nói: "Biết rồi sao không sớm nói cho em biết, làm hại em bị ném ra ngoài, cái mông té đau. Em mặc kệ, anh giúp em báo thù, đá cái mông của hắn, để cho hắn ba ngày không xuống giường được."

Hạ Thiệu Nhiên lặng lẽ xoa cái mông nhỏ, trong đầu tính toán những chuyện khác. Tiểu Anh được xoa thoải mái, con sâu ngủ bò ra ngoài, mắt từ từ khép lại.

Hạ Thiệu Nhiên rút bàn tay nóng ra, đắp kín mền, Tiểu Anh mơ mơ màng màng lẩm bầm một câu, "Báo thù cho em, đá cái mông của hắn. . . ."

Không cần Tiểu Anh nói, Hạ Thiệu Nhiên cũng sẽ báo thù cho cô.

Sau nửa đêm hôm nay, tầng hai biệt thự ở hậu viện gà chó không yên, trên mông của người đàn ông cường tráng bị ghim nĩa, phát ra tiếng la gào khóc. . . .

Thái độ của đại quân gia Cao Mộc Thanh Sa đối với người khác bắt đầu trở nên tốt hơn, không phải nữ kim cương hung hãn kéo giọng nói chuyện hung dữ nữa, ấn tượng của bọn thị nữ với cô cũng đang từ từ chuyển biến.

Tiểu Anh muốn tiếp xúc gần thêm một bước với Cao Mộc, muốn học tập đan áo len với cô ấy. Tiểu Anh nhiều mưu ma chước quỷ tìm ra một cái áo khoác len hở cổ, dùng đinh kéo thân áo trước ra, len sợi đứt đoạn. Cô cầm áo len hở cổ đã bị phá hết, gõ cửa phòng của Cao Mộc Thanh Sa.

"Có chuyện gì không?" Thái độ Cao Mộc cũng không nhiệt tình, hình như còn có đề phòng với Tiểu Anh.

"Ừ, cái đó, tôi muốn hỏi đại quân gia có biết ai khâu vá sửa lại áo len không?" Tiểu Anh nói xong lấy áo len hở cổ trong tay ra.

Cao Mộc nhìn chỗ bị hư, cô tiếc rẻ nói: "Tôi thích cái áo này nhất, vứt bỏ như vậy thì rất đáng tiếc!"

Một cái áo len hở cổ màu hồng nhạt, kiểu dáng đơn giản. Cao Mộc nhú nhú mày, nhận lấy nhìn, suy nghĩ một chút liền mở cửa nói: "Vào đi, tôi giúp cô vá lại."

"Quân gia đại nhân, còn có thể khâu vá sửa lại áo len sao?" Tiểu Anh giả bộ đáng giật mình, hăm mộ Cao Mộc Thanh Sa.

"Thế nào, không tin tôi sẽ khâu vá sửa lại áo len." Cao Mộc mở hộp tủ, lấy một hộp len sợi màu hồng không đồng màu ra, màu sắc tương phản kém hơn áo len hở cổ.

Tiểu Anh giả bộ lần đầu tiên nhìn thấy tác phẩm của Cao Mộc, phát ra tiếng kêu khoa trương: "Oa, những thứ này đều là Thanh Sa đại nhân ngài đan sao?"

"Ừ." Cao Mộc chọn xong que đan liền khoi sợi len lên.

"Thật là xinh đẹp, thật không thể tin được."

Đừng xem đáng vẻ cao lớn thô kệch của Cao Mộc, cô ấy rất khéo tay, hai ba mũi đã sửa tốt áo len, hơn nữa còn dùng hạt châu may ra mấy đóa hoa nhỏ, gia tăng điểm sáng cho áo len hở cổ kiểu dáng đơn giản. Lần này Tiểu Anh thật sự là phát ra tiếng than thở từ tận đáy lòng, "Thanh Sa đại nhân thật là lợi hại, có thể dạy tôi đan áo len không?"

"Cô muốn học?" Cao Mộc liếc mắt nhìn cô.

"Ừ."

"Cô gái khác đều nghiện internet, đi dạo phố, đi chơi, tại sao cô muốn học đan áo len?"

Tiểu Anh mỉm cười, "Thật ra thì tôi muốn tự tay đan áo len tặng cho bạn trai tôi."

Cao Mộc Thanh Sa nhìn cô thật lâu, cuối cùng mới nói: "Được rồi!"

Tiểu Anh vui mừng ôm lấy Cao Mộc. Không có thói quen tiếp xúc thân mật với người khác, Cao Mộc lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, nhưng trong lòng vẫn thật vui mừng. Rốt cuộc có người phát hiện ưu điểm của cô, thích ưu điểm của cô rồi.

Tiểu Anh ôm lấy Cao Mộc Thanh Sa, cười đến như một tên trộm.

.....

Chuyện vô cùng cấp bách là thăm dò mật thất lâu hai trong biệt thự màu đen. Phía sau nhà Đặng Nguyên, đại sư phụ đang ninh canh sâm. Tiểu Anh mượn cơ hội lấy đồ ngọt cho đại tiểu thư, đi tới phía sau, cái mũi nhỏ ngửi thấy: "Thơm quá đi, trong nồi nấu cái gì vậy?"

"Canh tẩm bổ sức sống cho lão tiên sinh." Đại sư phụ cười ha hả nói.

"Ồ!" Tiểu Anh cười híp nết nói: "Cháu không thể len lén ném một hộp sao?"

"Con nhóc cháu thật là tham ăn!"

"Ha ha!" Tiểu Anh mở cái nắp lên, cầm cái muỗng nhẹ nhàng múc một ngụm canh, thổi nguội, tiến tới bên khóe miệng, nước canh mỹ vị đi vào trong miệng. "Mùi vị, rất ngon đúng không?"

"Ừ. Rất ngon!"

Đại Sư Phụ xoay người lấy món rau, Tiểu Anh nhìn bốn bề vắng lặng, nhanh chóng trong rắc bột màu trắng vào nồi canh. Bỏ thêm nguyên liệu, canh càng thơm nồng.

Bóng tối rất nhanh lại tới, khi cả nhà Đặng Nguyên đều ngủ say, Tiểu Anh mặc quần áo dạ hành vào, mang theo công cụ tiến về phía hậu viện. Hiểu rõ toàn bộ địa hình, nắm giữ thời gian thay ca của hộ vệ, cô tránh người tuần đêm, thành công len vào tầng hai của hậu viện. Đặng Nguyên Nhất Lang ở trong phòng, ăn nhầm thuốc ngủ, Đặng Nguyên Nhất Lang ngủ mê man bất tỉnh nhân sự. Tiểu Anh mở mí mắt của ông ra, sao chép tròng đen của ông ta. Ra khỏi gian phòng, đập lên cầu thang, điện thoại di động không chế camera dừng lại hình ảnh. Mỗi lần đứng trước hệ thống an ninh, đều muốn cảm tạ cracker(1) Thạch Nam.

Nhìn màn hình khóa mật mã nhắm quét chuẩn con người. Tròng đen, qua cửa. Cắm dụng cụ mở khóa điện tử lên bàn phím khóa mật mã, nhanh chóng tính toán tổ hợp bí mật. Móc từ trong túi ra bóng mắt đậm màu, nhẹ nhàng quét phần lên màn hình cảm ứng khóa chỉ tay, sau đó che vải trắng lên trên, nhẹ nhàng nhấn một cái. Chỉ tay, qua cửa. "Tích" phá giải mật mã, mở được cửa rồi.

Tiểu Anh nhướn mày, nhẹ nhàng mở cửa tiến vào mật thất. Tình cảnh bên trong làm cho cô lạnh hết cả sống lưng.

Chú thích:

(1) Cracker: tội phạm máy tính

Giải thích VN: Người say mê, yêu thích máy tính, nhưng để đùa nghịch, họ cố phá những hệ thống bảo vệ của máy tính bằng cách tìm mọi biện pháp để đột nhập vào những hệ đó. Nhiều người trong họ cho những hoạt động của mình sẽ phơi bày những vết nứt và những sơ hở trong sự bảo vệ của hệ máy tính, mà bọn tội phạm có thể sẽ lợi dụng khai thác. Tuy nhiên, nhiều nước (hoặc bang) có những điều luật quy định việc thâm nhập vào một máy tính không phải của mình mà không được phép, là một tội nặng. Điều này cũng đúng ngay cả những trường hợp mà kẻ tội phạm đó không phá hỏng những dữ liệu tìm thấy trong máy tính.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Quan tài thủy tinh, người chết.

Một khối quan tài thủy tinh trong suốt được đặt ở trong mật thất, bên cạnh quan tài có một ghế dây mây bằng trúc. Về mặt người phụ nữ trung niên điềm tĩnh, mặc kimono có thêu hoa diên vĩ nằm ở bên trong, đó là người vợ kết tóc Cầm Tử của Đằng Nguyên Nhất Lang. Trong tài liệu nói Cầm Tử đã chết hai mươi ba năm. Hai mươi ba năm? Chẳng lẽ Đằng Nguyên Nhất Lang để khối thi thể lạnh băng này nằm 'ngủ hai mươi ba năm'? Đó là loại tình cảm gì?

Khuôn mặt nhìn từ xa không có một chút huyết sắc, Tiểu Anh chỉ cảm thấy gió mát vù vù ở sau cổ. .

Sau khi cài máy nghe trộm theo dõi, Tiểu Anh không hề ở lâu trong mật thất thêm một giây, nhanh chóng trở về đường cũ. Mây đen che trăng ban đêm, loài chim đầu xuân hót vào nửa đêm, phát ra âm thanh kinh khủng dọa người, không khí quỷ dị không nói lên lời.

Trong bóng tối, giống như có hai ánh mắt lén lút vẫn đang nhìn chăm chăm cô. Mới vừa gặp qua từ thi lâu năm nên Tiểu Anh sợ hãi, cô tăng nhanh bước chân chạy tới nhà lầu phía trước. Một cô hơi thở nguy hiểm dần dần tiến tới gần, trái tim Tiểu Anh đập thình thịch, khẩn trương vênh tai lắng nghe tiếng vang sau lưng. Trong vô số lần luyện tập phá giải khóa mật mã đã sớm luyện được thính lực rất tốt, lỗ tai nhỏ giật giật, côn trùng kêu vang, chim hót, tiếng gió, còn có. tiếng hít thở của con người.

Đột nhiên, Tiểu Anh dừng bước chân bay nhanh lại, chợt quay đầu nhìn. Bóng đen thoáng qua một cái liền dung nhập với đêm tối, tốc độ nhanh đến không cách nào bắt được, một cành cây hoa anh đào lung lay một cái. Khẳng định có thể mình bị theo dõi, chỉ là không biết người theo dõi mình là người nhà Đằng Nguyên hay là người ngoài. Vốn hẳn nên trực tiếp trở về biệt thự ở viện trước, nhưng Tiểu Anh quyết định thay đổi đường đi, bước nhanh đi vào vườn hoa, chui vào trong thạch động núi giả của đình viện.

Hít thở, hít sâu. Tiểu Anh giả vờ bình tĩnh, lấy điện thoại di động ra bấm số, đè thấp âm lượng: "Ông chủ, tôi đã tìm được thứ ngài muốn tìm rồi, đang trong mật thất biệt thự ở hậu viện." Cố ý nói ra như vậy để người sau lưng nghe thấy, mục đích là muốn dẫn người đó đến biệt thự hậu viện đã bị cô cài đặt máy theo dõi, như vậy có thể xác định được thân phận của người theo dõi này.

Tiểu Anh đóng điện thoại lại, ánh mắt nhìn nghiêng về phía sau. Ánh mắt nhìn coi qua khe hở giữa hai tầng đá thoáng lên một cái. Không phải người nhà Đằng Nguyên, Tiểu Anh thở dài một hơi.

Trong một chiếc xe cách phủ Đằng Nguyên không xa, Hạ Thiệu Nhiên nắm chặt điện thoại di động, lông mày ngọn núi nhú chặt. Tiểu Anh gặp phải phiền toái? Trong tai nghe truyền đến một tiếng hô nhỏ "Chuột!"

Hạ Thiệu Nhiên nhớ tới tình cảnh gặp phải đám chuột lớn trong mạch nước ngầm ở đảo Hải Tặc, lúc ấy Tiểu Anh bị sợ đến thét chói tai núp ở trong ngực của anh run lấy bầy. Tiểu Anh sợ chuột.

Nghe tới đây, Hạ Thiệu Nhiên chợt kéo cửa xe ra, nhảy xuống. Thạch Nam trên vị trí tài xế quay đầu lại hỏi: "Đi đâu?"

Trả lời hẳn là bóng dáng biến mất quỷ dị trong bóng đêm nồng đậm.

Động núi giả tối đen, con chuột kêu loạn. Tiếng kêu "chít chít" khiến Tiểu Anh nghe đến tê dại da đầu, tóc tai dựng đứng. "Chít chít chít."

Trái tim nhỏ của Tiểu Anh thình thịch nhảy lên nhảy xuống. "Chít chít chít."

Mượn ánh sáng điện thoại di động, một con con chuột vừa to vừa béo chạy tán loạn ở trong động núi giả. Tiểu Anh sợ chuột nhất, liền che miệng nhảy dựng lên. Hai chân đạp vách tường hai bên thạch động, hai tay chống đỡ vách tường, một tay trong đó còn phải nắm điện thoại di động, động tác cổ hủ sức. Tiểu Anh khóc hu hu, nhỏ giọng cầu xin con chuột: "Đi nhanh đi! Cầu xin mày đi nhanh một chút đi!"

"Chít chít chít!" Con chuột lớn mặt làm bậy leo lên tầng đá, chân nhỏ chạy về phía Tiểu Anh.

Tiếng thét chói tai sắp xông phá cổ họng, Tiểu Anh bỗng chốc che miệng, điện thoại di động rơi xuống từ trong lòng bàn tay, rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng "bịch". Âm thanh kia rất nhỏ, giống như rơi vào trong một hầm trống không.

Trên người Tiểu Anh cài đặt thiết bị định vị GPRS, Hạ Thiệu Nhiên chui vào son động hẹp nhỏ thì thiếu chút nữa hù dọa Tiểu Anh hô ra tiếng.

Bàn tay che môi hồng, ngón trỏ Hạ Thiệu Nhiên để bên môi:"Suyt!"

Tiểu Anh gật đầu một cái, Hạ Thiệu Nhiên để bàn tay xuống. Tiểu Anh nhảy vào trong lòng anh, đi0en-da14n.le9.quy76.d00n chân kẹp hông của anh, run giọng nói: "Có chuột, em rất sợ!"

"Không sao!" Hạ Thiệu Nhiên dùng một cước đá bay một con chuột lớn, trấn an cô, "Con chuột chạy đi rồi."

"Có thật không?"

"Thật."

Tiểu Anh cúi đầu, thấy con chuột mập còn một hơi thoi thóp, nhanh chóng quay mặt đi, "Còn ở đằng kia!"

Hạ Thiệu Nhiên cúi đầu, một cước đá con chuột ra khỏi son động. Báo động giải trừ, Tiểu Anh dựa vào trên người Hạ Thiệu Nhiên không muốn xuống.

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Em là mèo, tại sao có thể sợ chuột chứ!"

Tiểu Anh giải thích thay cho mình: "Em là mèo đàn mà!"

Tiểu Anh vui đùa ở bả vai Hạ Thiệu Nhiên, bình tĩnh nói: "Nhiên, mới vừa rồi em thấy được người chết, phu nhân đã mất của Đảng Nguyên Nhất Lang đang ở trong mật thất lâu hai, mặt rất trắng, đáng vẻ rất khủng bố."

"Ừ."

"Này, nhìn phản ứng tuyệt không kịch liệt của anh, chẳng lẽ đã sớm biết bên trong là gì rồi sao?" Nằm ở trên bả vai dày rộng,

Tiểu Anh bắt mẫn hừ hừ hai tiếng. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, chợt ngừng đầu, "Đúng rồi, em phát hiện thạch động này có điểm lạ, dưới đất trống không."

Tiểu Anh nhảy xuống từ trên người Hạ Thiệu Nhiên, ngồi chồm hóm trên mặt đất. Tay nhỏ bé đánh mặt đất thạch động, phát ra tiếng vang "cốc cốc". Hạ Thiệu Nhiên mở điện thoại di động nhiều chức năng ra, nhắm ngay mặt đất, màn hình biểu thị thiết bị dò xét kim loại, mặt đất là thép cứng dày hai mét.

Dùng bao tay phủi bụi đất trên mặt đất, lộ ra cửa thép quét một lớp sơn đen, Tiểu Anh hưng phấn nói: "Bảo tàng có thể ở phía dưới nơi này không?"

"Có thể."

"Mở nó ra đi!"

"Không có khóa, không có ổ đút chìa khóa, cũng không có mang theo dụng cụ." Hạ Thiệu Nhiên nhìn bốn vách son động đen nhánh một chút, ở trong bóng tối tìm kiếm cơ quan mở cửa thép ra. Hình dáng những tảng đá bên trong không khác nhau mấy, tìm được một tảng đá hình vuông, mở ra xem, mặt mã khóa hiện ra trước mắt.

Trời vừa rạng sáng 30 phút, trong vùng biệt thự cao cấp, Thạch Nam ngồi trước máy vi tính nói chuyện phiếm với tên Quý Ảnh Thạch Đầu. Quý Ảnh Thạch Đầu là danh hiệu của Thạch Nam. Đối mặt với tên nhóc giả mạo mình, Thạch Nam quyết định đùa giỡn nó thật tốt, dùng tập đoàn tình báo K thu thập người cũng là thân phận vô cùng sắc bén của cracker, lấy tên Tiểu Ái giả làm con gái nói chuyện phiếm với đối phương.

Ngay trang thành phái nữ ở trên net gạt người, Thạch Nam đánh lên một chuỗi chữ vào trong màn hình, "Nghe nói lúc anh mười sáu tuổi đã từng làm tối đen hệ thống phòng ngự của bộ quốc phòng, thật là lợi hại, thật là sùng bái anh đó!" Anh ta phát một nét mặt mắt lấp lánh. Đối phương lập tức đánh ra một đoạn văn: "Em sai lầm rồi mỹ nữ, khi đó em mười bốn tuổi."

Bên ngoài vẫn có lời đồn đãi, Quý Ảnh Thạch Đầu xâm nhập hệ thống Bộ Quốc Phòng là vào năm mười sáu tuổi, chỉ có Thạch Nam mới biết năm ấy mình mới gần mười bốn tuổi. Lời này khiến Thạch Nam kinh ngạc không thôi.

Đối phương đánh tiếp ra năm đó Quý Ảnh Thạch Đầu là xâm nhập kho số liệu bảo mật nghiêm cẩn của phía chính phủ, tung virus như thế nào, thời gian sử dụng bao lâu, tất cả những...thứ này khiến Thạch Nam nhìn thấy mà sùng sốt một chút, đi0en-da14n.le9.quy76.d00n ngay cả Hạ Thiệu Nhiên gọi điện thoại tới cũng từ chối không nghe.

Điện thoại nhất quyết không tha mà vang lên, Thạch Nam không nhìn được lấy tới, mở miệng liền nói: "Dù là chuyện gì, hiện tại tôi không có thời gian, OK!"

"Muốn chết?" Hai chữ đơn giản lạnh lẽo kích thích khiến Thạch Nam rung mình, nhanh chóng thối lui khỏi Chat Messenger, nghiêm túc một chút, "Sur huynh, có chuyện gì, ngài cứ phân phó."

Mỗi người trong đội thần trộm đều là cao thủ, sẽ có một dạng kỹ năng đặc thù. Hồ Điệp, tài nghệ vượt qua tia laser chẳng chịt, không ai có thể sánh bằng, ưa thích xông pha chiến đấu, theo đuổi kích thích nữ thần trộm. Quý Ảnh Thạch Đầu, cracker khủng bố, phá giải phục hồi hủy hoại sửa đổi các loại khóa mật mã, xâm nhập hệ thống an ninh chính là điểm mạnh của anh ta. Đạo thánh BLACK, thuộc về nhân vật kiểu toàn năng, lúc đoàn đội tác chiến, kế hoạch hoàn mỹ đều do anh chuẩn bị, là một người chỉ huy ưu tú.

Cách thời gian thay ca trực đêm của trang viên Đảng nguyên càng ngày càng gần, Hạ Thiệu Nhiên gọi điện thoại cho Thạch Nam, đưa điện thoại di động nhả ngay một tảng đá nổi lên trong thạch động, đường thẳng sắt cũ kỹ rỉ sét tổn hại khóa mật mã.

Thạch Nam xuyên qua màn ảnh thấy rất rõ ràng khóa mật mã của cửa ngầm, lấy giọng điệu của người chuyên nghiệp bắt đầu khoe khoang tài năng với Hạ Thiệu Nhiên. "Khóa mật mã tám số, dùng năng lượng từ mặt trời, được sản xuất vào năm 96 của công ty BERS, vết cắt đường thẳng chính tế bị cắt đứt, khu bí mật cũng bị phá hư hết. Nơi ẩm ướt không thấy ánh sáng như vậy, không có năng lượng ánh sáng, coi phục hồi lại như cũ, chỉ sợ cũng rất khó vận hành." Thạch Nam bủn rủn, bày tỏ vô lực.

Làm thần trộm, hiểu biết về khóa của Hạ Thiệu Nhiên không hề kém hơn Thạch Nam. Nếu không phải là thời gian không còn kịp, cũng sẽ không gọi điện thoại cho Thạch Nam, rất không vui lạnh giọng quát lớn: "Ít nói lời vô ích."

"Được rồi, được rồi, để bản thiếu gia xem thật kỹ một chút." Thạch Nam phóng đại màn ảnh, cau mày nói: "Các sợi dây bị phá hủy không còn vết tích, sợi màu hồng, xanh lá tiếp nối nhau, kết nối dây điện cùng màu sắc còn dư lại, pin năng lượng cao trong đồng hồ điện tử có thể kéo điện lực cả hệ thống. Màn ảnh khu mật mã đã hư, chỗ tiếp xúc chỉ có hai phím, là số lẻ, là cơ số hai của khóa mật mã tám số. Anh biết phép toán, nhưng con số đầu tiên của mật mã phải dựa vào chính anh tự tìm, cái này tôi không giúp được anh. Anh hãy thử xem đi, có thể dùng hay không thì phải xem vận khí của anh rồi." OK? Sau khi Thạch Nam nói xong lời hữu dụng, Hạ Thiệu Nhiên liền cúp điện thoại.

Thạch Nam tập mãi thành thói quen, nghe răng, vút điện thoại di động qua một bên liền lên Chat Messenger. Tên là Quý Ảnh Thạch Đầu là hình cái đầu trắng đen. Aizz! Thật tiếc nuối.

Không mang dụng cụ giải mật mã điện tử, Hạ Thiệu Nhiên chỉ có thể dùng tay phá giải mật mã. Lần đầu tiên kẻ vai chiến đấu với thần trộm BLACK, Tiểu Anh nhao nhao muốn thử, mắt to chớp động ra vẻ hưng phấn. Cách thời gian hộ vệ nhà Đảng Nguyên tan ca đổi sang tốp khác sẽ lập tức đến, Hạ Thiệu Nhiên không có bao nhiêu thời gian để lãng phí, trong đầu nhanh chóng tính toán mấy loại khả năng, trong bóng tối thấy ánh mắt sáng ngời của Tiểu Anh liền sáng tỏ thông suốt.

Theo cách nói của Thạch Nam, khóa mật mã bị phá hư ít nhất hai mươi năm. Hai mươi năm trước là thời đại thống trị của Đảng Nguyên Nhất Lang, mật mã nhất định là do ông ta đặt ra. Mật mã cửa ngầm nhất định là một chuỗi con số đặc biệt, một chuỗi con số khiến trí nhớ Đảng Nguyên Nhất Lang khắc sâu, ngày gỗ Cẩm Tử.

Điền mật mã vào, hệ thống cũ kỹ sau mấy giây mới phản ứng được, cửa ngầm nặng nề từ từ mở ra, chậm rãi lui ra một khe hở, mùi hôi ẩm ướt trong nháy mắt xông ra ngoài. Lông mày ngọn núi của Hạ Thiệu Nhiên nhũn nhũn, bỗng chốc tắt cái nút khởi động, cửa ngầm liền bất động.

Tiểu Anh nghi ngờ nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Thời gian không còn sớm, em nhanh trở về, tránh bị người phát hiện."

"Em muốn ở lại." Tiểu Anh meo meo nói.

"Phía dưới có thể có chuột." Ách! Nghe đến có chuột, Tiểu Anh bị sợ đến cả người giật mình, thân thể nhỏ bé nhanh chóng di chuyển đến cửa động, dùng bước, ném ra một nụ hôn gió mới rời khỏi.

Mất sắc của Hạ Thiệu Nhiên tới đi, lần nữa khởi động cửa ngầm, cửa thép nặng nề từ từ mở ra, mùi hôi tàn ra từ trong động đen âm u. Ánh mắt của thần trộm nháy bốn nháy, không có ánh sáng, Hạ Thiệu Nhiên vẫn có thể nhìn rõ trong động đen có cái gì. Trên thực tế, trong nháy mắt cửa ngầm mở ra, anh đã đoán được bên trong giấu vật gì, cho nên mới phải để Tiểu Anh rời đi trước. Anh sợ sẽ hù dọa cô.

Lỡ tai nhạy bén nghe được tiếng bước chân của con người, Hạ Thiệu Nhiên nhanh chóng khôi phục nguyên trạng của cửa ngầm, tiện tay mang đi một đồ vật trong động đen.

Trong căn hộ, Thạch Nam đang ngồi ở trước máy vi tính tiếc hận. Hạ Thiệu Nhiên vào cửa, giờ tay ném cho anh ta một bọc màu đen.

"Thứ gì?" Hai tay Thạch Nam nhận lấy, mở ra xem, phát ra tiếng gào thét hoảng sợ, "Á!" Người xoay tít xuống từ trên ghế, đầu lâu khô màu trắng u ám rơi trên mặt đất, vang lên một tiếng 'bịch'.

"Xảy ra chuyện gì?" Lý Khuynh Tâm mặc đồ ngủ xuất hiện ở cửa, đợi nhìn đến đầu lâu khô kinh khủng trắng bệch trên đất thì liếc nhìn Thạch Nam đang oa oa kêu to một cái, ném ra một câu: "Đứng là gan lớn bằng hạt mè!" Xoay người tiếp tục đi ngủ.

Thạch Nam nhếch nhếch đứng dậy từ dưới đất, vịn ghế xoay, đá văng đầu lâu khô ra. Hạ Thiệu Nhiên liếc mắt nhìn anh ta, "Bắt kính với người chết, cần thận bị nguyên rủa, giống như mộ pharaong."

Thạch Nam hé mắt, sờ sờ cằm, nhớ lại rõ ràng. Lần đó, lúc hàn huyên với Tiểu Anh thám hiểm mộ Pharaong, đại sư huynh lạnh lùng đột nhiên bằng lãnh hỏi Tiểu Anh không ngủ được sao? "Tôi nói sư huynh, có phải anh rất để ý lúc ở Lạc Thành, ngày nào tôi và Tiểu Anh cũng đều hàn huyên vui vẻ tới rất khuya, bỏ quên anh không?"

Hạ Thiệu Nhiên nghiêng đầu trừng mắt nhìn anh ta, nói: "Tìm được trong cửa ngầm, tra ra là ai?"

"Tôi cũng không phải là nghiệm thi, tra thế nào đây?"

". . ."

"À!"

Thạch Nam gỡ gỡ đầu tóc, phủ miếng vải đen lên đầu lâu khô trên đất, nói với nó: "Mày thấy đấy, vừa rồi không phải tao cố ý. Như vậy đi, tao giúp mày tìm được hung thủ giết mày, sau đó an táng mày thật tốt... Còn mày, đừng đến tìm tao gây phiền toái, phù hộ tao từ đây về sau, tất cả đều thuận lợi, đừng để sư mẫu chuẩn bị đại hội xem mắt gì đó cho tao nữa, OK? OK, hiện tại liền tiến mày đi nhé."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Mặc cho Tiểu Anh dấy dựa bằng mọi cách, Hạ Thiệu Nhiên vẫn không đề cập tới chuyện trong cửa ngầm. Chủ nhân đầu lâu rất nhanh được tra ra, Áo Dã Tuấn Hùng, người đứng đầu xã hội đen Nhật Bản, quan hệ mật thiết với Đằng Nguyên Nhất Lang, đã mất tích bí ẩn vào hai mươi ba năm trước.

Đằng Nguyên Mỹ Tuyết nhập cảnh Trung Quốc vào hai mươi ba năm trước, Cẩm Từ - vợ của Đằng Nguyên Nhất Lang chết bất đắc kỳ tử vào hai mươi ba năm trước, lời đồn về kho báu của nhà Đằng Nguyên cũng được truyền ra vào hai mươi ba năm trước, cửa ngầm núi giả nhà Đằng Nguyên cũng bị phá hoại phong kín vào hai mươi ba năm trước. Tất cả chuyện này, đến tận cùng là có quan hệ gì? Phía sau đó lại cất dấu bí mật gì mà không thể để cho người khác biết?

Trong căn hộ tư nhân nào đó bên trong khu vực thành phố Tokyo, trong màn ảnh lớn phát hình người đảm nhiệm hiện nay của hội Inagawa(1), tư liệu của Áo Dã Trực Nhân.

Thạch Nam ngã lếch ở trong ghế, hai chân tréo nguẩy, tay cầm hộp điều khiển ti vi chuyển đổi hình ảnh, giải thích: "Áo Dã Trực Nhân, bốn mươi lăm tuổi, tiếp quản hội Inagawa sau khi Áo Dã Tuấn Hùng chết, là người xảo trá âm hiểm, ngoài mặt thờ ơ với kho báu nhà Đằng Nguyên, trên thực tế đã vụng trộm làm không ít mờ ám. Đã vô số lần chỉ điểm thủ hạ lùng bắt Đằng Nguyên Ái Hương, đáng tiếc không được như ý. Sâm Xuyên Minh Trí, người đầu tiên thừa kế xí nghiệp Sâm Xuyên, vị hôn phu của Đằng Nguyên Ái Hương, hai mươi tám tuổi, nhiều lần bị truyền thông chụp được hình ăn chơi trác táng với nữ minh tinh, cùng một dạng với Áo Dã Trực Nhân, cũng là một tên âm hiểm khó trị. Lúc trước Đằng Nguyên Ái Hương bị tập kích ở công viên Tân Túc, Ma Lý từng dùng đi động nói chuyện với hắn."

Thạch Nam quay đầu lại nhìn Hạ Thiệu Nhiên một chút.

Hạ Thiệu Nhiên rũ mắt nói: "Sát thủ ở công viên Tân Túc là hắn phải đi sao?"

"Tại sao trên cánh tay của thủ hạ xí nghiệp gia đình lại có thể có hình xăm, đó là do Ma Lý hướng dẫn." Thạch Nam dùng tay mở nắp cola uống ừng ực xong một hộp, nói: "Có cần nói con mèo nhỏ rút lui không?"

Lý Khuynh Tâm vẫn không lên tiếng, nhướn nhướn mày lông, nhảy xuống từ trên ghế chân cao, nói: "Rút lui? Trừ phi con mèo kia gặp được theo người giống chúng ta." Ánh mắt nghiêm ánh sáng tím nhìn Hạ Thiệu Nhiên một chút, lại nhìn Thạch Nam một chút, xoay người, đôi tay ôm ngực nhìn cô gái có mái tóc dài che nửa bên mặt trên màn ảnh lớn, nói: "Nếu như tôi không có nhận lầm..., cô ta có thể là người đứng thứ mười trong bảng xếp hạng, Văn Tước."

.....

Ban đêm, yên tĩnh, an bình.

Tiểu Anh trở lại sau khi học đàn áo len từ quần gia Cao Mộc thì đã hơn mười giờ. Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh lớn trên hành lang, thấy Đằng Nguyên Mỹ Tuyết ngồi một mình ở trên ghế dài dưới tầng cây hoa anh đào lớn. Hai chân Tiểu Anh không nghe theo khống chế, đi ra ngoài biệt thự.

Ánh đèn mờ tối trong sân lớn, yên tĩnh, ánh trăng rằm rải rác ở trên mặt đất, dâng lên ánh sáng màu trắng bạc. Gió xuân lay động cành lá cây hoa anh đào, nụ hoa anh đào màu hồng chớm nở um tùm hấp thu tinh hoa của ánh trăng.

Trên ghế gỗ dưới tầng cây, Đằng Nguyên Mỹ Tuyết ngồi cô đơn một mình ở phía trên, cúi thấp đầu loay hoay ngón tay của mình. Biết mình không phải là con của bà, cảm giác của Tiểu Anh đối với bà đã khá hơn nhiều. Ngửa đầu nhìn nụ hoa chớm nở đầy trên cành, Tiểu Anh nhớ tới cây mẹ ở thành phố C xa xôi. Di0en-da14n.le9y76.d00n Kế hoạch đến bây giờ vốn đã gần một tháng, không biết lúc nào mới có thể tìm được chân tướng, thật là muốn trở về thành phố C!

Tiểu Anh thu hồi tầm mắt từ trên cây hoa anh đào, vừa đúng lúc không hẹn mà gặp với tầm mắt của Đặng Nguyên Mỹ Tuyết, hai người đồng thời sững sốt. Đặng Nguyên Mỹ Tuyết mỉm cười với cô, ngoắc tay ý bảo cô đi đến bên cạnh mình.

Tiểu Anh quay đầu lại nhìn sang, xác định phu nhân tôn quý gọi mình. Tiểu Anh đi tới trước mặt Mỹ Tuyết, cúi người chào hỏi. Mỹ Tuyết cười nói: "Sao còn chưa đi nghỉ ngơi."

Tiểu Anh: "Không ngủ được."

"A, ngồi xuống tâm sự với ta đi." Mỹ Tuyết nói.

"Dạ, phu nhân."

Tiểu Anh cúi nện ngồi ở trên ghế gỗ, Mỹ Tuyết nghiêng đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại của cô, mắt to lé lên, nói: "Dữu Nguyệt năm nay bao nhiêu tuổi?"

"23."

"Lớn bằng Ái Hương!" Mỹ Tuyết nhìn lên trăng lạnh treo cao, như có điều suy nghĩ. Tiểu Anh nhìn bà, khuôn mặt xinh đẹp càng phát ra dịu dàng.

"Trong nhà còn có ai không?" Mỹ Tuyết quay đầu lại hỏi.

"Ba, mẹ, ba lái xe hàng ở Nagoya(2), mẹ làm việc ở tiệm mì sợi." Tiểu Anh trả lời vấn đề của bà theo tài liệu Thạch Nam biên soạn tốt.

"Dữu Nguyệt lớn lên giống ba nhiều hơn hay là giống như mẹ nhiều hơn? Hai lúm đồng tiền thật là xinh đẹp!"

"Ừm!" Tiểu Anh do dự, một lúc lâu sau mới nói: "Giống mẹ nhiều hơn."

"À!" Mỹ Tuyết tiếp tục hỏi: "Dữu Nguyệt ra đời vào lúc nào?"

"Tháng tư, mùa hoa anh đào nở rộ."

"Mùa hoa anh đào nở rộ!" Mỹ Tuyết tự lẩm bầm, nhớ lại một chút chuyện cũ, khóe mắt không khỏi ươn ướt.

Gió đêm đầu xuân thấm lạnh thổi qua, cành lá cây hoa anh đào dập chòn, nụ hoa nhỏ yếu ớt bị gió thổi rơi xuống, bay xuống đến bên chân Tiểu Anh.

Tiểu Anh khom người nhặt nụ hoa anh đào nhỏ lên, đặt ở trên đầu ngón tay, nhẹ nói: "Đại thụ mất một nụ hoa anh đào nhỏ cũng sẽ không sao, nó còn có thật nhiều nụ hoa nhỏ khác. Nhưng nụ hoa nhỏ rồi đi mẹ đại thụ duy nhất thì sẽ bị chết." Tiểu Anh nhìn nụ hoa anh đào trên đầu ngón tay mềm mại đến mất hồn: "Phu nhân, người nói, có người mẹ nào sẽ vứt bỏ đứa con ruột thịt của mình không?"

". . ."

Một câu nói nhắc lên sóng to gió lớn ở đáy lòng Đặng Nguyên Mỹ Tuyết, kích động, thấp thỏm, không xác định, sợ sệt nhìn Tiểu Anh ở trước mặt.

Đúng lúc này Tiểu Anh đứng dậy, khom lưng: "Phu nhân, thời gian không còn sớm, ngài sớm nghỉ ngơi một chút! Dữu Nguyệt cáo lui."

Trong lòng Tiểu Anh rõ ràng, coi như Đặng Nguyên Mỹ Tuyết không phải là mẹ ruột của cô, nhưng cũng sẽ có liên quan đến mẹ ruột của cô, nếu không cũng sẽ không xuất hiện ở cô nhi Bình Sơn vào hai mươi ba năm trước, sẽ không vào lần đầu nhìn thấy cô liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, còn có đầy mắt sợ sệt mới vừa rồi của bà, có loại kinh ngạc lúc bí mật che giấu bị người khác phát hiện.

Hạ Thiệu Nhiên từng nói, biểu cảm nhỏ có thể nói cho mình biết tất cả.

Đặng Nguyên Mỹ Tuyết siết chặt làn váy, tâm tình lo lắng trong lòng sôi trào, đứng ngồi không yên. Bà đứng dậy từ trên ghế dài, tay ôm lấy vai, đi tới đi lui trước cây hoa anh đào lớn, nhú mảy, dáng vẻ rất lo lắng sợ hãi.

Đêm khuya, trong phòng là ánh sáng ảm đạm, Đặng Nguyên Mỹ Tuyết nằm ở trên giường, hai tay đè lại cổ của mình, chân mày nhíu chặt, cánh môi động lên, giống như là đang nói lời gì đó.

Trong giấc mộng, mặt mũi cô gái thanh xuân tình lệ trẻ tuổi đang lảng lảng nhìn mình, dịu dàng như vậy, yên tĩnh như vậy. Đột nhiên, ngọn lửa màu đỏ tuôn ra, đốt lên người cô gái xinh đẹp, Mỹ Tuyết lớn tiếng nói cô đi mau, nhưng trong cổ họng lại không phát ra được nửa âm tiết. Có máu chảy xuống từ trong đôi mắt người phụ nữ đó, sau đó là lỗ mũi và khóe miệng, mặt mũi cô gái xinh đẹp trong nháy mắt trở nên dữ tợn đáng sợ, nhe răng trợn mắt với Mỹ Tuyết, gương mặt múa vuốt xông tới, la to bóp cổ của bà, lớn tiếng quát hỏi: "Con của tôi đâu? Con của tôi đâu? Con của tôi đâu?"

Cổ Mỹ Tuyết đau đớn, khó thở, khuôn mặt trương thành màu đỏ tím, bà dùng chút sức lực cuối cùng còn sót lại, đẩy cô gái đó ra.

"A!" Trong giấc mộng, Mỹ Tuyết ngồi bật dậy, bị đánh thức còn có Đặng Nguyên Quân Nhất. Quân Nhất quá lo lắng ôm bà vào lòng, trấn an nói: "Đừng sợ, là mộng, là mộng thôi."

Cảnh tượng trong mộng rõ mồn một trước mắt, đau đớn trên cổ cũng tồn tại chân thật, Mỹ Tuyết hô hấp dồn dập, nước mắt xông ra như vỡ đê, tay bà

run run nắm lấy bàn to dày rộng của chồng Quân Nhất, khóc không thành tiếng hỏi: "Quân Nhất, có phải em làm sai rồi không? Em không nên ném đứa bé kia vào cô nhi viện. Hu hu."

Hôm nay lại là một ngày thời tiết tốt, ánh nắng tươi sáng đến không thể tưởng tượng nổi. Lúc tám giờ sáng, Sâm Xuyên Minh Trí phái người hỏi thăm bệnh tình đại tiểu thư, cũng muốn mời đại tiểu thư đi nhà Sâm Xuyên cùng ăn bữa trưa, Ái Hương lại cố gắng giả bệnh tránh thoát lời mời lần này. Việc hôn sự là được tộc trưởng nhà Đăng Nguyên tác hợp, sau khi Đăng Nguyên Nhất Lang biết được chuyện này, vô cùng bất mãn với cách làm của cháu gái.

Trong phòng khách, Ái Hương nhát gan cúi đầu ở trước mặt ông nội uy nghiêm, không dám hé răng. Đăng Nguyên Nhất Lang chống gậy gõ mặt đất, lớn tiếng la ầm lên: "Hồ đồ!"

Ái Hương bị sợ đến bả vai khẽ run rẩy, lão đầu Đăng Nguyên lớn tiếng khiển trách: "Có người làm vị hôn thê như cháu sao? Tại sao lần nào cũng cự tuyệt lời mời của Minh Trí? Sớm muộn gì cháu và nó cũng phải trở thành vợ chồng, cho dù cháu không thích nó cũng phải kết hôn, vì lợi ích gia tộc, đây là nghĩa vụ người làm Đại tiểu thư nhà Đăng Nguyên cháu phải gánh. Hôm nay phải đi hẹn hò với nó."

Ái Hương bị quở mắng đến sắp khóc, bản thân Đăng Nguyên Quân Nhất cũng không muốn để Ái Hương gả cho Sâm Xuyên Minh Trí. Mất thấy con gái yêu của mình bị ép buộc thành ra như vậy, đi làm chuyện nó không thích, trong lòng của ông cũng rất khó chịu, nhưng ông không có dũng khí đi ngăn cản cường thế của cha.

Lão đầu Đăng Nguyên ồn ào quá to, Ái Hương rơi lệ đầy mặt. Tiểu Anh nghe đến rất tức giận, quả đấm nhỏ siết thật chặt. Không nghĩ ra, chẳng lẽ một gia tộc cường đại cần hy sinh hạnh phúc người nào đó để đổi lấy sao? Không thể cùng người yêu ở chung một chỗ, làm đại tiểu thư như vậy thì thật đáng buồn.

Chú thích:

(1) Hội Inagawa, một trong ba hội nhóm được xác định là lớn nhất của Nhật Bản, tổ chức băng đảng lớn của Nhật Bản.

Được thành lập vào năm 1972, nó được thành lập vào năm 1937, "nhóm Inagawa."

Trụ sở chính được đặt tại Tokyo, mức độ của nó khoảng 350 nhóm, hoạt động chính tại Nhật Bản và Tây Âu, Hoa Kỳ, Canada, Australia và Đông Nam Á.

Hiện nay, các thành viên Inagawa và thành viên liên kết sẽ tổ chức một triệu người.

Hiện nay với Yamaguchi-gumi, Suniyoshi-kai và Nhật Bản gọi là ba "băng đảng".

(2) Nagoya (名古屋市 Nagoya-shi?, Danh Cổ Ốc Thị) là thành phố lớn thứ tư (vùng đô thị lớn thứ ba) và là thành phố phồn vinh thứ ba ở Nhật Bản. Nằm ở miền duyên hải Thái Bình Dương, thuộc vùng Chubu trung tâm đảo Honshu, đây là trung tâm hành chính của tỉnh Aichi và là một trong 15 đô thị quốc gia của Nhật Bản.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Lương và Tiểu Anh làm tùy tùng bên cạnh Ái Hương, nên đi cùng cô tới nhà Sâm Xuyên. Dọc theo đường đi, Ái Hương đều cúi thấp đầu, dáng vẻ rất không vui. Sắp đến phủ Sâm Xuyên thì Lương ngồi trước đột nhiên xoay người lại, đưa một cây dao găm tới trước mặt Ái Hương, Ái Hương và Tiểu Anh kinh ngạc nhìn về phía Lương.

Lương nói: "Cầm, dùng phòng thân."

"Ừ." Ái Hương cất cây dao găm đi.

Biệt thự Sâm Xuyên ở ngoại ô Tokyo, phủ đệ xí nghiệp gia đình và biệt thự gia tộc hắc đạo đều canh phòng sâm nghiêm giống nhau. Mặc dù vào nghề không bao lâu, nhưng Tiểu Anh vẫn theo thói quen quan sát hoàn cảnh chung quanh. Người gác cổng thò đầu ra kiểm tra, xe hơi chậm rãi lái vào cửa chính, trên gác xếp tầng cao nhất của biệt thự, sau rèm cửa sổ đen nhánh có đôi mắt đang quan sát tất cả.

Xe dừng lại ở trước cửa, Lương xuống xe trước, đến phía sau mời tiểu thư Ái Hương xuống xe. Trên gác xếp, đôi mắt sau rèm cửa sổ màu đen híp lại, đầy tàn nhẫn ngoan độc. Đôi mắt sau khi nhìn thấy gương mặt Tiểu Anh, đôi mắt rình coi bỗng chớp chớp phóng đại. Hoàng sợ, căm hận, chán ghét, phi nhỏ gương mặt rất giống Đăng Nguyên Mỹ Tuyết kia, ngón tay gầy như que củi phát tiết tâm tình trong lòng, siết rèm cửa sổ thật chặt.

Tiểu Anh nhảy bèn cảm thấy có tầm mắt âm lãnh đang nhìn mình, bỗng chốc ngẩng đầu nhìn sang. Rèm cửa sổ màu đen trên gác xếp bỗng nhúc nhích. Lương cũng chú ý tới cổ hơi thở không tầm thường này, nhỏ giọng nhắc nhở: "Cẩn thận."

Sâm Xuyên Minh Trí vì nghênh đón Ái Hương nên chuẩn bị rất lớn, rất phô trương. Từng dãy nữ trẻ tuổi mặc trang phục nô bộc, sau khi nhìn thấy Ái Hương, cung kính khom lưng 90 độ cúi người chào, cùng kêu lên nói: "Cung nghênh đại tiểu thư Đàng Nguyên." Trận chiến này có thể so sánh với công chúa giá lâm. Biết Sâm Xuyên Minh Trí là một tên đầu, Tiểu Anh âm thầm bĩu môi: hư tình giả ý.

Sâm Xuyên Minh Trí tự mình xuống lầu nghênh đón Ái Hương, nhiệt tình muốn nắm tay của cô, bị Ái Hương không để lại dấu vết tránh thoát. Sâm Xuyên chụp huyệt, đôi mắt nhỏ sau tròng kính phát ra ánh sáng hung ác, lập tức mặt mỉm cười nói: "Ái Hương, vì nghênh đón em đến, anh cố ý phân phó phòng bếp chuẩn bị cho em bữa trưa phong phú."

Sâm Xuyên muốn dẫn Ái Hương vào trong phòng ăn, Ái Hương lại nói: "Lần đầu tiên đến trong phủ, theo cấp bậc lễ nghĩa vẫn là trước bái kiến mẹ Minh Trí quân mới thỏa đáng."

Sâm Xuyên cười nói: "Mẹ bị bệnh tật quán thân, quanh năm nằm trên giường, rất ít gặp khách, không cần để ý chuyện cấp bậc lễ nghĩa."

"Vậy thì không tốt lắm đâu!" Bái kiến trưởng bối là lời nói ông nội phân phó, nếu không làm theo, sau khi trở về sẽ bị khiển trách. Ái Hương kiên trì, "Tôi vẫn là đi bái kiến một chút mới tốt."

"Không có gì không tốt, mẹ bị bệnh lâu thành tật, tâm tình không ổn định, sợ thấy người xa lạ, không cần thận sẽ kích thích bà tăng thêm bệnh tình."

Sâm Xuyên ngăn cản Ái Hương đi gặp trưởng bối, điều này làm cho Tiểu Anh nhớ lại Ái Hương giả bộ bệnh cự tuyệt gặp mặt Sâm Xuyên. Ghét hẳn mới không muốn gặp hẳn, chẳng lẽ mẹ Sâm Xuyên Minh Trí cũng ghét Ái Hương, không muốn gặp Ái Hương? Tiểu Anh nghi ngờ trong lòng.

Cuối cùng Ái Hương vẫn không thể nhìn thấy mẹ của Sâm Xuyên.

Phòng ăn, trên bàn dài hoa lệ bày đầy đủ món ăn sắc hương vị kinh điển theo kiểu Nhật, Sâm Xuyên giống như thân sĩ kéo ghế ra, mời Ái Hương ngồi xuống, giới thiệu cho cô mấy món ăn đặc sắc. Chủ nhân dùng com, đám người hầu đứng ở sau lưng. Lương ôm cánh tay, một đôi mắt nhìn chăm chăm Sâm Xuyên, Sâm Xuyên bị nhìn đến da đầu tê dại, ghét loại nhìn chăm chú không có lễ phép này, không muốn hẹn hò với Ái Hương bị quấy rầy nên liền nói: "Hai vị có thể đến sát vách dùng com."

"Chúng tôi không đói bụng." Lương ôm lấy tay, lạnh lùng mở miệng. Tiểu Anh giống như người thấy mùi dấm chua ghen tức, giải thích: "Quy củ nhà Đàng Nguyên, lúc chủ nhân dùng com, người hầu phải hầu ở sau lưng. Hơn nữa đối tượng chủ nhân lại là tiểu thư - thân phận quan trọng."

"Nơi này là nhà Sâm Xuyên, không phải nhà Đàng Nguyên, hai vị vẫn là tuân theo quy củ của tôi đi. Một lát dùng com xong, tôi và Ái Hương còn phải đi đến sau hoa viên một chút, tôi có thể nào để hai vị đói bụng trở về." Sâm Xuyên vút vấn đề cho Ái Hương: "Ái Hương cũng không nhẫn tâm nhìn bọn họ đói bụng đi!"

Thương cảm thuộc hạ, Ái Hương quay đầu nói: "Hai người cũng đi dùng com đi."

"Chúng tôi sẽ luôn luôn hầu ở bên cạnh đại tiểu thư." Lương nói xong, Tiểu Anh phối hợp: "Một tắc cũng không rời."

Sâm Xuyên cau mày, giọng điệu hơi bất mãn: "Các người dùng com ở ngoài sảnh, nếu quả thật Ái Hương có chuyện gì, các người có thể nghe, nhưng loại chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra."

Ái Hương nói: "Đúng vậy, Lương, Dữu Nguyệt, hai người cũng đi ăn com đi, tôi không có chuyện gì."

Được Sâm Xuyên và Ái Hương khuyên, Lương và Tiểu Anh đi tới ngoài sảnh. Trên bàn ăn ngoài sảnh bày đầy thức ăn mê người giống bên trong. Tiểu Anh và Lương ngồi xuống đối diện nhau, lập tức có người làm nữ rót rượu cho hai người.

Lương lạnh giọng ra lệnh: "Đi xuống." Đám nữ bộc e ngại Lương, sau khi rót đầy rượu liền lui xuống. Tiểu Anh ngửi ngửi mùi thơm món ăn, lẩm bẩm: "Vốn là không đói bụng, nhưng thấy thức ăn đầy bàn này." Cái miệng nhỏ nhắn nuốt nước miếng, Tiểu Anh cúi đầu lấy ra một bọc chocolate từ trong túi tiền, bẻ xuống một khối, thả vào trong miệng.

Lương nhìn cô, hỏi: "Sao không dùng bữa."

Tiểu Anh liếc bốn phía một chút, tay nhỏ bé để bên môi, khẽ thấp giọng nói, nói: "Tôi sợ có độc." Ngồi thẳng người, bẻ xuống một khối chocolate lớn cho Lương, "....! Cho anh ăn."

Lương nhận lấy chocolate: "Cô còn rất cẩn thận."

"Tất nhiên, Sâm Xuyên đó là loại mặt hàng không tốt tâm, sói đuôi dài khẳng định không yên lòng với chúng ta." Tiểu Anh nói xong, bỗng chốc che miệng lại, quên mất đây là địa bàn của ai.

Guốc gỗ gõ lên mặt đất phát ra tiếng vang từ xa đến gần, Lương nghe được, Tiểu Anh cũng nghe được. Cô không chỉ nghe được, còn có thể từ tiếng bước chân đoán được là nam hay nữ, là cao hay lùn, là mập hay gầy, là tính tình gấp gáp hay là trầm ổn bình tĩnh. Tiếng guốc gỗ chậm chạp có tiết tấu, là phụ nữ, còn là phụ nữ có chút thân thủ. Hình như Tiểu Anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ người phụ nữ lẳng lơ đi bộ uốn éo cái mông, lắc lư cái eo.

Tiếng guốc gỗ ngừng lại, Tiểu Anh quay đầu lại nhìn. Một vị mỹ nhân xõa tóc, mặc ki-mô-nô tựa bên cạnh cửa, thế đứng rất phong trần. Cô áo ki-mô-nô trên người cô ta kéo xuống đến bả vai, ngực bên phải lộ ra một nửa, một cái tay trắng sáng 'trơn nhẵn' cầm vạt áo ki-mô-nô, đối diện người đàn ông duy nhất 'khoe khoang cảnh sắc mang tính sinh vật'.

Dưới sự dạy dỗ của Lý Khuynh Tâm và Hạ Thiệu Nhiên, nhãn lực của Tiểu Anh có chút tiến bộ, thấy rõ sợi dây nhỏ thần bí mà người phụ nữ đó đang đeo! Ách, sắc dụ trần trụi đó! Tiểu Anh quay đầu, cười giỡn nói với Lương: "Lương đại nhân, chịu đựng!"

Người phụ nữ lác mông đi về phía Lương, đi ngang qua Tiểu Anh thì nháy mắt ái muội, hung hăng xoa bóp một cái, miêu tả sinh động ngực bên phải. Cả người Tiểu Anh trực tiếp nổi da gà, chị gái tình cảm này nam nữ đều giết!

"Pằng" âm thanh súng lục bắn vào trên bàn, đó là Lương cảnh cáo với người phụ nữ kia. Người phụ nữ đó có chút sợ hãi, ngồi xuống chỗ cách Lương không xa, nhếch chân lên, dụ hoặc Lương.

Lương giống như đầu gỗ ngồi ở chỗ đó, ánh mắt nhìn thẳng cánh cửa phía sau Tiểu Anh, Tiểu Anh cho là mỹ nữ sẽ mượn cơ hội đưa tình với Lương, không ngờ người phụ nữ lại lấy từ bên hông ra một điều thuốc và cái bật lửa.

Người phụ nữ đốt thuốc lá hút, lớn mật phun khói mù ở trên mặt Lương. Tiểu Anh không ghét mùi khói, nhưng mùi thuốc lá này có chút đặc biệt, có cổ mùi thơm ngọt ngào. Đột nhiên nhớ tới Lý Khuynh Tâm từng nói qua, có loại thuốc mê hòa lẫn trong khói thơm, người khác sau khi hít vào sẽ rất nhanh ngủ mê man.

Tiểu Anh bóp chặt lỗ mũi, cảnh cáo: "Trong khói có độc." Lương tròn mắt, vừa muốn đứng lên, đại não chóng mặt, thân thể không chịu ý chí chi phối.

"Lương đại nhân!" Tiểu Anh gọi hấn, người phụ nữ dập tắt thuốc lá. Động tác nhanh chóng cúi xuống rút ra một con dao dài từ dưới bàn hù dọa Tiểu Anh, lúc này sát vách truyền đến tiếng tranh chấp, là Ái Hương và Sâm Xuyên.

Lương lác đầu, miễn cưỡng nắm lên súng lục trên bàn, nhắm ngay người phụ nữ, kêu lên với Tiểu Anh: "Nhanh đi nhìn Ái Hương."

Tiểu Anh né tránh con dao dài của người phụ nữ, chạy vào phòng ăn.

"Ha ha!" Người phụ nữ ki-mô-nô phát ra tiếng cười lạnh, cho là một con nhóc không đủ tạo ra uy hiếp. Bóng dáng trước mắt vẫn luôn lác lư, Lương không cách nào nhắm chuẩn.

Bên trong phòng ăn, một cánh tay chảy máu của Sâm Xuyên đè ép nửa bả vai lộ ra ngoài của Ái Hương. Ái Hương giẫy giụa, kêu gào.

Tiểu Anh vọt vào phòng ăn, thấy một màn như vậy, không chút suy nghĩ cầm nồi đá còn ấm lên, hung hăng nện vào đầu Sâm Xuyên.

"Á!" Sâm Xuyên bị đau buông Ái Hương ra. Ái Hương bò dậy từ trên bàn, kéo tốt váy áo, trốn ở sau lưng Tiểu Anh.

Tiểu Anh tức giận tròn trĩnh mắt nhìn đại biến thái Sâm Xuyên. Sâm Xuyên nhìn vết máu trên đầu ngón tay, nhỏ giọng mắng. Hấn hoàn toàn không để Tiểu Anh ở trong mắt, nắm chặt quả đấm đánh về phía Tiểu Anh, Ái Hương bị sợ đứng ở một bên.

Công phu quyền cước học nghệ không tinh của Sâm Xuyên gặp phải Tiểu Anh mới vừa nhập môn, hai tay mơ không ai nhường ai đánh với nhau. Đây chính là lần đầu tiên Tiểu Anh đánh nhau với người khác, vẫn có chút sợ, nhưng đối phương quá tức giận, sau trông kính là ánh mắt tà ác, bắt được cánh tay nhỏ của cô, miệng thúi lén lên, nói: "Không ngờ cô gái nhỏ như cô còn rất hung đấy!"

"Phi!" Tiểu Anh phi nhỏ nói: "Hung hơn nữa đây này....!" Quả đấm nhỏ đánh vào trên xương sống mũi của Sâm Xuyên.

"Pằng --" Tiếng súng vang lên ở sát vách.

Tiểu Anh và Ái Hương đồng thời sững sốt, không biết là người nào trúng đạn. Chóp mũi Sâm Xuyên nóng lên, hai cổ nhiệt lưu phun ra từ lỗ mũi. Hấn mắng: "Tiện nhân." Bàn tay đánh về phía khuôn mặt nhỏ bé da mịn thịt mềm.

"Cẩn thận!" Không biết một cỗ hơi sức từ đâu tới, Ái Hương xô ngã Sâm Xuyên. Tiểu Anh kéo cô, nắm dao găm dưới đất lên để ở chỗ động mạch của hấn, đe dọa nói: "Cử động nữa, tôi liền cắt đứt mạch máu anh."

Trong căn phòng cách vách, phát súng kia của Lương bắn lên người bản thân. Thông qua đạn bắn sượt qua cánh tay để kích thích thần kinh, khiến cho mình tỉnh táo. Hấn đoạt lấy dao dài trong tay người phụ nữ ki-mô-nô. Lương chỉ huy người nhà Đằng Nguyên nên cũng am hiểu dùng súng và dao găm, anh ta rất ít khi dùng dao dài, hơn nữa không có ai biết anh ta là truyền nhân trường phái dao.

Quơ múa trường đao sắc bén ở trong tay, ánh lạnh chột lóe, sượt qua vài hoa ki-mô-nô. Chỉ nghe "Vút Vút" mấy tiếng, xiêm áo biến thành vài vụn bay xuống, đao sắc bén nhọn cắt qua cổ người phụ nữ.

Lúc Ái Hương chạy đến ngoài sảnh, chỉ thấy đại mỹ nữ không mảnh vải che thân đứng thẳng tắp, máu đỏ tươi chói mắt theo cổ của cô ta uốn lượn xuống, đáng vẻ có chút kinh khủng.

"Á!" Ái Hương bị sợ đến bụm miệng.

"Ái Hương." Lương miễn cưỡng ổn định bước chân.

Mười phút sau, nữ cảnh sát ngênh ngang đi ra từ cửa chính, cỡi bao tay da màu đen xuống, ngồi lên xe cảnh sát, hất bụi đi.

Lái xe cảnh sát rời khỏi khu nhà giàu, Lý Khuynh Tâm mới kéo mở mặt nạ giả. Trên đường đi vào nội thành, lại ngoài ý muốn gặp được người cản đường. Ai dám kiêu ngạo như vậy, chặn lại xe cảnh sát của Hồ Điệp cô? Trừ Dạ Cảnh Triệt thì còn có thể là ai! .

Dạ Cảnh Triệt mở cửa xe ngồi vào tay lái phụ, Lý Khuynh Tâm nhủ lòng mảy lông hỏi: "Làm sao anh lại ở nơi này?"

"Nhớ em." Ánh mắt nhu tình của Dạ Cảnh Triệt nhìn cô. Đáy lòng Lý Khuynh Tâm ngọt ngào, lại căng mặt không cho mình bật cười. Cô khởi động xe quẹo vào con đường nhỏ, Dạ Cảnh Triệt nghiêng đầu hỏi: "Em nhớ anh không?"

"..."

Ánh mắt Dạ Cảnh Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, tầm mắt từ từ quét qua đường cong cổ trắng nõn duyên dáng, đồng phục bao lấy đường cong uốn lượn. Con mắt sắc tối đi, lóe lên ánh sáng, nhỏ giọng hỏi lại lần nữa: "Rốt cuộc có nhớ anh không?"

"Két --" tiếng phanh chói tai.

Dạ Cảnh Triệt giương mắt mới phát hiện xe đã dừng ở trong rừng cây ngoại ô không một bóng người, nghiêng đầu chống lại một đôi môi mềm mại. Lý Khuynh Tâm cúi người hôn anh, động tác vội vàng, còn có chút hung hăng, đôi môi hôn hút quần liếm mút môi mỏng của anh. Trộm vật thì cô rất lành nghề, đánh người cô cũng làm được, nhưng nói đến hôn môi thì đã đạt tới mức rất ngu ngốc. Có thể nói không hề có kỹ thuật, chỉ hôn lung tung lại dễ dàng đốt Dạ Cảnh Triệt. Lửa nóng ở bên trong thân thể từ từ vọt lên, anh kéo cự ly hai người ra, hơi thở rối loạn nói: "Cô gái ngốc, đến bây giờ ngay cả hôn miệng cũng không biết!"

Mắt to của Lý Khuynh Tâm đầy sương mù hỏi: "Em hôn không tốt sao?"

"Không tốt."

Lý Khuynh Tâm không cho là đúng nhượng mảy, "Nhưng anh cứng."

"..." Dạ Cảnh Triệt nhìn chăm chú vào cặp mắt to mê hoặc lòng người một hồi lâu, nói: "Anh nói rồi, anh nhớ em. Vô cùng nhớ em, Khuynh Tâm..."
." Dạ Cảnh Triệt chợt lật người kéo Lý Khuynh Tâm qua, đè ở dưới thân, để ngồi chung một ghế.

Lý Khuynh Tâm bị đè, buồn bực thốt một tiếng, Dạ Cảnh Triệt nằm ở trên người cô nói: "Anh hiểu rồi em cũng nhớ anh rồi."

Lúc hai người ân ái ái ái, Đặng Nguyên Nhất Lang - người đứng đầu một tộc của nhà Đặng Nguyên đang giận dữ. Thạch Nam hóa trang thành cảnh sát hộ tống ba người Tiểu Anh trở lại nhà Đặng Nguyên, Ái Hương quyết định kháng hôn tiến vào phòng khách liền bị một gậy quái trọng của Đặng Nguyên Nhất Lang.

"Tiểu thư!" Tiểu Anh kêu lên, Lương không thể tin nhìn lão già đang nổi giận .

Ái Hương ngã xuống đất, đau đến chảy ra nước mắt. Đánh vào thân con, đau ở tâm mẹ, dĩ0en-da14n.le9.qy76.d00n Đặng Nguyên Mỹ Tuyết tới đỡ con gái dậy, nói với Đặng Nguyên Nhất Lang: "Cha, ngài không thể nghe lời nói một phía của Sâm Xuyên Minh Trí, dễ dàng phán đoán Ái Hương có lỗi."

Đặng Nguyên Quân Nhất cũng khuyên: "Đúng vậy. Cha, chuyện còn chưa có điều tra tìm hiểu rõ."

"Hừ hừ!" Lão đầu Đặng Nguyên tròn hai mắt lên giận dữ nhìn, lớn tiếng la ầm lên: "Từ lúc vừa mới bắt đầu, con nhóc này đã không nguyên lui tới với Sâm Xuyên, mỗi lần Sâm Xuyên tới thăm đều lấy các loại lý do cự tuyệt, ta thấy nó đã nói láo thành tánh." Gậy đánh vang lên trên mặt đất, có thể thấy được rất tức giận, "Hôm nay còn dám nói thoái hôn với Sâm Xuyên ngay trước mặt, bị Sâm Xuyên cự tuyệt liền kêu hai người thuộc hạ ra sức đánh nó. Hừ hừ, lần này tốt rồi, Sâm Xuyên nói với ta giải trừ hôn ước. Mày...mày thật là, tức chết ta rồi!"

Lão già nói xong liền vung gậy, Đặng Nguyên Mỹ Tuyết dùng thân thể của mình bảo vệ con gái, thỉnh cầu nói: "Ba, Ái Hương là đứa bé như thế nào, tất cả mọi người đều rõ ràng, nó làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, nhất định là Sâm Xuyên có lỗi trước." Ái Hương núp khóc ở trong ngực mẹ,

"Sâm Xuyên đó cường gian con, còn đánh đả thương Lương, anh ta hoàn toàn không phải thật tâm muốn kết hôn với con. Thật ra anh ta chỉ muốn lấy được kho báu nhà chúng ta thôi."

Lão đầu lại gờ gậy lên: "Mày lại đang thêu dệt nói dối!"

"Cháu không có!" Ái Hương khóc lóc nói: "Cháu không có gạt người, cháu không gả cho anh ta, chết cũng không gả."

"Không được!" Lão đầu tròn mắt, "Mày phải gả cho Sâm Xuyên Minh Trí, trừ nó ra, mày không thể gả cho bất kỳ kẻ nào."

Lương nghe nói như thế, xúc động muốn qua nói cho người nhà Đặng Nguyên biết người Ái Hương yêu là anh, người Ái Hương có thể gả cũng chỉ có anh. Tay áo bị kéo chặt, Lương nhìn về phía Tiểu Anh.

"Đừng xúc động!" Tiểu Anh sử dụng ánh mắt truyền lại tin tức. Lương nắm chặt quả đấm, hàm răng cắn nát, nghẹn ở trong bụng.

Ái Hương luôn nhu nhược yếu ớt, giờ lại kịch liệt phản kháng Đặng Nguyên Nhất Lang, lão già giận đến hàm răng ken két vang dội, gậy đánh xuống hai mẹ con Mỹ Tuyết. Cây gậy mang theo gió đánh vào trên người Mỹ Tuyết, bà đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng, cắn chặt lấy môi dưới không phát ra chút

âm thanh.

"Mẹ!" Ái Hương khóc lớn. Mỹ Tuyết dùng mình thân thể nhu nhược ngăn trở gậy của Đặng Nguyên Nhất Lang. Tiểu Anh thấy cũng đau theo, cắn chặt môi dưới không lên tiếng. Không ai trong nhà Đặng Nguyên dám phản bác Đặng Nguyên Nhất Lang, tất cả mọi người ở một bên nhìn. Đặng Nguyên Quân Nhất đứng ở một bên, tay nắm thành quyền, không dám nói một tiếng.

Gậy đánh vào trên người Mỹ Tuyết, Ái Hương đau lòng mẹ, tránh thoát ngực của bà, để mình bị đánh, đau đến té xuống đất. Lương không nhìn được, bị Tiểu Anh gắt gao kéo tay. Nếu không phải là anh ta trúng thuốc mê, Tiểu Anh nhất định kéo không được anh ta. Đặng Nguyên Nhất Lang chưa hết giận, vừa đánh vừa mắng.

"Đù rồi!" Đột nhiên vang lên tiếng hét lớn ngăn lại Đặng Nguyên Nhất Lang, gậy lúng túng dừng ở giữa không trung, hai mẹ con Mỹ Tuyết và Ái Hương cũng ngưng khóc thút thít.

Uất ức nửa đời, Đặng Nguyên Quân Nhất rốt cuộc bộc phát, ông nhìn chăm chăm một đôi mắt hồng hồng, bước từng bước đi về phía người cha bá đạo cổ chấp. Ông nói: "Con là cha của Ái Hương, Ái Hương kết hôn với ai là do con và mẹ của nó tới quyết định."

"Thúi lắm, ta là cha mày!" Lão đầu hung dữ nói tục một câu, gậy đôi vòng tới đây. Quân Nhất dùng một tay bắt được gậy, lão đầu dùng sức gãy, không tránh thoát được. Quân Nhất ném gậy đi, lão già suy tụt chút nữa bị lực đạo ném ngã xuống, lão đảo mấy bước mới đứng vững.

Quân Nhất phần nộ nói: "Nếu như cha lựa chọn vĩnh viễn là chính xác, mẹ sẽ không phải chết sớm, Tiểu Nại Tử cũng sẽ không trả thù chúng ta và Mỹ Tuyết, khắc nguyên rửa lên sau lưng Ái Hương. Mỗi ngày đều trải qua lo lắng đề phòng khổ sở, lúc nào cũng có thể sẽ vứt bỏ mạng nhỏ vì che giấu kho báu nhà Đặng Nguyên. Từ nhỏ, con bé đã không thể đi học giống như những đứa trẻ khác, kết giao bạn bè, nói yêu đương, hiện tại ngay cả hôn nhân của mình cũng không có quyền lợi lựa chọn. Nỗi khổ sở của nó, khổn hoặc của nó, người cha như ngài biết không? Còn có Mỹ Tuyết, kể từ sau khi gả cho con, ngoài mặt hưởng thụ cuộc sống vinh hoa phú quý áo cơm không lo, nhưng ngài có biết mỗi đêm cô ấy đều sẽ bị con ác mộng làm tỉnh giấc không dám ngủ không? Người biết người nào chết thay cô ấy không? Những thứ này, ngài có biết rõ không? Ngài cái gì cũng không biết, chỉ biết làm sao để củng cố địa vị gia tộc, làm sao để nhà Đặng Nguyên trở nên có tiền có thế hơn. Những thứ này, tất cả những thứ này đối với con mà nói đều không đáng giá một đồng, con quan tâm nhất chính là vợ và con gái của con có thể có cuộc sống vui vẻ, ngài có biết không hả?"

Từng lời nói của Đặng Nguyên Quân Nhất, Tiểu Anh nghe đến kích động. Tiểu Nại Tử trả thù, người chết thay Mỹ Tuyết, nghĩ rằng chân tướng thật sự sẽ nổi lên trên mặt nước. Tim chận đến cổ họng, làm hại thở cũng rất gắng sức. Tiểu Anh nắm chặt quả đấm nhỏ, cả người kéo căng như dây cung, kích động nhìn chăm chăm Quân Nhất.

Đúng lúc này, lão đầu Đặng Nguyên lớn tiếng ngăn con trai lại, "Mày im miệng cho ta, nếu như không có ta chống đỡ, giao nhà Đặng Nguyên vào trong tay kẻ bất lực như mày thì đã sớm bị lụn bại. Mày, không có tư cách chỉ trích cha của mày, khụ khụ khụ. . ." Quá mức tức giận, lão đầu tái phát bệnh suyễn. di0en-da14n.le9.quy76.d00n Ông khom lưng ho khan, hộ vệ vẫn theo ông liền đỡ ông, nói với Quân Nhất: "Tiên sinh!"

Đặng Nguyên Quân Nhất nhìn thấy cha ho khan không ngừng nói: "Lần này, con quyết định giải trừ hôn ước với nhà Sâm Xuyên."

"Khụ khụ khụ khụ. . . ." Lão đầu nghe lời này thiếu chút nữa không thở được, muốn phản đối, tâm có thừa nhưng lực không đủ, được hộ vệ đỡ lấy, chỉ có thể giương mắt nhìn về phía con trai.

Đặng Nguyên Quân Nhất nâng vợ Mỹ Tuyết dậy, Mỹ Tuyết cảm động vẫn rơi nước mắt, Ái Hương càng thêm khóc nức nở không ngừng, Lương mừng rỡ, tất cả mọi người thật vui mừng, chỉ có Tiểu Anh buồn buồn không vui, trong lòng cô có khúc mắc không giải được.

Đặng Nguyên Quân Nhất nhanh chóng gọi điện thoại cho Sâm Xuyên Minh Trí. Lúc ấy Sâm Xuyên đang dùng khăn băng lạnh chườm khuôn mặt sưng như bột bánh mỳ lên men. Người làm bẩm báo là nhà Đặng Nguyên gọi tới, hắn còn cười đắc ý hai tiếng, nghĩ thầm nhất định là lão già nóng tính Đặng Nguyên kia gọi điện thoại tới nói xin lỗi. Nghe được Đặng Nguyên Quân Nhất chính miệng nói cho hắn biết, nhà Đặng Nguyên quyết định hủy bỏ hôn ước thì nắm điện thoại sừng sốt nửa giây mới tròng lỗ mũi tròn mắt hỏi: "Đây là ý của lão tiên sinh Đặng Nguyên sao?"

Đặng Nguyên Quân Nhất nói cho hắn biết: "Đây là ý kiến của cả gia tộc Đặng Nguyên."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Tiểu Anh mang theo một bụng nghi vấn trở lại phòng của mình, mới vừa đóng cửa phòng liền bị một bóng đen nhảy từ trên đỉnh đầu xuống ghim chặt cổ. Tiểu Anh chụp cánh tay ghim cổ mình, nhấc chân đạp lên cánh cửa, mượn lực đẩy người đàn ông phía sau, người đàn ông ghim chặt cô lao thẳng kéo cô tới bên giường nhỏ mới buông tay. Tiểu Anh giận đến xoay người trực tiếp nhào vào trong ngực người đàn ông, bủi môi nói: "Ban ngày ban mặt, sao anh lại tới đây?"

"Mèo đàn!" Ngón tay Hạ Thiệu Nhiên vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé sưng to lên, nói: "Phản ứng chậm chạp như vậy, lúc nào thì mới có thể một mình đảm đương một phía, để cho anh yên tâm"

Đầu nhỏ của Tiểu Anh cọ cọ trong ngực anh, ủy khuất nói: "Em cũng cảm giác mình quá đàn, làm thế nào đây?"

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Dùng tâm, tập trung lực chú ý, không nên bị những chuyện khác phân tán tinh lực."

"Nói đơn giản, làm khó!" Tiểu Anh giang chân ở trên đùi Hạ Thiệu Nhiên, hai tay nắm cổ của anh, rúc vào trước ngực anh, vẻ mặt tịch mịch nói: "Nhưng mới vừa rồi em ở đại sảnh nghe được Đổng Nguyên Quân Nhất nói có người bởi vì Mỹ Tuyết mà chết, còn có cái gì Tiểu Nại Từ trả thù. Em có cảm giác kỳ quái, người chết kia có thể có liên quan tới em. Em ngay cả người kia là nam hay nữ, tên gọi là gì cũng không biết, nhưng lại có loại cảm giác này, thật kỳ quái đó!"

Hạ Thiệu Nhiên cúi đầu, hôn xuống một cái lên cái trán trơn bóng của cô, "Có thể là gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện, tâm tình căng thẳng, hai ngày nữa anh mang ra ngoài giải sầu."

"Thật?"

"Ừ."

Tiểu Anh mặt mày hớn hờ.

"Cốc cốc cốc --" Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Á! Không tốt, có người tới. Tiểu Anh dùng khẩu hình môi nhắc nhở Hạ Thiệu Nhiên nhớ mang cô đi chơi, Hạ Thiệu Nhiên nhảy xuống từ cửa sổ.

Tiểu Anh mở cửa, vừa nhìn là đại quản gia Cao Mộc Thanh Sa, cười đùa hỏi: "Thanh Sa đại nhân, sao người lại tới đây."

"Biết cô bị đánh, tôi thăm cô một chút." Cao Mộc Thanh Sa mang theo bánh ngọt nhỏ vào cửa. Tiểu Anh thấy bánh kem có vẻ ngoài mê người liền phát ra cảm thán, "Đang cảm thấy đói bụng thì cô liền tới rồi, thật tốt!"

Hai cô gái chênh lệch hơn mười tuổi ngồi cùng nhau trao đổi tâm sự, Tiểu Anh nói cho Cao Mộc Thanh Sa đại khái chuyện xảy ra ở nhà Sâm Xuyên. Cao Mộc Thanh Sa oán giận hành động việc làm của Sâm Xuyên Minh Trí, đồng tình cảnh ngộ của đại tiểu thư.

Tiểu Anh cầm lấy bánh ngọt, chán ghét nói: "Không ngờ Sâm Xuyên Minh Trí lại là một người biến thái mặt người dạ thú như vậy, may mà tiên sinh hủy bỏ hôn ước của tiểu thư với hắn."

Cao Mộc Thanh Sa nói: "Ừ, tôi sống ở nhà Đổng Nguyên hơn 30 năm, lần đầu tiên nhìn thấy tiên sinh phát giận lớn như vậy."

Hơn 30 năm, khẳng định biết không ít chuyện bên trong nhà Đổng Nguyên. Di0en-da14n.le9.quy76.d00n Tiểu Anh thầm tính toán ở trong lòng, ăn bánh ngọt, làm bộ như lơ đãng hỏi lên: "Á! Đúng rồi, Tiểu Nại Từ mà tiên sinh nói là ai?"

"Bà ấy vốn là vị hôn thê của tiên sinh." Cao Mộc Thanh Sa lơ đãng trả lời.

". . ." Tiểu Anh nháy nháy mắt. Cao Mộc Thanh Sa giật mình vì đã lơ lơi, bỗng chốc sa sầm mặt xuống.

Tiểu Anh nhìn bộ dáng cô ấy như vậy, cười hi hi nói: "Tôi không có nghe rõ cô mới vừa nói cái gì?" Cao Mộc Thanh Sa âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Anh cúi đầu, nĩa nhỏ trong tay khuấy đều bơ trên bánh ngọt.

Ở chỗ Lương, Ái Hương vì được giải trừ hôn ước mà vui mừng vừa khóc vừa cười, lắc lư cổ tay Lương. Thuốc mê Lương hút vào ngưng đọng ở trong người cũng chưa tiêu tán, bây giờ cả người vẫn vô lực mềm nhũn, hơn nữa Ái Hương có ý lay động, đầu cũng choáng váng.

"Lương, em thật là vui mừng, lúc này chúng ta có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ rồi." Kinh nghiệm sống chưa nhiều, Ái Hương khờ dại cho là không có Sâm Xuyên Minh Trí là xong, nhưng còn có thể có người có tiền có thế khác tới cửa cầu hôn, thân phận và địa vị cách xa, Lương lại một lần nữa vì thân phận hộ vệ của mình mà cảm thấy tự ti. Không có phá vỡ tính tích cực của Ái Hương, Lương lộ ra nụ cười nhân nhật.

"Lương, Ái Hương rất yêu mến anh, Ái Hương muốn gả cho anh, sinh con cho anh, vĩnh viễn ở chung với anh không xa rời nhau." Đại tiểu thư xấu hổ, lần đầu tiên thổ lộ với người trong lòng. Mặt đẹp đỏ hồng, cúi đầu xuống, Lương nâng cằm nhỏ của cô lên, Ái Hương ngượng ngùng mắt to chớp chớp, không dám nhìn anh. Lương cúi đầu, hôn lên Ái Hương.

Tóc dài che kín nửa bên dung nhan, Ma Lý bôi loạn thuốc cao tiêu sưng giảm đau ở trên da thịt sưng đỏ của Mỹ Tuyết, Mỹ Tuyết nằm lỳ ở trên giường cắn răng chịu đựng đau đớn. Đổng Nguyên Quân Nhất nhỏ giọng vào cửa, ý bảo Ma Lý lui xuống đi. Ma Lý giao thuốc cao cho ông, khom người thối lui đến cạnh cửa, tay kéo cửa, từ từ đóng lại, lưu lại một khe hở.

Quét thuốc cao lên đầu ngón tay bôi loạn ở miệng vết thương, ngón tay Đổng Nguyên Quân Nhất rất nhẹ nhàng. Mỹ Tuyết quay đầu thấy là chồng, giùng giàng muốn đứng dậy, Quân Nhất để bà nằm xuống, vừa thoa thuốc cao vừa nói: "Mỹ Tuyết! Ở cùng với tôi nhiều năm như vậy, hình như chưa từng trôi qua một ngày có tâm tình thoải mái, người làm chồng như tôi thực xin lỗi bà!"

Mỹ Tuyết đỏ mặt nói: "Đừng nói như vậy, Quân Nhất."

"Không, là tôi thực có lỗi với bà, hại bà mất đi người thân."

". . ." Mỹ Tuyết không tiếng động, chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt. .

Sau khi Cao Mộc Thanh Sa rời khỏi phòng của Tiểu Anh, Tiểu Anh mở máy truyền tin nói với Hạ Thiệu Nhiên: "Nhiên, em từ chỗ Cao Mộc biết được một chuyện, người phụ nữ Tiểu Nại Từ đó đã từng là vị hôn thê của Đảng Nguyên Quân Nhất."

"Ừ." Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở trong ghế xe nhàn nhạt đáp lại một tiếng, nhắc nhở: "Chăm sóc bản thân thật tốt."

"Em biết rõ, đừng quên dẫn em đi chơi."

"Ừ."

Hai người kết thúc trò chuyện, Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở trong xe một lát. Trong đầu liên tục nghĩ tới nhà Đảng Nguyên, về chuyện thân thể của Tiểu Anh, tìm kiếm đầu mối ở trong phức tạp rắc rối. Tay Hạ Thiệu Nhiên đưa vào túi áo, chuẩn bị móc điều thuốc hút, phát hiện trên vạt áo dính một sợi tóc màu đen, đầu ngón tay cầm tóc đen lên cẩn thận nhìn một chút, chớp mũi hít hà thật sâu. Hương hoa anh đào nhàn nhạt, mùi hương cô gái của anh.

Đặt sợi tóc ở bên mũi hôn, Hạ Thiệu Nhiên có ý tưởng mới.

Lần trước sau khi trao đổi ngắn gọn với Quý Ảnh Thạch Đầu, Thạch Nam cũng không có gặp được tên lừa bịp giả mạo mình ở trên internet nữa. Trong chợ bán đồ tụ hội của đám trộm, Quý Ảnh Thạch Đầu ở trong khung đối thoại công cộng giải thích sinh động với mọi người mình lợi dụng tia hồng ngoại trên đầu cảnh sát ở viện bảo tàng Ucraina Kiev như thế nào. Bọn tiểu bối trong giới trộm rối rít cười nhạo hần, đều nói lần đó là kiệt tác lớn của thần trộm BLACK.

Quý Ảnh Thạch Đầu không phục phản bác: "Nhiệm vụ đó là do ông đây liều chết thay hần."

Bọn tiểu bối phát ra tiếng than thở, cho là Quý Ảnh Thạch Đầu này hết cao như vậy, hóa ra chỉ là thể thân mạo danh người khác. Quý Ảnh Thạch Đầu xếp thứ tư trong giới trộm là một tên cực kỳ khiêm tốn, tới vô ảnh đi vô tung. Dạng gương cao như vậy, tuyệt đối không phải cá tính của hần.

Có người đưa ra cảnh cáo, "Nhóc con, che chặt cúc hoa, cẩn thận bị anh Thạch Đầu của cậu bạo đấy!" Một đám người phát ra vẻ mặt cười to ha ha.

Quý Ảnh Thạch Đầu ném một trái bom cho người nọ, biểu tượng người nọ tối đi trong nháy mắt.

Thạch Nam ngồi ở trước màn ảnh, suy nghĩ vượt lỗ mũi. Biết anh đùa giỡn cảnh sát ở Kiev, trừ sư huynh Hạ Thiệu Nhiên thì chính là sư muội Lý Khuynh Tâm, hai người này dĩ nhiên đều không phải là người nhầm lẫn như thế. Vậy sẽ là ai đang mạo danh mình đây?

Trong phòng chat, biểu tượng tên đó lại sáng lên, tuôn ra một câu: "Mj nó, đồ giả mạo mày dám đốt ổ cứng tao" Quý Ảnh Thạch Đầu phát nét mặt le lưỡi.

Thạch Nam kết luận, giả mạo mình nhất định là một cô gái. Hai tay của Thạch Nam bay thật nhanh trên bàn phím, ở trên net truy xét tung tích cô gái kia.

Cô gái đó rất thông minh, anh đuổi theo, cô chạy trốn. Thạch Nam phá dịch nhiều bức chắn, tốn sức phí lực mới khóa được mục tiêu, nhưng trong nháy mắt, người đó lại trốn không còn bóng dáng. IP đổi lại đổi, một lát Toronto, một lát Philadelphia, một hồi lại là Bỉ. Không ai có thể thoát được nhanh như vậy ở dưới sự truy tìm của anh, Thạch Nam không dùng hết toàn lực truy kích, mục tiêu phạm vi khóa đến Tokyo, đang từng bước thu nhỏ phạm vi thì Hạ Thiệu Nhiên đẩy cửa đi vào, làm ra động tĩnh rất lớn.

Sợi tóc mảnh khảnh được Hạ Thiệu Nhiên đặt ở đầu ngón tay đưa tới trước mặt Thạch Nam, Hạ Thiệu Nhiên nói: "Trước hừng đông, tôi muốn kết quả DNA."

Mắt thấy điểm đỏ đó bị khóa định, Thạch Nam hận lúc này anh không có ba cái tay, cau mày nói: "Không có nhìn thấy tôi đang bận sao!"

Hạ Thiệu Nhiên nhiu mày, ba một tiếng tắt các đồng hồ đo nguồn điện, nói: "Bận rộn không?" Màn hình đen! Á!

Thạch Nam khó chịu, tức giận nắm tóc, vỗ lên bàn, giọng điệu không tốt: "Đây là tóc của ai?"

Hạ Thiệu Nhiên lạnh lùng liếc anh ta một cái, nói từng câu từng chữ: "Tiểu Anh, có vấn đề sao?"

Nhiệt độ bên trong phòng chợt giảm xuống, Thạch Nam chỉ cảm thấy gió lạnh sau cổ, cười đùa biến sắc mặt, run như cây sậy cảm túi đựng tóc. "Thì ra là Tiểu Anh, ha ha...! Không thành vấn đề!" Hạ Thiệu Nhiên trừng mắt liếc anh ta một cái, xoay người rời đi.

"Á!" Thạch Nam cắn răng nghiền lợi siết chặt túi trong suốt, trong miệng nói lầm bầm: "Thiếu chút nữa đã bắt đến được cô rồi, còn kém một chút như vậy! Người dám giả mạo Thạch Nam tôi, bị tôi bắt được không phải bạo cúc hoa của cô thôi đâu!" Túi trong suốt bị nắm chặt đến biến hình, Thạch Nam tỉnh táo lại, tự hỏi người nào có bản lĩnh lớn như vậy, có thể tránh né được truy tìm của anh, hơn nữa còn biết chuyện anh thay BLACK đi trộm bảo vật ở Kiev.

Một cái tên hiện lên trong đầu, Thạch Nam sai bước xông vào phòng ngủ của Lý Khuynh Tâm, nắm lấy cô đang say giấc mộng, chất vấn: "Có phải người đàn ông của cô đến Nhật Bản rồi không?"

Bị nhiễu mộng đẹp, Lý Khuynh Tâm đặc biệt nóng tính, cau mày hỏi: "Phát thần kinh gì đó?"

Thạch Nam hỏi tới: "Rất cuộc anh ta có tới hay không? Một mình hay dẫn người tới?"

"Tôi làm sao biết." Lý Khuynh Tâm giận: "Cút đi, tôi muốn đi ngủ."

Lý Khuynh Tâm lần nữa nằm xuống, nửa giây sau phát hiện người còn chưa đi, nắm Glock 26(1) trên đầu giường lên, lạnh giọng nói: "Cút hay không cút?" Đầu ăn thuốc súng đúng không, người này nóng nảy còn hơn người kia, Thạch Nam héch lỗ mũi một cái, nhấc chân đi.

.....

Ban đêm không có một âm thanh, ánh trăng nhạt nhẽo.

Cánh tay bên trái bị gậy đánh sưng đỏ, Mỹ Tuyết chỉ có thể nghiêng thân thể ngủ. đêm-da14n.le9.quy76.d00n Đêm nay, ác mộng lần nữa xuất hiện. Đứa bé nằm mại ngủ an tĩnh, da thịt vai phải lộ ra, mũi nhọn đâm vào da thịt non nớt, đứa trẻ ngủ yên ổn, người phụ nữ ôm lấy nó rồi đi. Chưa tới mấy phút, người đàn ông cầm súng đi vào phòng.

"Á --" Sư phụ xâm hình hét thảm một tiếng, máu tươi phun đầy trên bức tường.

Bỗng dưng, một đôi mắt tràn đầy ác độc xuất hiện ở trước mắt, trên ngón cái giống như cành khô mang theo chiếc nhẫn đầu lâu bằng bạc, quanh thân người phụ nữ khoác một cái áo màu đen. Từ trong miệng cô ta nói ra lời nguyền rủa tàn nhẫn: "Vận rủi sẽ vĩnh viễn đi theo con của cô, tôi nguyền rủa cô không có được hạnh phúc, cuộc đời này không được an bình, cho đến ngày chết đi. Ha ha ha ha!"

"Ha ha ha ha." Quái nhân áo choàng đen, đang đưa đầu sọ, tiếng cười quái dị, "Ha ha ha ha!" Tiếng cười kinh khủng đó làm cho chân tay người ta như nhũn ra, cột sống toát ra khí lạnh.

Tiếng cười bén nhọn, chói tai, kích thích màng nhĩ của người khác. Đàng Nguyên Mỹ Tuyết đột nhiên mở mắt, mắt to hoảng sợ nhìn chung quanh một chút. Đèn bàn vẫn mở, phát ra ánh sáng ấm áp, người chồng Quân Nhất còn đang ngủ say, bàn tay khoác lên trên cánh tay của bà, chỉ sợ bà bị ác mộng làm tỉnh lại. Mỹ Tuyết giờ tay lên lau đi mồ hôi lạnh đầy ở sau đầu, nhẹ nhàng dời đi cánh tay của chồng, lật người, đổi tư thế. Trên người sưng đỏ đau đớn, bà ngồi dậy, nhỏ giọng xuống giường.

Thường có người bí mật nghị luận, Đàng Nguyên Quân Nhất rất ôn hòa và có nhiều sự nhẫn nại, chịu đựng phu nhân Mỹ Tuyết bị ác mộng quẩn thân hơn hai mươi năm. Nhưng không ai biết phu nhân Mỹ Tuyết vì Đàng Nguyên Quân Nhất trả giá cái gì, lại chịu đựng cái gì.

Đầy tuyệt đối là một đêm khá dài, đêm tối dài đằng đẵng có thể xảy ra vô số chuyện, đêm tối dài đằng đẵng cũng có thể tìm ra rất nhiều chân tướng.

Trang viên Đàng Nguyên lạnh lạnh, yên tĩnh, quỷ dị. Một đạo bóng đen chạy dưới ánh trăng, chạy thẳng tới tầng hai biệt thự màu đen. Vóc người uyển chuyển, động tác người phụ nữ che mặt màu đen rất nhanh nhẹn, giẫm vách tường, bay người lên trên ban công lầu hai, lên vào bên trong phòng. Thời gian chỉ bốn phút, người phụ nữ xuất hiện ngoài ban công, trở về đường cũ, chính mình trở lại gian phòng, lấy mặt nạ xuống, là Ma Lý.

Ma Lý ngồi ở trên giường, lấy điện thoại di động từ đầu giường, soạn một cái tin nhắn, "Hành động thất bại." Vứt điện thoại di động qua một bên, lại lấy ra một điện thoại di động ở dưới giường, soạn một cái tin nhắn khác, "Đầu mối sai lầm, xem cô rồi." .

Nhà Đàng Nguyên dưới màn đêm, chỉ có phu nhân Đàng Nguyên phát ra tiếng khóc lóc thật thấp. Gió đêm khẽ vuốt ngọn cây, lại một cánh hoa nhỏ yếu ớt rơi từ trên không trung xuống đất.

Trong phòng tối đen, Lương chợt mở mắt, đứng dậy, xuống giường, kéo từ dưới giường ra một cái rương thật dài ở tận cùng bên trong. Mở rương ra, bên trong đặt một thanh trường đao màu đen. Một cây đao chứa đựng linh hồn của võ sĩ, được người thợ chế tác tinh mỹ, cảm giác vô cùng nghệ thuật. Lương lấy Trường Đao ra, nắm cán đao, nhờ ánh trăng từ từ kéo ra. Ánh sáng sắc bén nhanh chóng hiện ra, nhưng ánh sáng lạnh lẽo kinh người hơn chính là sát ý khát máu hiện lên nơi đáy mắt của Lương.

Không ai biết Hắc Trạch Lương súng không rời người lại là võ sĩ phái đao lưu.

"Vèo" Lương đóng Trường Đao võ sĩ lại, thay toàn thân áo đen, buộc khăn che mặt lên, nắm bảo đao, nhảy ra từ cửa sổ, đón ánh trăng chạy băng băng. Bản tính cương liệt, Lương không cách nào nhịn được khi người phụ nữ mình yêu thích bị người đàn ông khác khi dễ, nếu không phải là trúng thuốc mê thì đã kết liễu mạng chó Sâm Xuyên Minh Trí ở nhà Sâm Xuyên.

Ban đêm, biệt thự Sâm Xuyên còn âm trầm kinh khủng hơn nhà Đàng Nguyên, nhánh cây giương nanh múa vuốt ở dưới bầu trời đen tối, động vật về đêm nào đó đứng ở trên ngọn cây, phát ra tiếng "cô cô", hình như ngay cả trong không khí cũng nổi lên hơi thở quỷ mị.

Lương một thân quần áo dạ hành nhảy từ trên cây to đến trong tường viện, đứng ở trên cỏ quan sát chung quanh. Đột nhiên, Lương thấy một đạo bóng đen nhanh chóng leo lên biệt thự Sâm Xuyên, mặt nạ màu bạc trên mặt đạo bóng đen kia phản chiếu ánh trăng lạnh như băng. Là hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15

Người áo đen mang mặt nạ màu bạc từng lên vào nhà Đường Nguyên giao thủ với mình, Lương nhớ rõ hẳn. Bóng đen thoát ra từ bụi cỏ, chạy trên bãi cỏ, nhảy lên ban công biệt thự. BLACK cũng là xông vào nhà Sâm Xuyên vào đêm khuya, âm thầm tiến vào lầu ba. Tay mới vừa đặt lên tủ bảo hiểm, một cổ sắt khí đánh tới từ sau lưng. BLACK nghiêng đầu tránh thoát một đao, nhìn thấy Lương mặc một bộ ninja che mặt màu đen. Lương chia Trường Dao ở trước mặt anh, đề thấp giọng nói: "Anh rút cuộc là ai?"

Ngón tay mang theo bao tay da màu đen dôi đao sắc bén nhọn đi, BLACK nói: "Mục tiêu tối này của anh không phải là tôi."

BLACK rũ mi mắt xuống, xoay người đi mở tủ bảo hiểm. Lương suy nghĩ một chút, nắm chặt chuôi đao xoay người tìm kiếm mục tiêu của mình.

Tất cả trong két sắt đều là Đô-la và đồ trang sức kim cương cùng một chút tài liệu, tất cả những thứ đồ này ở trong mắt thần trộm đều là đồ bỏ đi. Ra khỏi lầu ba, BLACK chạy thẳng tới tầng cao nhất của biệt thự, rèm cửa sổ dày cộm nặng nề quanh năm che chắn trong hành lang âm u không một tia sáng, có một cỗ mùi vị mốc meo, bốn phía tối om làm cho người ta lo lắng lúc nào cũng có thể sẽ chạm mặt quái vật đang nhào tới. BLACK đề thấp bước chân đi ở trên sàn nhà cũ kỹ, tìm kiếm từ gian phòng thứ nhất.

Cả tầng lầu tổng cộng có mười gian phòng, chứa đựng lộn xộn đồ cũ của nhà Sâm Xuyên. BLACK ở một trước cửa phòng bồi hồi mấy giây, khom người, trông mặt màu bạc nhìn chăm chăm nắm cửa kim loại dính đầy bụi bặm. Đi vào phòng tối om, bước chân của anh nhẹ vô cùng, nhưng vẫn mang đến áp lực cho sàn nhà, sinh ra chấn động rất nhỏ.

Con sâu cảm ứng nhạy bén xột xoạt tụ lại góc tường, bò vào theo khe hở thật nhỏ trên vách tường. Bốn vách tường trong phòng lớn trống trải, âm trầm, quý dị, có loại tà khí không nói ra được, một con sâu nhỏ quái dị nhô đầu ra từ trên vách tường, xác định mình an toàn mới dám bò ra ngoài.

Con sâu nhỏ đánh giá thấp năng lực thần trộm BLACK, BLACK có thị lực tuyệt cao ở trong bóng tối, hai ngón tay đề con sâu nhỏ lại, bắt đưa đến trước mặt, con sâu nhỏ giãy giữa các cái chân. Lúc này, lầu dưới thét lên một tiếng, nhất định là Lương tìm được Sâm Xuyên.

Trong căn phòng cách vách có tiếng vang xột xoạt xoạt xoạt, BLACK cất xong con sâu nhỏ, đi ra khỏi phòng. Cửa phòng sát vách lặng lẽ mở ra, một người quần áo choàng quanh thân nhìn ra từ trong khe hở, lộ ra đôi mắt nhỏ nhỏ cẩn thận nhìn bốn phía. Bước nhanh đi tới bên cầu thang, cúi người lắng nghe lầu dưới rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Tay chân BLACK chống giữ ở trên đỉnh trần nhà, thu hết hành động của quái nhân áo đen vào mắt, thừa dịp quái nhân đặt lực chú ý ở lầu dưới, BLACK nhích người, lật người lên vào phòng nhỏ tối đen.

Trong phòng Sâm Xuyên Minh Trí, Lương mang theo khăn mặt màu đen, bức Sâm Xuyên - toàn thân đều là vết đao vết trong góc. Bọn vệ sĩ ở sau lưng trên người đều bị vết đao lớn nhỏ, che vết thương không ngừng chảy máu, không dám tới gần. Trường Dao hung hăng đâm vào bả vai Sâm Xuyên, lưỡi đao đâm vào trong thịt, Sâm Xuyên nhẹ nhàng trợn mắt phát ra tiếng kêu thảm thiết khổ sở. Lương tàn nhẫn vặn chuôi đao, khiến mũi đao chuyển động ở trong thịt.

"Um! Khốn kiếp, mau thả tao ra, á." Mồ hôi lạnh chảy xuôi xuống theo mặt sưng giống như bánh mỳ thêu máu của Sâm Xuyên, Lương hung ác nghĩ rút đao ra, "Xoẹt" một tiếng, máu văng tung tóe ra ngoài, Trường Dao thẳng tắp đâm tới ngực Sâm Xuyên.

"A!" Sâm Xuyên sợ vỡ mật.

"Ông chủ. ơ." Bốn gã vệ sĩ đồng loạt ngã xuống đất trong nháy mắt, thần trộm BLACK, mang mặt nạ màu bạc chọt tiến vào trong cửa, mang theo bao tay da màu đen nắm cổ tay của Lương, nói với anh ta: "Người thông minh tuyệt đối sẽ không làm dơ tay của mình."

"Ồ e ồ e." Nhận được báo án, xe cảnh sát lái vào đại viện biệt thự Sâm Xuyên. Diên-da14n.le9.quy76.d00n Lương và BLACK đồng thời liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tự mình chạy trốn. Đã sớm bị sợ đến chân tay run rẩy, Sâm Xuyên Minh Trí dựa vào tường trượt ngồi xuống.

.

Mấy chiếc xe cảnh sát dừng ở trong sân, bọn cảnh sát vọt vào biệt thự, phát hiện một chuyện càng làm người ta kinh khủng hơn việc ám sát Sâm Xuyên Minh Trí. Cục cảnh sát Tokyo, khoa giám chứng. Thạch Nam bấm điện thoại di động, cố gắng truy xét giả Quỷ Ảnh Thạch Đầu. Chuyên gia kiểm nghiệm - nữ tử Tiểu Lâm Hạnh cố ý mặc váy ngắn ông ẹo làm dáng ở trước mặt anh, vênh lên mông lên, nhấc chân, quần lót dính màu đen lúc ẩn lúc hiện. Thạch Nam không giương mắt, chuyên tâm nhìn chăm chăm điện thoại di động, Tiểu Lâm Hạnh thất bại cắn răng dậm chân, nửa thẹn thùng nửa giận cầm túi trong suốt và mấy trang giấy trên mặt bàn lên, vứt xuống trong ngực anh.

Thạch Nam tiếp được tờ xét nghiệm, hỏi: "Làm xong rồi."

Tiểu Lâm Hạnh chống nạnh, hai mắt phóng hỏa, nói từng câu từng chữ hết sức bất mãn: "Làm, xong, rồi. Hừ!"

Thạch Nam cất điện thoại di động và tờ xét nghiệm xong, xoay người muốn đi, Tiểu Lâm Hạnh cực kỳ tức giận nắm đầu lâu trên bàn lên đập tới đầu anh, "Mang theo vật của anh cút cho tôi!"

Thạch Nam phát tay đánh bay ám khí, đợi sau khi thấy rõ là cái gì, trợn to hai mắt, phi thân nhảy lên liền lăn một vòng, ôm lấy đầu lâu khô vào trong ngực, mà chính anh thì ngã ở bên chân của Tiểu Lâm Hạnh. Mắt nhìn lên theo chân bóng loáng mảnh khảnh. Ha ha! Cảnh tượng làm cho người ta chảy máu mũi, giờ mới nhớ tới tại sao Tiểu Lâm Hạnh tức giận.

Thạch Nam đứng dậy từ dưới đất, để đầu lâu Áo Dã Tuấn Hùng qua một bên. Vì chuyện ngày sau cầu người dễ làm, bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lâm Hạnh, bẹp hôn một cái. "Hừ!" Tiểu Lâm Hạnh nghiêng đầu giả bộ tức giận, Thạch Nam ôm cô, môi rơi vào mặt cô, tay dõng đến trên eo nhỏ, hôn rồi lại hôn.

Tiểu Lâm Hạnh đẩy ra: "Tránh ra."

"Đi đâu á?" Một tay chui vào trong quần, Thạch Nam cắn vành tai nhỏ của Tiểu Lâm Hạnh nói: "Em chỉ cho anh con đường. Chạy đi đâu? Đi chỗ này sao?" Một ngón tay đột ngột chui vào, Tiểu Lâm Hạnh râm rì một tiếng, tay nhỏ bé chủ động nắm ở cổ của anh nũng nịu quỵn rũ nói: "Khốn kiếp!"

"Người Nhật Bản rất thích nói hai chữ này!" Thạch Nam hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, Tiểu Lâm Hạnh lập tức nhiệt tình đáp lại, mở bấp đùi quần lấy hông của anh. Hai người dây dưa một đường, trông rỗng khó nhìn, nhiệt tình khó cản, đang lúc Thạch Nam chuẩn bị vác súng ra trận, điện thoại trong túi áo vang lên.

Số điện thoại của anh không có mấy người biết, gọi tới đều là chuyện quan trọng. Thạch Nam kéo quần lên, lấy điện thoại di động không ngừng reo từ trong túi áo ra, nhìn số xa lạ. Sắc mặt ửng hồng, Tiểu Lâm Hạnh bắt mắt anh làm trận lủi bước, râm rì, uốn éo người, hai luồng tuyết trắng nhích tới nhích lui. Tay Thạch Nam làm dấu im lặng, ý bảo cô chớ tùy hứng, ổn định hơi thở mới nghe điện thoại, "Alo?"

"Cùng chuyên gia kiểm nghiệm làm kích thích ở phòng kiểm nghiệm bày đầy dụng cụ sao? Hả? Anh AV!" Giọng nữ mềm mại, Thạch Nam nghe mà giật mình, vẻ mặt nghiêm túc mấy phần, bận rộn lo lắng kéo tốt quần, giương mắt quét qua bốn phía. Bộ dáng kia của anh khiến Tiểu Lâm Hạnh cũng khản trương theo, dĩ0en-da14n.le9.quy76.d00n cầm lấy áo che mình, nhìn bốn phía vách tường phòng kiểm nghiệm.

Trong điện thoại vang lên tiếng cười ngọt ngào, "Đang tìm em sao? Ha ha, em có thể nhìn thấy anh...anh không nhìn thấy em. Tiểu Ái sắc bén, Quý Ảnh Thạch Đầu, em sẽ gọi anh là anh AV, ha ha ha! Lá gan của anh thật lớn nha! Lại làm ở trong khoa giám sát của cục cảnh sát, đối mặt những loại dụng cụ kiểm nghiệm người chết kia, tay chân không trọn vẹn ngấm mình ở trong Formalin, còn có đầu lâu của Áo Dã Tuấn Hùng, vậy mà có thể làm được ư?" Giọng cô gái đột nhiên khản trương: "Anh xem, anh xem, đầu lâu của Áo Dã Tuấn Hùng dùng đôi mắt to đen ngòm liếc nhìn anh kia....! A, thật là đáng sợ. Anh, lá gan của anh quá lớn, lại dám làm ở trước mặt người chết, có phải anh xem động tác tình yêu quá nhiều, không có chỗ phát tiết, tình trùng lên não, nghẹn điên rồi không! Ha ha ha!"

Tiếng cười nhạo của cô gái truyền qua từ ống nghe, Thạch Nam nhú lông mày nhìn bốn phía, biết đặt máy theo dõi ở nơi nào sẽ không khiến người chú ý, còn có thể rình coi được hình ảnh tốt nhất. Một tay anh kéo tốt khóa kéo quần, đập một cái lên bàn đối diện theo sát vách tường, duỗi dài cánh tay gõ xuống một máy theo dõi nhỏ cỡ một cái nút treo dọc theo đồng hồ cung đình màu đen.

"A, nhanh như vậy liền bị phát hiện, thật không có ý tứ." Cô gái nũng nịu vì thất bại, giọng nói không cam lòng truyền đến từ ống nghe, Thạch Nam nảy sinh cảnh cáo ác độc: "Con nhóc chết tiết kia, ngàn vạn lần đừng để cho tôi bắt được."

"Bắt được thì như thế nào? Bạo cúc hoa em sao? Hừ hừ, anh có loại bản lĩnh đó sao? Nói thật, mới vừa rồi em phóng đại hình ảnh gấp mấy lần cũng không thấy rõ cậu em nhỏ của anh, có phải còn chưa có lớn lên hay không?"

Cái gì? Cậu em nhỏ! Còn chưa có lớn lên!

Lòng tự ái cực độ bị nhục, Thạch Nam siết di động thật chặt, hàm răng nghiến vang lên ken két: "Con nhóc chết tiết kia, cô sẽ vì lời nói mới rồi mà trả giá thật lớn."

Hình như anh càng tức giận, cô gái lại càng vui mừng, tiếng cười ngọt ngào lại truyền ra từ ống nghe, "Ừ ha, chỉ là trước hãy nuôi lớn cậu em nhỏ của anh đi, hi hi." Cô gái cúp điện thoại, nghe được tiếng "tút tut", Thạch Nam nóng nảy nện một quyền ở trên máy vi tính. "Râm--" tiếng vỡ nát của các đồng hồ đo màu đen.

Anh trai nhà bên tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. .

Thần trộm BLACK xuất hiện ở Tokyo. Thạch Nam chưa trở lại nhà trọ liền thu được một tin tức này. Sau khi trở lại nhà trọ liền thấy Hạ Thiệu Nhiên ăn mặc chỉnh tề, không có mang mặt nạ giả, vòng tay đứng ở phòng khách chờ anh ta.

"Kết quả." Hạ Thiệu Nhiên nói chuyện luôn luôn ngắn gọn.

Thạch Nam phờ phạc rũ rượi đưa tài liệu cho anh, nói: "Dựa theo DNA, Tiểu Anh và Đặng Nguyên Mỹ Tuyết sắp xếp gần giống nhau, họ có thể là quan hệ thân thuộc. Nói thí dụ như, cô ấy là con của chị em hoặc là anh em của Mỹ Tuyết. Nhưng theo tất cả tư liệu chúng ta đang nắm giữ, Mỹ Tuyết là con gái một, cũng không có những anh chị em khác."

"Có thể tài liệu không chính xác, lần này xuống tay từ họ hàng của cô ấy, điều tra bệnh viện năm mẹ cô ấy sinh con." Hạ Thiệu Nhiên giao tài liệu, còn có túi trong suốt đựng con sâu nhỏ cho Thạch Nam.

Hai ngón tay Thạch Nam nắm túi trong suốt nhìn, người từng trộm mộ sẽ không xa lạ với con sâu nhỏ này, nó là Thi Trùng sinh tồn dựa vào thi thể thối rữa.

Thạch Nam: "Có phải tối hôm qua đi đào mộ tổ của nhà Sâm Xuyên không?"

"Đây là phát hiện được trong vách tường biệt thự Sâm Xuyên." Lưu lại một câu nói ý vị sâu xa, Hạ Thiệu Nhiên đi ra cửa.

Ôi! Nhìn con sâu nhỏ này, Thạch Nam lại nghĩ tới nhân vật Sâm Xuyên Chính Cường!

Thạch Nam nói với Hạ Thiệu Nhiên đã đi tới bên kia: "Tin tức BLACK tới Tokyo bay đầy trời, anh còn đi đâu đấy?"

"Hẹn hò!"

Ấn xong điểm tâm, Tiểu Anh liền nhận được điện thoại hẹn hò của Hạ Thiệu Nhiên. Cô hưng phấn chạy đến trước mặt Ái Hương, không che giấu được tâm tình kích động, nói: "Tiểu thư, tôi muốn xin phép nghỉ một ngày."

Ái Hương ở trước bàn trang điểm, đề cái lược xuống hỏi: "Trong nhà có chuyện gì sao?"

"Không có." Tiểu Anh nhăn nhó nói: "Thật ra thì, hôm nay chính là sinh nhật tôi, bạn trai tôi muốn hẹn tôi đi chơi, chúng tôi đã rất lâu không có gặp mặt."

Ái Hương: "Hà? Sinh nhật Dữu Nguyệt sao? Sao cô không sớm nói cho tôi biết." Tiểu Anh cười ảm áp. "Hẹn hò với bạn trai rất vui."

Ái Hương hăm mộ nói: "Đi chơi thật vui, nhưng phải chú ý an toàn, nhớ nói một tiếng với quản gia Cao Mộc."

"Vâng, cảm ơn tiểu thư." Tiểu Anh như một lần khói chạy về phòng thay quần áo.

Sau khi nói xong với Cao Mộc Thanh Sa, Cao Mộc phái xe đưa cô đến cửa trung tâm thương mại Ginza náo nhiệt nhất Tokyo. Từ khi ra khỏi nhà Đăng Nguyên, Tiểu Anh liền phát hiện ra có người theo dõi mình. Xuống xe, thân thể nhỏ bé nhanh chóng chui vào trung tâm thương mại, bỏ rơi cái đuôi, tiến vào toilet.

Lý Khuynh Tâm tóc ngắn đi ra từ phòng toilet cuối cùng, Tiểu Anh đi vào, hai người lướt qua nhau, làm bộ như không biết.

Trên móc treo trên vách tường phòng vệ sinh treo một túi đeo lưng punk da màu đen. Tiểu Anh nhanh chóng cởi quần áo ra, nhẹ nhàng lột mặt nạ giả, thay quần áo trong túi đeo lưng. Váy bông bành viện tơ màu trắng giống như tiên nữ nhỏ, trên chân đẹp mặc vào tất chân chấm bi nhỏ màu trắng và giày cao gót cùng màu, trang phục rất thực nữ. Lộn ngược ba lô da màu trắng ở bên trong punk màu đen ra ngoài, tháo sợi dây đeo duy nhất xuống, thay bằng dây đeo màu trắng để ở bên trong, liền biến thành giỏ xách thực nữ hợp với phong cách của mình.

Tiểu Anh cất quần áo vào trong túi đeo lưng, mở cửa đi ra ngoài. Ở cửa, hai người áo đen đang mắt chuột mày gian nhìn quanh. Tiểu Anh đeo túi, đi lên thang máy cuốn, thấy Hạ Thiệu Nhiên ở xa xa, mặc một bộ tây trang màu trắng đứng ở trước đài phun nước, hai tay để ở trong túi quần, đôi mắt đang nhìn cô.

Tại sao có thể đẹp trai như vậy chứ...!

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Tiểu Anh cười đùa đưa tay khoác vào trong khuỷu tay của Hạ Thiệu Nhiên, đầu nhỏ dựa vào ngực anh, cọ rôi cọ giống như mèo con làm nũng lấy lòng chủ nhân. Về mặt Hạ Thiệu Nhiên vẫn nghiêm túc như cũ, rút tay ra, ôm Tiểu Anh đến trong ngực, môi rơi vào cái trán trơn bóng của cô. "Đi."

Tiểu Anh hỏi: "Đi đâu?"

Hạ Thiệu Nhiên: "Đi dạo phố."

Hạ Thiệu Nhiên ôm cả vai nhỏ của Tiểu Anh đi dạo các cửa hàng nhãn hiệu lớn trong trung tâm thương mại Ginza Tokyo. Hai mươi hai năm trước, Tiểu Anh chưa bao giờ mua đồ trong trung tâm thương mại như thế này, bây giờ tìm được một vị bạn trai có thân phận có địa vị giống như Hạ Thiệu Nhiên, Tiểu Anh cũng hoàn toàn không có cảm giác phất lên biến thành Phụng Hoàng, cũng không có biến thành nữ bại gia vung tay quá trán. Hạ Thiệu Nhiên đặt cằm ở trên đỉnh đầu cô nói: "Có thích gì không? Anh mua cho em."

"Không có." Tiểu Anh lắc đầu một cái, nói: "Nếu anh muốn làm em vui vẻ, không bằng theo em đi Thiệp Cốc, em thích đi vợ vét những hàng hóa đặc sắc mới mẻ trong cửa hàng nhỏ hơn, hi hi!"

"."

"Có được hay không?"

"Hôm nay, tất cả nghe theo em."

"Vạn tuế!" Tiểu Anh nhảy dựng lên, đầu nhỏ đụng vào cằm Hạ Thiệu Nhiên. Hạ Thiệu Nhiên nửa hé trông mắt vuốt vuốt.

"Thật xin lỗi!" Tiểu Anh cười nói xin lỗi, nhón chân lên, môi hồng rơi vào trên cằm xinh đẹp của Hạ Thiệu Nhiên, "Hôn một chút sẽ không đau nữa."

Đầu đường náo nhiệt, cần loại hàng hóa gì cũng đều có, người mua hàng hóa xẹt vai, sát gót chân với nhau. Tới đây, Tiểu Anh giống như là cần thuốc lác, bóng người nhỏ bé một lát chạy đến cửa hàng này, một lát chạy đến tiệm kia, không phải nhìn chỗ này một chút, chính là nhìn chỗ kia một chút. Hạ Thiệu Nhiên đi theo phía sau cô, chỉ khi có cảm giác gặp được đồ hứng thú mới có thể dừng bước lại.

Trong tiệm đồ trang sức, một kẹp tóc hoa anh đào màu đỏ bằng nhựa đập vào tầm mắt Hạ Thiệu Nhiên.

"Nhìn cái gì á?" Tiểu Anh lại gần. Hạ Thiệu Nhiên cầm kẹp tóc từ trên giá lên, kẹp lên trên đầu của cô, nói: "Tặng cho em."

Tiểu Anh cười xinh đẹp: "Em rất thích."

"Sinh nhật vui về."

"Hả?" Tiểu Anh ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Thiệu Nhiên, nói: "Em cho là anh không nhớ rõ, không có ý định nói ra."

Sau khi Hạ Thiệu Nhiên trả tiền xong, ngón trở vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn, cong khóe môi lên, "Sinh nhật của em, sao anh có thể quên?"

"Nhiên!" Tiểu Anh nhào vào trong ngực anh, đặc biệt thỏa mãn nói: "Hôm nay em rất vui."

Giống như những đôi tình nhân trong tình yêu cuồng nhiệt khác, hai người tay nắm tay đi dạo ở trên đường, ăn vặt. Hạ Thiệu Nhiên chắc chắn sẽ không phải là loại đàn ông có thể đứng ở bên đường ăn gì đó, Tiểu Anh cầm một chuỗi bạch tuộc chiên nắn nỉ anh mọi cách, anh mới bắt đầu đi ăn một miếng. Tiểu Anh hài lòng biểu hiện của anh, dùng miệng dính mỡ của mình đi hôn anh.

Rời khỏi Thiệp Cốc thì đã hơn một giờ chiều, Hạ Thiệu Nhiên lái xe chở cô đi núi Yoshino, khoảng cách từ Tokyo đến núi Yoshino không tính là gần, Tiểu Anh ngủ thiếp đi ở trên xe, lần nữa mở mắt ra, hình ảnh nhìn thấy chính là một biển phấn hồng.

Hoa anh đào đã nở khắp núi, trong không khí tràn đầy mùi thơm trong veo, nhiều nụ hoa nhỏ mềm mại ở khắp đầu cành. Tiểu Anh chạy cười đùa ở trong rừng hoa anh đào, nín lấy cánh hoa, nhón chân lên tiến chớp mũi tới ngửi mùi hoa. Cô nhặt cánh hoa bị gió thổi rơi lên, đặt ở trong lòng bàn tay, ném vào Hạ Thiệu Nhiên, sau đó nhìn anh ở trong mưa cánh hoa.

Hạ Thiệu Nhiên đưa tay tiếp được cánh hoa cuối cùng trong không trung, nắm tay nhỏ bé của cô lên, đặt ở trong lòng bàn tay của cô, cúi đầu hôn cô. Nụ hôn rất nhẹ, rất dịu dàng, phát ra thương yêu triều mến từ trong đáy lòng. Cánh hoa rơi xuống từ trong bàn tay nhỏ, Tiểu Anh ôm cổ của anh, chủ động đáp lại. Nhiệt tình càng không thể ngăn cản, nam nữ vẫn nhớ nhung nhau tách ra trong lúc thờ dốc kịch liệt, nhìn nhau, tìm được bộ dáng động tình nhất ở trong mắt của nhau.

Mắt nước to tròn bóng không hề chớp mắt nhìn anh, cái lưỡi mềm mại liếm cánh môi ẩm ướt phía dưới. Bộ dáng nhỏ rất mê người, Hạ Thiệu Nhiên kích động áp cô trên tầng cây, nghiêng đầu, lần nữa hôn lên môi cô. Nụ hôn lần này kịch liệt, nhiệt tình, dữ dội, hôn đến đại não Tiểu Anh thiếu dưỡng khí, bắt chân như nhũn ra, dựa vào đại thụ mặc anh muốn làm gì thì làm. Bàn tay cởi nút cài vấy ra, áo ngực cotton màu trắng thuần khiết của thiếu nữ bị mở ra, giắt phía bên cánh tay phải, tuyết nhũ màu trắng hoàn toàn hiện ra ở trước mắt anh. Hơi thở Hạ Thiệu Nhiên rối loạn, ôm lấy ngực bên trái, môi ngâm nụ phấn hồng bên phải.

Trông mắt có thể nhìn thấy bộ dáng anh hôn mình, mặt của Tiểu Anh đỏ hết lên, cảm giác xao động khó nhịn kỳ diệu chạy khắp nơi trong thân thể. Giữa ban ngày trong rừng hoa anh đào, cô không dám phát ra một tiếng ngâm rên, chỉ có thể cắn chặt môi dưới, dùng ngón tay thổ lộ cảm giác của mình, siết chặt vạt áo của anh.

Gió núi thổi qua, cánh hoa màu hồng xào xạc bay xuống xuống. Hạ Thiệu Nhiên ngồi dậy, mắt đen tinh mịch nhìn một chút mảnh ẩm ướt tỏa sáng do bị nước miếng xâm nhiễm. Một mảnh cánh hoa anh đào trên không trung bay xuống, rơi ở trên ngực đẹp, cánh hoa nhỏ màu hồng vênh lên, một chút đỏ tươi, da thịt trắng như tuyết, ba thứ tập trung vào nhau liền có một loại cảm giác xinh đẹp không nói ra được.

Hạ Thiệu Nhiên khàn giọng nói: "Hiện tại anh đã biết, tại sao em lại thích chụp hình như vậy rồi."

"Hả?" Bị tình dục chiếm đoạt lý trí, ánh mắt Tiểu Anh vẫn còn mơ hồ.

Đầu lưỡi cuốn cánh hoa màu hồng lên, Hạ Thiệu Nhiên nhai mùi vị hoa anh đào ngọt lành, ngón cái vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn vừa đỏ vừa nóng của cô nói: "Lưu lại một phút tốt đẹp nhất."

Nếu như anh có máy chụp hình, nhất định sẽ chụp lại cánh hoa anh đào dính trên ngực đẹp, trông mắt mê ly, hai gò má đỏ hồng của cô, vĩnh viễn trân quý cả đời. Đáng tiếc, anh không có, chỉ có thể in dấu một màn tốt đẹp này vào trong tim.

Nơi xa truyền đến tiếng nói chuyện với nhau, hai người đồng thời hồi hồn, Hạ Thiệu Nhiên phản ứng nhanh chóng, kéo lấy váy Tiểu Anh, khom người ôm cô lên, ôm cô chạy một hơi đến cánh rừng bên kia, lên một chiếc xe nhà đi động.

Tiểu Anh bị thả vào trên bàn ăn, Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở trên ghế nhìn cô, hai người đồng thời cười ra tiếng. "Quá mất mặt, suýt chút nữa bị người khác thấy rồi." Tiểu Anh chu cái miệng nhỏ nhắn ngượng ngùng nói.

Hạ Thiệu Nhiên nhìn quần áo xốc xếch cô, hỏi: "Kích thích?"

Tiểu Anh sửa sang lại áo, mắt to quan sát bốn phía xe nhà, phòng bếp, phòng ngủ, phòng tắm, ma tước tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đều đủ. Cô nhảy từ trên bàn xuống, nói: "Hay là chúng ta đi thôi, một lát gặp phải chủ nhân trở lại sẽ không tốt."

Hạ Thiệu Nhiên kéo tay nhỏ bé của cô vào trong ngực, để cho cô ngồi ở trên đùi của mình, tuyên bố, "Chủ nhân là anh."

". . . ." Tiểu Anh nháy mắt mấy cái, không thể tin được.

"Chuẩn bị cho em đó, vui không?"

"Ừ." Tiểu Anh nặng nề gật đầu.

Hạ Thiệu Nhiên nâng cái mông nhỏ của cô lên, thả vào trên một cái ghế khác, tự mình đứng dậy, nói: "Chờ anh."

Hạ Thiệu Nhiên lấy bánh kem lớn ở trong ngăn tủ ra, để lên bàn, đội một cái mũ thọ tinh lên trên đầu Tiểu Anh, kiên nhẫn cắm xong cây nến đại biểu hai mươi ba tuổi. Sau khi đốt, cách ánh nến nhẹ nhàng nói với cô: "Uớc nguyện đi."

"Ừm!" Tiểu Anh chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại nói: "Em chỉ cầu một nguyện vọng, hi vọng Hạ Thiệu Nhiên vĩnh viễn đều là người giúp em thực hiện nguyện vọng."

Cơm tối, hai người ăn ở trong phòng nhỏ ấm áp, anh cắt rau hẹ, băm thịt làm nhân bánh, cô gói bánh sủi cảo. Món chính là sủi cảo, rượu là sâm banh, Tiểu Anh lại xào chút thức ăn đơn giản, hai người ngồi vây quanh bàn ăn nhỏ. Từ khi đến Nhật Bản, Hạ Thiệu Nhiên đã lâu chưa ăn sủi cảo, sau khi toàn bộ bàn sủi cảo đều bị anh ăn hết, liền đốt điều thuốc hút.

Tiểu Anh vỗ da bụng nhỏ tròn vo, nghiêng đầu nhìn cây hoa anh đào ngoài cửa sổ, nói: "Thời gian trôi qua thực vui vẻ, thoáng một cái em đã hai mươi ba tuổi rồi, không biết lúc em ba mươi ba tuổi sẽ là đáng về gì!"

Hạ Thiệu Nhiên phun vòng khói ra, nói: "Một người phụ nữ xinh đẹp ngồi ở dưới tàng cây hoa anh đào tết tóc đuôi sam cho con gái tám tuổi của anh."

Tiểu Anh bật cười, "Nên nói là anh quá tự tin, hay là nên nói anh có thể biết coi bói đây? Con gái tám tuổi, anh thật giống như đã lên xong kế hoạch thời gian em sinh con gái cho anh rồi ấy."

Hạ Thiệu Nhiên chỉ cười không nói.

Tiểu Anh lại hỏi: "Vậy anh nói, khi nào chúng ta mới có thể trộm được chân tướng thân thế cuộc đời em đây?"

Hạ Thiệu Nhiên vẫn không lên tiếng như cũ, mắt Tiểu Anh khép hờ, nhẹ nói: "Nhiên, anh tra được chuyện gì ở Đảng Nguyên không? Nếu như tra được, có thể nói cho em biết, bây giờ em đã điều chỉnh tâm tình rất tốt rồi, kết quả như thế nào cũng có thể tiếp nhận. Quan trọng nhất, chủ yếu nhất là có anh làm bạn với em."

Hạ Thiệu Nhiên tra được một chút đầu mối, vốn không muốn nói cho Tiểu Anh biết vào ngày sinh nhật của cô, nhưng cô mở miệng hỏi rồi. Hít tàn khói vào trong phổi, anh nói: "Mẹ của em có thể là chị em của Đảng Nguyên Mỹ Tuyết."

Tiểu Anh cũng không có lộ ra vẻ mặt kinh ngạc hoặc là nghi vấn, cùi chỏ chống đỡ ở bên mép bàn, đàng hoàng an tĩnh nhìn anh. Hạ Thiệu Nhiên vỗ điều thuốc đã hút được một nửa, gọi cô, "Tới đây."

Tiểu Anh đi tới, cái mông nhỏ ngồi lên bắp đùi của anh, hai tay tự nhiên ôm cổ của anh, dĩ0en-da14n.le9.qy76.d00n cong môi cười với anh. Hạ Thiệu Nhiên cầm một tay nhỏ đưa đến bên môi hôn, "Không muốn nói gì sao?"

"Ừ, mấy đêm trước ngủ không yên, từng phỏng đoán là quan hệ như vậy." Tiểu Anh nhú cái mũi nhỏ nói: "Em rất hay suy nghĩ lung tung. Biết không, nhiều khi kỳ vọng càng lớn, thất vọng lại càng nhiều, cho nên em quyết định lần này cần bình tĩnh, thuận theo tự nhiên, trộm được chân tướng."

Nhếch miệng lên một độ cong rất đẹp mắt, Hạ Thiệu Nhiên khẽ chạm cái miệng nhỏ nhắn của cô một chút, khích lệ nói: "Cô gái nhỏ thông minh."

"Ừ!" Tiểu Anh cười giòn: "Cụ ông ngài nói cực kỳ đúng....!"

Hạ Thiệu Nhiên nhướn mày, "Ai là cụ ông?"

"Anh cứ gọi người ta là cô gái nhỏ, làm như người ta thật rất nhỏ vậy."

"Anh gọi sai rồi sao?"

"Ừ."

Tầm mắt Hạ Thiệu Nhiên rơi vào trên bộ ngực nhỏ của cô, "Em lớn chỗ nào?"

Tiểu Anh cong môi, nũng nịu: "Hư hỏng!"

Chương 17

Thay đổi quần áo, đeo mặt nạ giả lên, Hạ Thiện Nhiên tự mình đưa Tiểu Anh trở về nhà Đăng Nguyên. Xe dừng ở cửa lớn trang viên Đăng Nguyên, Tiểu Anh in một nụ hôn lên gò má Hạ Thiện Nhiên, bỏ chạy xuống xe. Lúc chạy đến cửa lớn thì dừng lại, quay đầu vẫy vẫy tay với Hạ Thiện Nhiên mới đi vào.

Hạ Thiện Nhiên liếc bóng xe lên lút trong kính chiếu hậu một cái, lái xe rời đi. Một chiếc xe ô tô honda màu đen theo đuôi phía sau, trải qua đầu đường tắt nấp, quẹo vào đường phố yên lặng, đánh mất mục tiêu ở hẻm nhỏ hẹp. Người đàn ông trong xe đen đuổi cổ nhìn quanh, mới vừa đẩy cửa xe, lộ ra nửa người, một chiếc xe gắn máy màu đỏ xông thẳng tới, hung hăng đụng vào cửa xe màu đen, người đàn ông bị cửa xe kẹp lại, đau đến nhe răng trợn mắt.

Đạo tặc trộm bảo vật khắp thế giới, có ai sẽ không biết được mấy loại ngoại ngữ. Lý Khuynh Tâm dùng một hơi nói tiếng Nhật lưu loát, hỏi: "Tại sao đi theo chiếc xe kia? Chủ của anh là ai?"

"A!" Tay và đầu của người đàn ông đều bị cửa xe kẹp chặt đau đớn, vẻ mặt vặn vẹo đến lợi hại, ồ ào nói: "Tôi không biết cô đang nói gì, mau buông tôi ra."

Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Mô tô phát ra tiếng vang ầm ầm, bánh xe hung hăng đè cửa xe xuống, khuôn mặt người đàn ông sưng thành màu gan heo, miệng mở rộng, đứt quãng nói: "Tôi nói, là Áo Dã Trục Nhân phái tôi đi theo người thị nữ kia, điều tra cô ta rốt cuộc là ai."

"Áo Dã Trục Nhân." Lý Khuynh Tâm "Chặc" một tiếng, dời xe gắn máy đi, điện thoại di động chiếu về phía khuôn mặt người đàn ông một cái. Trong mấy bộ đàm rất nhanh truyền đến giọng nói của Thạch Nam, "Người này là người bên cạnh Áo Dã, trước tiên mang hắn về, có lẽ sau này có thể sử dụng." Lý Khuynh Tâm nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng của người đàn ông như có điều suy nghĩ.

.....

Tiểu Anh trở lại nhà Đăng Nguyên liền bị Cao Mộc Thanh Sa với vẻ mặt thần bí kéo đến sảnh Tiểu Thiên, "Thanh Sa đại nhân, có chuyện gì không?"

"Tách --" Trong nháy mắt đèn bốn phía đều tắt hết, khoảng không gian trong phòng đen kịt.

"Chuyện gì xảy ra, Thanh Sa đại nhân?" Tiểu Anh khẩn trương hỏi.

Một cửa khác của sảnh Tiểu Thiên được mở ra, bánh sinh nhật cắm đầy cây nến được đẩy ra ngoài, Ái Hương và Lương, còn có phu nhân Đăng Nguyên Mỹ Tuyết, và mấy chị em có quan hệ thật tốt khác hát lên bài sinh nhật.

Tay nhỏ bé của Tiểu Anh che đôi môi lại, kinh ngạc không biết nên nói gì, nhìn một chút quản gia Cao Mộc đứng bên cạnh mình, nhìn một chút Ái Hương mỉm cười, nhìn một chút mặt Đăng Nguyên Mỹ Tuyết lóe lệ quang, kích động nói: "Tôi thật sự là quá cảm động, không ngờ mọi người sẽ làm sinh nhật cho tôi." Tiểu Anh nhảy dựng lên ôm lấy Cao Mộc Thanh Sa, lại chạy đến trước mặt Ái Hương ôm cô ấy thật chặt, sau đó lại đi đến trước mặt Đăng Nguyên Mỹ Tuyết, "Phu nhân."

Mỹ Tuyết ổn định tâm tình của mình, hít sâu một hơi, tiến lên ôm lấy Tiểu Anh, "Dầu Nguyệt, chúc con sinh nhật vui vẻ."

Giống như được mẹ ôm ở trong ngực ấm áp, Tiểu Anh gần như tham lam hấp thu cảm giác ấm áp khó có được, tự đáy lòng nói: "Cám ơn phu nhân."

Tiểu Anh đi tới trước mặt Lương, không lớn không nhỏ mà dùng quả đấm nhỏ đấm nhẹ ngực anh ta hai cái, "Cám ơn ngài nha, Lương đại nhân."

Ái Hương lôi kéo Tiểu Anh đến trước bánh ngọt cầu nguyện, Tiểu Anh nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực thành tâm cầu nguyện, hy vọng một nhà Đăng Nguyên sớm ngày thoát khỏi nguyên rủa, Ái Hương và Lương có thể nói yêu thương một cách quang minh chính đại.

Một hơi thổi tắt nến, có người bật đèn trên tường lên, mọi người vây ở bên cạnh bánh ngọt, cắt bánh ngọt ăn.

Thị nữ Huân Huân hỏi: "Dầu Nguyệt, hôm nay đi chơi với bạn trai sao?"

"Ừ."

"Bạn trai cô tặng cho cô quà tặng gì?." Lòng hiếu kỳ của Huân Huân rất nặng, hỏi.

"Cái này." Tiểu Anh chỉ kẹp tóc hoa anh đào ở trên đầu, cười đến vui vẻ.

"A!" Huân Huân bĩu môi, "Một kẹp tóc rẻ như vậy à!"

Tiểu Anh cười híp mắt nói: "Tôi cảm thấy tặng quà không ở quà tặng đắt hay tiện nghi, quan trọng là tâm ý của người tặng quà. Mặc dù cái kẹp tóc này rất rẻ, nhưng lại rất thích hợp với tôi, tôi cài lên trên đầu sẽ rất xinh đẹp, tôi nghĩ bạn trai tôi khẳng định cũng cho rằng như thế, mới có thể tặng nó cho tôi."

"Nói thật hay." Về mặt Ái Hương đầy hăm mộ nói: "Tôi cũng muốn nhận được quà tặng nhỏ đáng yêu này." Lương nhìn cô.

Cao Mộc Thanh Sa nói: "Nếu Dữu Nguyệt nói như vậy rồi, vậy tôi liền mở quà tặng mình đã chuẩn bị ra." Một áo len hờ cổ mỏng được đan hoàn toàn bằng thủ công, màu vàng nhạt thanh thoát.

"Ha ha!" Tiểu Anh ôm cái áo đáng yêu vào trong ngực, chu môi nói: "Tôi rất thích đó! Cảm ơn cô Thanh Sa đại nhân."

"Dữu Nguyệt, đây là lễ vật tôi tặng cho cô." Ái Hương đưa cho cô một cái hộp trang sức nhỏ xinh đẹp, "Hi vọng cô có thể thích."

Trong hộp là một lắc tay thủy tinh màu hồng tinh xảo, hạt châu nhỏ màu hồng óng ánh trong suốt khiến Tiểu Anh yêu thích không buông tay.

Ái Hương hỏi: "Thích không?"

"Thích." Ái Hương nói với mẹ: "Mẹ, mau lấy quà tặng của mẹ ra, cho Dữu Nguyệt xem một chút." Đặng Nguyên Mỹ Tuyết lấy quà tặng của mình đưa vào trong tay Tiểu Anh. Một máy ảnh kỹ thuật số mới nhất, Tiểu Anh giương mắt nhìn Mỹ Tuyết, tựa như cảm động lại giống như cảm kích.

Đặng Nguyên Mỹ Tuyết cười, vẻ mặt dịu dàng, sau vẻ dịu dàng này là âu sầu không tiêu tan.

Đặng Nguyên Mỹ Tuyết nói mình mệt mỏi, rồi khỏi sánh Tiểu Thiên trước. Bà một thân một mình đi tới cây hoa anh đào lớn, nhớ lại một màn hai mươi ba năm trước, mình để đứa bé nhỏ còn trong tã lót ở dưới cây hoa anh đào lớn trong cô nhi viện kia. Ngày đó cũng là mười lăm tháng tư.

Tiểu Anh Dữu Nguyệt rất giống, rất giống em gái Hạ Lâm của mình. Đáy lòng Mỹ Tuyết giống như luôn có một âm thanh đang lớn tiếng nói cho bà biết, Tiểu Anh Dữu Nguyệt chính là đứa bé bị mình ném ở cô nhi viện kia.

Cánh hoa anh đào bị gió thổi rơi, xoay tròn bay xuống. Mỹ Tuyết đưa tay tiếp được, cánh hoa màu hồng rơi vào đầu ngón tay. Không biết, đứa bé kia hiện tại thế nào. .

Sau khi cuộc tụ hội nhỏ tan rã, mọi người trở về phòng của mình. Bên trong căn phòng nhỏ, Tiểu Anh thay áo ngủ, thử áo len hờ cổ màu vàng nhạt ở trước gương.

"Cốc cốc cốc--" Có người gõ cửa.

"Tới đây!" Tiểu Anh mở cửa, Ái Hương mặc đồ ngủ ôm gối đầu cười như tên trộm đứng ở cửa.

"Tiểu thư." Tiểu Anh để Ái Hương đi vào.

Ái Hương ôm gối đầu trực tiếp ngồi vào trên giường nhỏ, cười nói: "Tối nay, tôi muốn ngủ với cô."

"Hả?" Tiểu Anh cười, "Được!" Để áo len hờ cổ xuống, chui vào chăn. Hai cô gái nhỏ nằm song song, khóc miệng Ái Hương vẫn vênh lên, ngón tay dài chỉ dấu đỏ ở trên cổ Tiểu Anh, hỏi: "Đây là dấu tây bạn trai cô cho cô sao?" Á!

Tiểu Anh quẫn rồi, tay nhỏ bé che dấu dấu tây nói: "Ai yêu, làm gì có dấu hôn gì. Tiểu thư, người đừng có đoán mò." Ái Hương không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, cười hi hi hỏi: "Dữu Nguyệt và bạn trai hôn môi, ha ha! Tiến triển tới trình độ nào rồi, xem qua thân thể của nhau rồi à?"

Tiểu Anh xấu hổ: "Tiểu thư, người thật là hư."

"Tôi chính là tò mò." Ái Hương nằm ở trên gối đầu, ngón tay chỉ kẹp tóc trên đầu Tiểu Anh, nghiêm trang hỏi: "Dữu Nguyệt và bạn trai đã làm chưa?"

"Ai da!" Tiểu Anh rất xấu hổ, đầu nhỏ chui vào chăn, che mặt, "Tiểu thư, người nói cái gì đó!"

"Không được, tôi nhất định phải biết." Ái Hương chui vào chăn, uy hiếp: "Nói hay không."

"Không nói."

"Không nói sao?" Ái Hương xấu xa cù lét ở trên người Tiểu Anh, Tiểu Anh nhột cười khanh khách, giãy dụa thân thể lung tung, thờ không ra hơi nói: "Tôi nói, tôi nói còn không được sao!"

Ái Hương thu hồi ma trảo, vén chăn lên, Tiểu Anh vuốt thuận tóc dài, thờ dài một hơi, nói: "Chúng tôi chẳng làm gì cả."

"Hừ!" Móng vuốt nhỏ của Ái Hương lại đánh úp tới, Tiểu Anh ra tay ngăn cản, "Thật không hề làm gì cả."

"Không thể nào. Cô nam quả nữ ở chung một chỗ chơi cả một ngày, trên cổ còn có dấu hôn, hừ." Ái Hương rõ ràng không tin.

"Chúng tôi chỉ hôn một cái, không có làm cái gì khác."

"Chỉ hôn thôi? Chưa có nhìn qua thân thể đối phương?"

"." Tiểu Anh không lên tiếng.

"Hừ, khẳng định nhìn, vậy có yêu yêu không?" Ái Hương nói xong, chính mình cũng xấu hổ, đỏ mặt, vùi vào gối đầu.

"." Sao Tiểu Anh có thể không biết xấu hổ nói loại chuyện đó. Mắt to nhìn chăm chăm trần nhà, nhớ lại dáng vẻ Hạ Thiện Nhiên nghiêm túc dụ dỗ hôn mình, khóe môi hơi cong lên.

Ái Hương nằm ngang, đôi tay để ở trước ngực, "Lần đầu tiên giống như trên sách nói, rất đau rất đau sao?"

Tiểu Anh nói: "Đem lần đầu tiên của mình cho người đàn ông yêu mến nhất. Coi như đau, cũng là xứng đáng"

Ái Hương mỉm cười, "Biết không, nụ hôn đầu của tôi là cho Lương. Có lúc, tôi đặc biệt nghĩ muốn đem mình cho anh ấy, muốn sinh con cho anh ấy, cô nói sinh con có phải rất đau không?"

"Nhất định là rất đau, trong lòng suy nghĩ sinh con cho người đàn ông mình yêu mến, tôi nghĩ cảm giác đau sẽ giảm bớt một chút."

"Ừ, thật là muốn sinh con cho Lương nha!" Tay nhỏ bé che mặt, Ái Hương ngượng ngùng nói: "Dữu Nguyệt, cô có cười nhạo tôi không?"

"Sẽ không. Tôi cũng muốn sinh con cho người đàn ông tôi yêu."

"Aizz!" Ái Hương than thở, rừ mí mắt xuống, nói: "Biết gì không, đêm qua Sâm Xuyên Minh Trí bị đâm, đồ đáng tiền đều bị cướp hết sạch. Trên dưới tập đoàn Sâm Xuyên chấn động rất lớn, chuyện hủy bỏ hôn ước lại bị truyền ra ngoài, bây giờ đã có ảnh hưởng đối với buôn bán của hai nhà. Tôi sợ cha sẽ không chịu nổi áp lực của ông và nhà Sâm Xuyên, sẽ thỏa hiệp với bọn họ, hoặc là sẽ gả tôi cho gia tộc có thực lực hơn."

Tiểu Anh nói: "Đừng lo lắng. Rồi cũng sẽ tốt thôi, sớm muộn cũng có một ngày mọi người sẽ thừa nhận tình cảm của cô và Lương!"

Ái Hương nói: "Vậy tôi hi vọng ngày này sớm đến một chút."

"Ừ. Nhất định sẽ."

"Dữu Nguyệt, cô thật tốt!"

Tin tức đạo tặc BLACK hiện thân ở Tokyo, cướp sạch một nhà Sâm Xuyên truyền ra khiến dư luận xôn xao. Mọi người đều biết, hình cảnh quốc tế Tiểu Ngũ Lang và trợ thủ Robin phụ trách đuổi bắt BLACK đang ngựa không ngừng vó chạy tới Tokyo.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Khu nhà cấp cao của Sâm Xuyên Minh Trí bị cảnh sát bao vây. Tiểu Ngũ Lang ngậm tẩu thuốc tìm kiếm dấu vết từng gian phòng. Cửa tủ sắt mở toang hoác, tiền tài bên trong đều bị cướp hết sạch, vách tường trắng như tuyết viết mấy chữ BLACK to lớn phách lối. Sâm Xuyên Minh Trí - người bị đâm vết đao nghiêm trọng sau khi biết cảnh sát tiến vào trang viên, không để ý bác sĩ ngăn cản chạy vào trong nhà. Hắn ngồi trên xe lăn, trên thân thể quần băng vải màu trắng rậm rạp chằng chịt, bưng một cánh tay giống như xác ướp ra khỏi quan tài nhìn chăm chặp Tiểu Ngũ Lang. Tiểu Ngũ Lang đi tới chỗ nào, hắn cũng theo tới chỗ đó, dáng vẻ khẩn trương lo lắng giống như rất sợ Tiểu Ngũ Lang tra ra cái gì.

Điều này khiến Tiểu Ngũ Lang rất là nghi hoặc.

Lúc này Tiểu Ngũ Lang nhìn khóa mặt mã tù bảo hiểm một chút, nhả khói thuốc, nhíu mày hỏi: "Mất cái gì?"

Sâm Xuyên suy yếu đáp: "Đô-la, châu báu cùng một chút tài liệu quan trọng của tập đoàn Sâm Xuyên."

"Chỉ có những thứ này sao?" Tiểu Ngũ Lang chống nạnh hỏi. "Đúng, chỉ có những thứ này." Sâm Xuyên nói.

Tiểu Ngũ Lang tính đứng lên: Đô-la, châu báu bị thần trộm coi là đồ bỏ đi, không phù hợp tác phong trước sau như một của thần trộm, trừ phi châu báu là tuyệt thế trân bảo, tài liệu là tài liệu tuyệt mật.

Tiểu Ngũ Lang ra khỏi gian phòng, đi lên lầu. Thuốc hạ của Sâm Xuyên Minh Trí đẩy xe lăn đuổi theo Tiểu Ngũ Lang, hai tù bảo hiểm của nhà Sâm

Xuyên đều bị mở ra. Tiểu Ngũ Lang đi dọc theo cầu thang lên trên, Sâm Xuyên Minh Trí ngăn trở, "Cảnh quan, phía trên đều là phòng trống và nhà kho đựng đồ linh tinh, không có gì để xem đâu."

Không muốn bỏ qua dù là một chút dấu vết, Tiểu Ngũ Lang không có nghe lời của hắn, lên tầng cao nhất. Ban ngày lại kéo rèm cửa sổ dày cộm nặng nề, khoảng không gian trên hành lang tối đen, Tiểu Ngũ Lang cau mày phân phó thuộc hạ: "Kéo rèm cửa sổ ra."

"Ồi!" Sâm Xuyên không thể ngăn cản được, chỉ nghe "xoẹt" mấy tiếng, rèm cửa sổ dày cộm nặng nề bị cảnh sát kéo ra. Đã thật lâu không có ai đi lên, màn cửa bị vén lên mang theo một cổ mùi bụi bậm sắc người, về mặt bọn cảnh sát ghét bỏ che miệng mũi.

Sâm Xuyên Minh Trí nói: "Nơi này đã lâu không có người tới, cũng không có thứ gì đáng giá, ăn trộm chắc sẽ không đi lên đâu. Sĩ quan cảnh sát, vẫn là đi xuống đi."

"Nếu đã lên liền tra xét một chút, giá trị quan của thân trộm BLACK rất quý dị, có lúc thứ anh cho là có giá trị nhất, nhưng đối với BLACK lại có thể không đáng giá một đồng. Mà thứ anh cảm thấy không bao nhiêu tiền, ở trong mắt BLACK lại có thể sẽ biến thành bảo vật vô giá."

Tiểu Ngũ Lang bắt đầu lại từ đầu, kiểm tra từng thứ một, phòng cất trữ, bộ sách bị vứt bỏ, vật dụng cũ trong nhà. Tiểu Ngũ Lang nói với Sâm Xuyên: "Thật không nhìn ra, công ty gia đình có tiền như anh lại cố chấp tiết kiệm, còn giữ những thứ đồ cũ này."

"A, những thứ kia đều là vật lúc cha tôi còn sống lưu lại, sau khi ông đi, tôi vẫn giữ chúng lại." Sâm Xuyên hơi khàn trương nói: "Phía sau và trước gian phòng đều là đồ cũ, không có gì để xem"

"Càng là đồ cũ thì càng đáng tiền, không chừng BLACK chạy tới chính là vì những thứ đồ cũ này! Tôi thấy, mỗi một gian gian phòng ở đây đều phải kiểm tra rõ ràng." Tiểu Ngũ Lang mang theo bao tay màu trắng, khoắc tay lên trên tay nắm cửa phủ đầy bụi bậm.

"Chờ một chút!" Sâm Xuyên đột nhiên gọi anh ta lại, "Đây là...là...là phòng trống."

Ánh sáng trong khóe mắt nhỏ của Tiểu Ngũ Lang lóe lên, thân thể Sâm Xuyên bị mấy đao giùng giàng, khẩn cấp giải thích: "Thật không có gì cả, hay là đi lầu dưới xem một chút đi."

Sâm Xuyên biểu hiện quá kỳ quái rồi. Tiểu Ngũ Lang nghiêng đầu sang chỗ khác, nói về phía cánh cửa tràn đầy bụi bậm: "Cha anh chính là Sâm Xuyên Chính Cương mất tích hai năm rồi đúng không?"

Nghe xong lời này, đầu Sâm Xuyên Minh Trí 'ong' một tiếng, ngã ngồi ở trên xe lăn. Tiểu Ngũ Lang quả quyết mở cửa phòng.

"Két --" cửa phòng từ từ mở ra.

Âm thanh chấn động, trùng trùng có giác quan ben nhảy nhanh chóng trốn vào trong vách tường.

Giày da Tiểu Ngũ Lang bước vào phòng tối đen, hai người cảnh sát đi tới phía trước kéo màn cửa sổ ra, ngày xuân nắng ấm chiếu vào. Gian phòng lớn trống trải, vắng lạnh, yên tĩnh, vách tường trắng toát, căn phòng này quý dị không nói lên lời, Tiểu Ngũ Lang đứng ở trong phòng nhìn một vòng, không có phát hiện thứ gì.

Sâm Xuyên ở trên xe lăn thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tôi đã nói này trong phòng không có gì cả, tôi thấy chúng ta vẫn là đi xuống đi." Tiểu Ngũ Lang đứng ở bên cửa lại liếc mắt nhìn căn phòng trống trải, không tìm được điểm khả nghi mới xoay người đi tiếp. Tâm tình buông lỏng của Sâm Xuyên lần nữa căng thẳng, lần này hắn không có ngăn cản.

Tiểu Ngũ Lang vặn mở cửa, gian phòng tối đen. Sau khi kéo rèm cửa sổ ra mới nhìn rõ, bên trong phòng trưng bày toàn bộ đồ có liên quan đến xâm mình. Cái ghế xâm mình, vật liệu màu sắc, máy xâm người hình. Phòng này rất sạch sẽ, giống như thường có người tới. Tiểu Ngũ Lang hỏi: "Trong nhà có người xâm hình sao?"

Sâm Xuyên trả lời: "Trước kia cha yêu thích xâm hình."

"Ồi!" Lòng của Tiểu Ngũ Lang đều buộc ở trên người đạo tặc BLACK, hứng thú nồng đậm với địa phương viết chữ BLACK trên vách tường, những chuyện khác cũng không quá để ở trong lòng.

Ghế và màu sắc để xâm hình, ống kính máy theo dõi ở trên nút cài lớn nhỏ của áo sơ mi truyền hình ảnh bên trong phòng đến một chỗ khác trong thành phố. Trước màn hình ti vi tinh thể lỏng cực lớn, Thạch Nam vui ở trong ghế, chân dài khoắc lên trên bàn dài, siết hộp điều khiển ti vi, theo dõi tình huống cả nhà Sâm Xuyên.

Lý Khuynh Tâm cầm ly chocolate nóng, ngồi trên cái ghế trượt đến bên cạnh Thạch Nam, nhìn Tiểu Ngũ Lang trong màn ảnh lớn, cười mỉa mai một tiếng, "Xem ra đại trình thám của chúng ta còn chưa có phát hiện ra gì hết!"

Thạch Nam nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Thiện Nhiên, "Bước tiếp theo, chúng ta nên đi như thế nào?" Hạ Thiện Nhiên cài lại khay tay áo sơ mi, nói: "Thả ra tin tức, người nhà Sâm Xuyên biết bí mật bảo tàng nhà Đàng Nguyễn."

Thạch Nam huýt sáo một tiếng, nhìn quái nhân áo khoắc màu đen chui ra từ sàn nhà trong màn hình. Lý Khuynh Tâm cắn ống hút cười khúc khích: "Lão vu bà kéo sợi ở trên gác xếp?"

Lý Khuynh Tâm cầm ly chocolate nóng rồi đi, Thạch Nam nghĩ đến cái gì liền đuổi theo, ngăn cô lại, "Khuynh Tâm, đưa địa chỉ Cảnh Triệt ở Nhật Bản cho tôi."

"Tìm anh ấy làm gì?" Lý Khuynh Tâm đưa mắt nhìn anh. "Cô biết, sư huynh đang điều tra chuyện chị em Đằng Nguyên Mỹ Tuyết, tình báo tập đoàn K luôn luôn mau lẹ chính xác, tìm Cảnh Triệt dễ dàng hơn." Thạch Nam cho Lý Khuynh Tâm một ánh mắt cô hiểu mà, Lý Khuynh Tâm nhìn anh một chút, nói ra địa chỉ. Nguyên nhân Thạch Nam muốn tìm Dạ Cảnh Triệt, thật ra là muốn tìm được tiểu Ái giả mạo anh.

Đình viện vào ban ngày, nước chảy từ ống trúc phát ra tiếng vang tí tách. Dạ Cảnh Triệt mặc kimono ngồi trong đình, bộ dáng cô gái thị nữ pha trà, rửa trà. Thạch Nam tìm tới nơi này, Dạ Cảnh Triệt nói anh ngồi xuống. Thạch Nam liếc mắt nhìn cô gái biểu diễn trà đạo, đề xuống tư thái ngồi ở trên đệm.

Đại đa số bộ dạng phụ nữ Nhật Bản mặc kimono đều rất nhu mỹ. Cổ áo thật to lộ ra đường cong cổ mỹ lệ và da thịt trơn bóng nơi bả vai, đai lưng rộng rãi siết chặt eo thon, khiến cho ngực có vẻ đặc biệt đầy đặn, đi bước nhỏ khiến các phụ nữ có vẻ đặc biệt khéo léo mềm mại.

Nhưng cô gái trước mắt này, bộ dạng bình thường lại quê mùa. Hai cái bím tóc, trên mắt đeo kính cận thị kiểu dáng cũ kỹ, cổ áo ki-mô-nô buộc cực kỳ chặt chẽ, da thịt từ cổ trở xuống đều không lộ ra chút nào, động tác ngâm lá trà vào nước cũng không đẹp, cứng rắn, lực lớn, Thạch Nam thật sợ lá trà bay ra từ trong bình.

Thạch Nam dùng tiếng Trung nói với Dạ Cảnh Triệt: "Tìm đâu ra cực phẩm này vậy."

Cô gái biểu diễn trà đạo cau mày. Dạ Cảnh Triệt cười cười nói: "Uống trà còn nhìn phụ nữ sao?"

Thạch Nam cười: "Uống trà cũng phải nhìn phụ nữ chứ!"

"Phụ nữ đều nguy hiểm." Dạ Cảnh Triệt nói: "Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?"

Thạch Nam: "Tôi muốn biết tiểu Ái ở đâu." Dạ Cảnh Triệt nhướn mày, "Cái vấn đề này, tôi không nói cho được anh."

"Anh không biết, nhưng anh là ông chủ của cô ta." Thạch Nam không tin. "Tôi cũng không hỏi tới hành tung của thuộc hạ mình, chỉ cần họ làm tốt chuyện nên làm của mình. Trừ Hoả Tinh, tôi đều không quản."

Thạch Nam nhíu lông mày hỏi: "Tiểu Ái lấy danh hiệu của tôi làm chuyện xấu khắp nơi, cũng là chuyện cô ta nên làm sao? Tôi nói này Cảnh Triệt, có phải anh quên rồi đúng không? Vào cái ngày anh và Khuynh Tâm kết hôn, nếu không phải là tôi ngăn cản, Khuynh Tâm đã đập lên gương mặt này của anh. Hắc, ai cũng không thể hãm hại lừa gạt người trong nhà của mình."

Dạ Cảnh Triệt lập tức tỏ rõ trong sạch: "Đây là chuyện của anh và Tiểu Ái, không liên quan với tập đoàn K."

Thạch Nam mắng: "Con nhóc chết tiệt kia quay phim!"

Cô gái trà đạo rót trà xong, đôi tay dâng lên. Thạch Nam nhận lấy nước trà, ngón áp út tay phải của cô gái thất bím lơ đãng chạm vào tay Thạch Nam, đầu ngón tay mềm mại lướt qua bàn tay xương cốt rõ ràng của phái nam, dòng điện kỳ lạ theo đầu ngón tay đánh thẳng đến trái tim. Thạch Nam ngược mắt nhìn cô gái quê mùa này, uống hết nước trà.

Để ly trà trống không xuống đất, Thạch Nam nói: "Mua chút tình báo của anh."

"."

"Về Đằng Nguyên Mỹ Tuyết."

Dạ Cảnh Triệt hiểu rõ, kêu một tiếng "Bích La." Tiếng nói rơi xuống, mỹ nữ Bích La mặc ki-mô-nô nhảy xuống từ đình đình, "BOSS, có gì phân phó." Dạ Cảnh Triệt giương cằm về phía Thạch Nam, Bích La sáng tỏ, nói với Thạch Nam: "Mời đi theo tôi."

Thạch Nam đi theo Bích La ra ngoài, quay đầu lại nhìn bím tóc quê mùa một cái.

Bím tóc quê mùa rót đầy nước trà vào ly không của Cảnh Triệt, Dạ Cảnh Triệt mở miệng nói: "Tiểu Ái." Bím tóc quê mùa nói: "Ông chủ." Dạ Cảnh Triệt nhàn nhả tự đắc thưởng thức nước trà nói: "Không thể theo đuôi đàn ông như vậy, đừng làm cho anh ta chán ghét, lập tức dừng lại vở kịch ác của cô đi." Cô gái bím tóc quê mùa suy nghĩ một chút, về mặt đau khổ nói: "Nhưng mà ông chủ, vừa rồi tôi đã bỏ thuốc tiêu chảy vào trong ly của anh ấy rồi."

"."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Sau khi trở lại nhà trọ, Thạch Nam nhanh chóng bị đau bụng dữ dội, vừa chạy toilet, còn phải vừa làm việc, số khổ luôn là anh mà.

Lý Khuynh Tâm cười nhạo anh: "Ăn hải sản mạnh mẽ gì mà làm đau bụng."

"Hải sản mạnh mẽ gì chứ!" Thạch Nam ở trước máy vi tính phân tích hình xăm hoa anh đào ngẩng đầu, "Tôi chỉ uống một ly trà ở chỗ Cảnh Triệt, sau đó tôi liền như vậy." Thạch Nam phóng đại cảnh hoa anh đào, tìm ra chỗ khác nhau của hai tấm hoa anh đào trước, phóng đại hình ảnh, quay đầu lại phần hận nói: "Đã nói đám rùa tập đoàn K kia không có một người tốt."

Trông mặt Lý Khuynh Tâm hơi híp lại, "Vậy anh cũng cho là anh ấy hạ thuốc tiêu chảy sao."

Thạch Nam để công việc trong tay xuống, quay ghế xoay tới, nghiêm trang hỏi: "Tôi nói hai người là vợ chồng à?"

"Thời gian làm Lý Khuynh Tâm thì đúng" Lý Khuynh Tâm thần nhiên cười, nói: "Hiện tại, tôi là Hồ Diệp."

"Chắc!" Thạch Nam quay lại trước máy vi tính, cho ra tuyến đường dọc theo thân cảnh hoa anh đào trên người, khoảng cách dài ngắn, đồ vẽ ra dấu hiệu ở trên bản đồ Tokyo. Ngân hàng Mitsui, cửa hàng đá quý Tokyo. Ngân hàng Mitsui, cửa hàng đá quý Tokyo? Hai mắt Lý Khuynh Tâm tỏa sáng. Nghe nói nơi đó cất giấu hình Lam Bảo Thạch hình giọt lệ lưu truyền từ thời đại Mạc Phủ.

.

Hạ Thiện Nhiên đi ra từ trong phòng, mặc áo choàng tắm, dùng khăn lông lau tóc ngắn ẩm ướt, bộ dạng mới vừa tắm rửa xong. Thạch Nam giao một xấp tài liệu cho anh, "Đã tra ra được mẹ ruột của Tiểu Anh, đối chiếu mấy điểm trên hình xăm anh đào liền xác định được." Thạch Nam nói xong, tay ôm bụng, mặt nhăn thành một đoàn, "Ai u, ai u, lại tới, tôi phải đi toilet. trước. . . ." Dứt lời, khom lưng ôm bụng chạy chậm đi tiểu tiện. Nhìn bộ dáng kinh hãi này, Lý Khuynh Tâm mỉm môi cười.

Hạ Thiện Nhiên ngồi xuống ở trên ghế, để một xấp tài liệu lên bàn, ngón tay sờ qua một ít phần quan tâm nhất. Một tấm hình tiến vào tầm mắt, đó là tên cô gái trẻ tuổi, áo sơ mi cao bồi đơn giản, tóc dài, mắt to, má lúm đồng tiền hăm sâu. Cô gái dịu dàng ngọt ngào, nụ cười rực rỡ, vừa nhìn chính là người có nụ cười đáng yêu sáng sủa, tính khí ôn hòa. Trừ lúm đồng tiền lớn bên khóe môi, gần như là khắc ra từ một khuôn với Đặng Nguyên Mỹ Tuyết.

Hạ Lâm, chị em song sinh với Mỹ Tuyết, bởi vì quan niệm bảo thủ trọng nam khinh nữ của gia đình, hơn nữa gia cảnh bản thân, không đủ sức nuôi dưỡng hai đứa bé, Hạ Lâm vừa sinh ra liền bị cha mẹ cho em họ không có khả năng sinh đẻ trong nhà làm con thừa tự. Không bao lâu, một nhà em họ liền mang theo Hạ Lâm đi dân đến Canada.

Có lẽ là sợ Hạ Lâm trở lại bên cạnh cha mẹ đẻ, người hai nhà sau khi tách ra vẫn luôn không liên lạc qua, cho đến trong lúc vô tình hai chị em giống nhau như đúc gặp mặt thì mới biết được sự tồn tại của nhau.

Hạ Thiện Nhiên cầm tấm hình thứ hai lên, Hạ Lâm và người đàn ông chụp ảnh chung, người đàn ông là chồng Hạ Lâm, cũng là cha đẻ của Tiểu Anh, Hàn Phong. Ban đầu, Thạch Nam dựa theo bộ dáng Mỹ Tuyết làm mặt nạ giả cho Tiểu Anh, mục đích là thông qua dung mạo cho Mỹ Tuyết ám hiệu, tạo thành nghi vấn trong lòng. Trừ hai má lúm đồng tiền lớn, đôi mắt tròn, dáng dấp Tiểu Anh càng giống như cha của cô, Hàn Phong.

Hạ Lâm dịu dàng vui ở trong ngực Hàn Phong, nụ cười hai người vừa ngọt ngào lại hạnh phúc. Vốn là chuyện tốt về cổ hương gặp người thân, không ngờ bỏ mạng tại đây.

Hạ Thiện Nhiên nhìn nụ cười ngọt ngào của Hạ Lâm và khuôn mặt mỉm cười của Hàn Phong. Nghĩ thầm, nếu Tiểu Anh vẫn luôn lớn lên trong gia đình hạnh phúc như vậy thì tốt biết bao nhiêu. Nghĩ thầm, nếu Tiểu Anh không cô đơn một mình thì tốt biết bao nhiêu. Mặc dù Tiểu Anh của anh nguy trạng rất tốt, luôn là một bộ dáng dũng cảm hoạt bát tích cực lạc quan, nhưng anh biết, thật ra lòng của cô nhóc kia rất yếu ớt.

Hạ Thiện Nhiên cầm gói thuốc lá lên, lấy một điếu thuốc ngậm ở trong miệng. Nhìn hình, đưa tay sờ cái bật lửa mới phát hiện cái bật lửa cách mình thật xa.

Vẫn ngồi ở một bên không dám lên tiếng, Lý Khuynh Tâm cầm cái bật lửa lên, đứng ở bên cạnh anh, đánh ra ngọn lửa, đốt thuốc lá cho Hạ Thiện Nhiên. Sau khi dựa lưng vào mép bàn, Lý Khuynh Tâm nói: "Trước không nói cho cô ấy à?"

Hạ Thiện Nhiên hít sâu thuốc lá một hơi, phun ra khói mù, nói: "Vấn trước vẫn còn ở nhà Đặng Nguyên, lúc này không thể để cho cô ấy phân tâm." Lý Khuynh Tâm hơi mỉm môi, đưa mắt, để cái bật lửa xuống đi ra.

Hạ Thiện Nhiên cau mày, bộ dạng u sầu, kẹp thuốc lá ở ngón giữa, treo một đoạn tro thuốc lá thật dài khẽ run run.

Lúc Thạch Nam đi ra từ toilet, eo cũng không thẳng lên được nữa rồi. Vừa đi vừa mắng, "Tập đoàn K đều là con cháu của rùa."

"Buổi tối đi mất thất dưới đất núi già, tìm hiểu tình huống." Hạ Thiện Nhiên dập tắt thuốc lá, cầm tài liệu đứng dậy.

"Cái gì?" Thạch Nam trừng trừng mắt nói: "Không có nhìn thấy tôi như vậy sao!"

". . . ." Hạ Thiện Nhiên im lặng nhìn anh, ánh mắt kia thật là lạnh. Thạch Nam sờ mũi một cái nói: "Tôi đi, tôi đi, hai người chỉ có thể chà đạp một mình tôi thôi."

"Tĩnh tòng" Tiếng chuông cửa vang lên. Thạch Nam nhú lông mày, đi đến cạnh cửa, cầm điện thoại lên tức giận hỏi: "Tìm ai?"

"Tiên sinh, chuyển phát."

Chuyển phát? Dựa vào danh gửi chuyển phát làm chuyện xấu cũng không ít, nhất là bây giờ, người trên đường gần như đều biết thần trộm BLACK ở Nhật Bản. Thạch Nam cẩn thận dùng điện thoại nhìn ngũ quan nhân viên bưu kiện, sau khi xác định là người đưa thư mới mở cửa, đuổi người đi xong lại xem xét vật phẩm trong hộp.

Hai bao con nhộng mà phải dùng mười mấy cái hộp bọc lại, không để ý một chút còn tưởng rằng trong hộp chứa một máy tủ lạnh! Thạch Nam vừa muốn mắng chửi người, điện thoại di động liền vang lên. Số điện thoại của Tiểu Ái - kẻ khốn kiếp già mạo anh. Thạch Nam tức giận, mở miệng liền mắng: "Con nhóc chết tiệt kia, dám hạ thuốc tiêu chảy cho tôi, nếu cô muốn chết liền nói một tiếng."

"Làm gì chứ! Anh AV, tính khí thật lớn, em hiểu rõ sai lầm rồi, không phải đưa thuốc giải tới cho anh rồi sao?" Giọng nói ngọt ngào, Tiểu Ái mềm giọng nói xin lỗi.

Thạch Nam đá đá hộp lớn cao cỡ một người, miệng lệch một cái, "Ai biết cô lại đang bày âm mưu quỷ kế gì." Tiểu Ái giải thích: "Anh ơi, anh phải tin tưởng em chứ, em thật hiểu rõ sai rồi, em bảo đảm sau này sẽ không quấy rối anh nữa. Anh uống thuốc giải đi, bụng sẽ nhanh chóng tốt hơn, tin tưởng em một lần đi."

Thạch Nam nhướn mày: "Tôi nói này Tiểu Ái, chúng ta luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, cô chơi tôi như thế làm gì!"

Giọng nói Tiểu Ái dịu dàng: "Anh không hiểu ư?"

"Tôi hiểu cái rắm!"

"Em chơi anh, thật ra thì, đúng, đúng, bởi vì.em thích anh á."

"Cô yêu thích tôi, cô."

Một cô gái tò tính, trong lúc nhất thời Thạch Nam không biết nên nói cái gì cho phải, nghĩ đến kính cận thị dày cộm nặng nề, bím tóc què mùa, nghĩ đến mình bị già mạo, bị theo dõi giám thị, bị lừa bòn hạ thuốc tiêu chảy, lời nói cay nghiệt vang lên: "Cô xấu xí như thế, ai muốn cô thích, đi hóng mát đi."

"." Tiểu Ái trầm mặc, Thạch Nam cảm giác mình nói có chút quá đáng, nói thế nào thì đối phương cũng là cô gái nhỏ, mặc dù đáng ghét xấu một chút. Thật ra thì, bình thường anh không phải người khắc nghiệt như vậy.

"Hi hi." Tiểu Ái không tìm không phối cười lên, "Anh AV, anh đừng tức giận."

Nghe cô cười, Thạch Nam âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vẫn giả bộ lãnh khốc lạnh giọng ra lệnh: "Xóa hai chữ đó ngay."

"Anh à." Tiểu Ái ngọt ngào gọi, giọng nói đặc biệt ngọt. Thạch Nam hoài nghi cô có bệnh tiểu đường, giọng điệu không tốt nói: "Mẹ tôi chỉ sinh mình tôi."

Tiểu Ái nói: "Ai yêu! Anh là đáng mày râu, sao tâm lại nhỏ như phụ nữ vậy, em đã bảo đảm không chinh anh nữa, tin tưởng em"

"Nếu tôi phát hiện cô lấy danh hiệu của tôi giả danh lừa bịp, theo dõi giám thị tôi, cố ý chinh ác tôi, không phải là làm cô đẹp mặt thôi đâu. Đến lúc đó, đừng nói Anh, ngay cả tập đoàn K các người cũng không cứu được cô."

Tiểu Ái hỏi: "Vậy em có thể tìm anh chơi không?"

"Không thể." Con nhóc xấu xí, người nào chơi với cô. Thạch Nam hung tợn cúp điện thoại, vút qua một bên, bắt đầu phá cái hộp.

Thạch Nam cho Tiểu Ái là một người nhảm chán, mới sẽ dùng mười cái hộp đựng một viên con nhộng. Uống thuốc rồi, bụng tốt hơn, người cũng có tinh thần hơn nhiều. Thạch Nam vừa bắt tay vào chuẩn bị chuyện do thám phòng dưới đất của núi giả trang viên Đằng Nguyên, vừa oán trách số mệnh mệt nhọc của mình.

Ý tưởng lóe lên trong đầu, Thạch Nam nghĩ đến một chủ ý xấu, anh cầm điện thoại lên, bấm số Tiểu Ái, "Bím tóc què mùa, buổi tối có muốn đi chơi với tôi không?"

.

Nhà Đằng Nguyên. Đằng Nguyên Quân Nhất ở bên trong thư phòng, Lương quý trên mặt đất, thỉnh cầu Đằng Nguyên Quân Nhất gả Ái Hương cho mình.

"Tiên sinh, tôi nhất định đối đãi tiểu thư thật tốt, yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, bảo vệ cô ấy, không để cho cô ấy đau lòng khóc thút thít, không để cho cô ấy chịu chút uất ức. Tôi nhất định lấy tất cả thứ tốt nhất của mình đều cho cô ấy. Xin ngài, gả tiểu thư cho tôi đi."

Đằng Nguyên Quân Nhất cũng là người từng trải, đã sớm phát giác hai người nảy sinh tình yêu từ ánh mắt trao đổi giữa con gái và Lương. Không có ngăn cản, là bởi vì hai người trẻ tuổi không có làm ra chuyện gì quá phận, hơn nữa ông vẫn cảm thấy thích một người là một chuyện tốt đẹp. Có thể nói đến đàm hôn luận gả, Lương là người đàn ông tốt nhất, nhưng người dựa vào một thân công phu mà sống tuyệt đối không phải là kẻ quản lý xí nghiệp tốt. Làm con rể nhà Đằng Nguyên không chỉ có thể yêu mến chăm sóc Ái Hương mà còn phải tiếp quản buôn bán của nhà Đằng Nguyên.

Vì vậy, Lương không phải thí sinh tốt nhất.

Đặng Nguyên Quân Nhất có tâm thành toàn Lương, nhưng bạn bè người thân bên trong bên ngoài gia tộc chắc chắn sẽ không đồng ý đại tiểu thư Đặng Nguyên gả cho một người võ phu bình dân. Cha Đặng Nguyên Nhất Lang sẽ là người đầu tiên nhảy ra phản đối, mặc dù mình ra mặt tiếp quản buôn bán nhà Đặng Nguyên, nhưng nguyên lão và người thân trong gia tộc vẫn như trước kia, nghe lệnh của Đặng Nguyên Nhất Lang.

Nghĩ tới đây, Quân Nhất chỉ có thể tiếc rẻ nói: "Lương, ta biết rõ cậu thích Ái Hương, Ái Hương cũng thích cậu, nhưng dù sao kết hôn cũng là chuyện lớn, không phải cậu yêu thích nó, nó yêu cậu là được. Cưới Ái Hương, cậu sẽ phải tiếp quản buôn bán cả nhà Đặng Nguyên, cậu cho rằng cậu có bản lĩnh, năng lực này sao?"

"Tôi" Lương yên lặng, anh là hộ vệ, hoàn toàn không hiểu, cũng sẽ không đi làm ăn. Nhưng anh thích Ái Hương, vì Ái Hương, anh nguyện ý hy sinh tất cả, thậm chí tính mạng của mình. Anh quý ở nơi đó, thành khẩn nói: "Tiên sinh, mặc dù tôi không biết làm buôn bán, không hiểu buôn bán, nếu tiên sinh tin tưởng lời của tôi, tôi có thể đi theo tiên sinh ngài học tập. Tôi yêu Ái Hương, tôi nguyện ý làm tất cả cho cô ấy, cho dù là chuyện tôi không muốn làm."

"Lương, ta hiểu tâm tư của cậu, có thể làm buôn bán không đơn giản như vậy. Huống chi, chỗ của cha. . . ." Quân Nhất đột nhiên cúi xuống, thở dài một tiếng, nói: "Cha là một lão già cổ hủ, ông sẽ không đồng ý hôn sự của cậu và Ái Hương."

"Tôi hiểu rõ, lão tiên sinh sẽ có cái nhìn với thân phận của tôi, cảm thấy tôi không xứng với đại tiểu thư. Cho nên chỉ có thể, tiên sinh ngài làm ơn, xin ngài nói một chút với lão tiên sinh."

Lương biết Đặng Nguyên Nhất Lang xấu tính cổ hủ, sẽ không đồng ý chuyện của mình và Ái Hương chuyện tình, nhưng nếu như không nói ra, nếu không đi cầu xin Đặng Nguyên Quân Nhất, chính hắn cũng sẽ hận người đàn ông như mình, không đi tranh thủ tình yêu, không dám lớn tiếng nói ra người phụ nữ mình thích.

Mặt Đặng Nguyên Quân Nhất lộ ngượng ngịu. Vì con gái, ông nguyện ý thử một lần. Liền nói: "Được rồi, ta thử một chút!"

"Như vậy, liền nhờ tiên sinh." Đòi này, lần đầu tiên Lương cúi đầu thấp như vậy để cầu người.

Chuyện giống như suy nghĩ của Đặng Nguyên Quân Nhất, sau khi Đặng Nguyên Nhất Lang biết được tin tức liền nổi tung tại chỗ, nổi trận lôi đình mắng to Lương là cái thứ không biết xấu hổ, hạ lệnh đuổi Lương ra khỏi nhà Đặng Nguyên. Quân Nhất nhiều lần khuyên ngăn, vẫn ép không được lửa giận của ông lão. Trên thực tế, từ lần trước Quân Nhất phản bác ông ta ở phòng khách, ở bên trong lòng của ông lão này đã nén lấy một bụng lửa giận, lần này hoàn toàn bộc phát. Quân Nhất cũng thế, nổi giận đùng đùng rồi đi.

Bí mật tình yêu của Lương và Ái Hương lộ ra ánh sáng, hiện tại từ trên xuống dưới nhà Đặng Nguyên đều biết vệ sĩ Lương có thân phận thấp kém thích đại tiểu thư Ái Hương cao quý.

Bọn vệ sĩ luyện võ, một mình Lương ra quyền với cọc gỗ. Chuyện của anh và đại tiểu thư lan truyền ở nhà Đặng Nguyên, mọi người đều cách xa người đang có tâm tình phiền não là anh.

Cái cọc gỗ bị đánh lay động trái phải, Lương sử dụng lực đánh rất mạnh, mắt sáng như đuốc, cau mày, giống như là làm quyết định khó khăn nào đó. Nghe được nói bóng nói gió, Tiểu Anh không yên lòng, sang đây nhìn anh ta. Nhìn cặp mắt phát ra tia lửa, Tiểu Anh can đảm gọi anh: "Lương đại nhân."

Lương ngoảnh mặt làm ngơ, bàn tay đánh cái cọc gỗ phát ra tiếng vang rầm. "Lương đại nhân."

". . . ." Tiểu Anh lấy hết dũng khí tiến lên, Lương dùng lực chưởng một phát, chém đứt cái cọc gỗ. Cái cọc gỗ bị lực mạnh lôi kéo, rơi trên mặt đất gần sát Tiểu Anh. "Rầm" một tiếng.

Sức lực thật là tốt! Thiếu chút nữa thành vong hồn dưới chưởng. "Lương"

Lương lau mồ hôi trên trán một cái, ngăn cản lời Tiểu Anh sắp nói, anh nói: "Dữ Nguyệt, có chuyện cầu xin cô."

"Vâng" Lần đầu tiên được kêu tên, Tiểu Anh thụ sủng nhược kinh, ngu ngốc ứng tiếng. Lương nói: "Che giấu giúp tôi và Ái Hương rời khỏi nơi này."

"Được. . . . á!" Tiểu Anh ý thức mình nghe được cái gì, trợn to hai mắt nói: "Anh và tiểu thư muốn, muốn bỏ trốn. . . ."

Bỗng chốc cô che miệng, nhìn bốn phía, lắc đầu nói: "Vậy không được, bây giờ bên ngoài có bao nhiêu người đang đánh chủ ý lên tiểu thư, ở chỗ này có nhiều người, tiểu thư còn có thể an toàn một chút. Một khi cái bọn người xấu kia biết cô ấy ở bên ngoài, nhất định sẽ dùng hết toàn lực tìm được cô ấy, mà nhà Đặng Nguyên cũng sẽ không bỏ qua cho hai người. Lương đại nhân, anh tốt nhất suy tính một chút, ngàn vạn lần không thể làm chuyện ngu ngốc như vậy."

"Tôi biết rõ bên ngoài nguy hiểm cỡ nào." Lương rừ mí mắt xuống, bất đắc dĩ nói: "Nhưng tôi không có biện pháp khác, tôi không thể trở mặt nhìn cô ấy gả cho người đàn ông khác. Lần trước Ái Hương tiếp nhận hôn sự với Sâm Xuyên, tôi đã tự trách thật lâu, lần này tôi phải dùng cảm đi đối mặt. Tôi muốn ở chung một chỗ với Ái Hương, không tiếc bất cứ giá nào."

Lần đầu tiên Lương nói nhiều như vậy với Tiểu Anh, Tiểu Anh đồng tình, cũng hiểu rõ. Nhưng bỏ trốn không phải là biện pháp tốt nhất. "Tiểu thư đồng ý quyết định của anh sao?"

"Cô ấy sẽ đồng ý." Lương đã tính trước nói. "Nhưng, anh có nghĩ tới hay không, làm như vậy sẽ làm tiểu thư rất khó khăn. Một bên là người đàn ông mình thích, một bên là cha mẹ người thân. Đi theo anh, tiểu thư sẽ nhớ bọn họ."

"Ở trên đường đời, cha mẹ chỉ có thể làm bạn con gái trong nhất thời, cũng sẽ không làm bạn lâu dài. Mỗi người chúng ta sớm muộn gì đều phải tách khỏi bọn họ, chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn thôi."

"Vậy không giống nhau!" Tiểu Anh chau mày nói. "Sao lại không giống nhau?"

Lương hỏi. "Dù sao hai người trước đừng bỏ trốn, tôi sẽ giúp hai người."

"." Lương trợn mắt.

Tiểu Anh cắn môi dưới nói: "Tôi giúp anh nghĩ một biện pháp tốt hơn."

Lương kiên trì: "Không có biện pháp nào tốt hơn biện pháp này."

"Anh phải tin tưởng tôi, nhất định có biện pháp khiến lão tiên sinh ngoan cố đồng ý chuyện của các người." Tiểu Anh tràn đầy lòng tin: "Tin tưởng tôi."

Lương không có ép buộc cô, âm thầm quyết định, muốn cùng Ái Hương rời khỏi nhà Đăng Nguyên.

Trên đường trở về, Tiểu Anh vẫn luôn nghĩ nên trợ giúp Ái Hương và Lương như thế nào. Lúc đẩy cửa phòng đại tiểu thư ra, liền nhìn thấy Mỹ Tuyết an ủi Ái Hương không ngừng nức nở.

Trên thế giới này, chuyện khổ sở nhất chính là không thể cùng một chỗ với người mình yêu. Mặt Ái Hương đầy nước mắt, đầm đìa đáng yêu. Tiểu Anh đóng cửa nhỏ giọng lui ra ngoài, trở lại gian phòng của mình, ngã người xuống trên giường, tay nhỏ bé vuốt vuốt lọn tóc, suy nghĩ chúi ý.

"Aizz!" Sau lần thờ dài thứ n, Tiểu Anh lấy laptop giấu ở dưới giường ra, mở máy, tra xét các hình ảnh theo dõi của nhà Đăng Nguyên. Thạch Nam đã sớm làm tối đen hệ thống an ninh nhà Đăng Nguyên rồi, mỗi hình ảnh theo dõi đều đang nắm trong bàn tay. Khi Tiểu Anh thông qua hai máy theo dõi cài đặt ở hậu viện sau lần thấy thì thể vợ Đăng Nguyên Nhất Lang trong mật thất, một ý nghĩ hiện lên trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Lúc Thạch Nam nhận được điện thoại cứu trợ của Tiểu Anh thì đang trên đường đi đến nhà trọ tư nhân của Tiểu Lâm Hạnh. Trong điện thoại, Tiểu Anh năn nỉ anh biên chế một trình tự có thể thay đổi giọng nói, cho dù lời nói từ trong miệng người nào nói ra, trải qua xử lý của máy vi tính, cuối cùng đều sẽ biến thành giọng của Cẩm Từ đã chết.

Buổi tối Thạch Nam có nhiệm vụ, hiện tại phải đi gặp Tiểu Lâm Hạnh, không có cách nào phân thân, bận rộn đầu đầu nhức óc, nào có thời gian để làm cái này. Nhưng lại không thể cự tuyệt Tiểu Anh, liền gọi điện thoại tới cho Tiểu Ái. Tiểu Ái cũng là một cracker, giải quyết loại chuyện này giống như há mồm ăn đậu mồm, chỉ là một bữa ăn sáng. Điện thoại mới vừa treo, cuộc điện thoại Tiểu Lâm Hạnh liền gọi tới.

Tiểu Lâm Hạnh không kịp chờ đợi thúc giục Thạch Nam, "Thân ái, anh tới chỗ nào rồi? Chờ đến sốt ruột." "Được rồi, lập tức tới ngay." Thạch Nam cách điện thoại "chụt" một tiếng, trấn an Tiểu Lâm Hạnh, Tiểu Lâm Hạnh mới cúp điện thoại. Rốt cuộc lỗi tai cũng được thanh tịnh, Thạch Nam cảm tay lái, lắc đầu một cái, thở dài: "Phụ nữ, thật phiền phức!"

Thạch Nam và Tiểu Lâm Hạnh quen biết trong lúc vô tình, Tiểu Lâm Hạnh xinh đẹp nhiệt tình lại cởi mở, nam nữ chưa lập gia đình rất nhanh lui tới với nhau, tình yêu nam nữ theo nhu cầu, trở thành gần gũi. Lần này vì chuyện nhà Đăng Nguyên, phiền toái cô không ít, cho nên khi Tiểu Lâm Hạnh nói gặp mặt thì Thạch Nam sáng khoái đồng ý, mục đích rất rõ ràng, vì đáp tạ, vì để chuyện lần sau dễ xử lý hơn.

Xe lái đến nhà trọ tư nhân của Tiểu Lâm Hạnh. Tiểu Lâm Hạnh đi chân trần, mặc áo ngủ tơ lụa màu trắng bạc mở cửa. "Vội vã tìm anh như vậy có chuyện gì?" Thạch Nam không vào cửa, Tiểu Lâm Hạnh lôi kéo cổ áo anh đi vào, hai luồng thịt bắn ra đè ép lồng ngực Thạch Nam, giọng nói rên rĩ: "Người ta nhớ anh, không được sao?"

Hai luồng tuyết trắng lộ ra từ cổ áo chữ V, khe rãnh thật sâu, Thạch Nam cong môi cười, "Nơi nào nhớ đến anh?"

"Anh cứ nói đi?" Tiểu Lâm Hạnh cởi áo ngủ xuống, thân thể mặc áo lót mỏng màu cà phê hấp dẫn lộ ra dưới tầm mắt của Thạch Nam. Rất sexy, rất quyến rũ người, rất chọc người kích động. Thạch Nam cảm thấy buông lỏng phóng túng tâm tình một chút trước khi làm nhiệm vụ cũng không tồi, hai ngón tay trái dùng sức bấm lên ngực Tiểu Lâm Hạnh, mặt mày tươi cười, vừa sắc lại ác ý nói: "Em là muốn anh chơi em sao?"

"Ừm!" Tiểu Lâm Hạnh cau mày, giọng nói càng uồn éo hơn: "Thật là xấu."

"Còn có thể xấu hơn đây." Thạch Nam dứt lời, để cô ở trên ván cửa, bàn tay xoa ngực của cô, hàm răng cắn vai của cô. Hình như Tiểu Lâm Hạnh rất nhạy cảm, động tác giống như phụ nữ trong màn ảnh nhỏ, vừa nhẹ nhàng đụng vào liền như cao triều rồi, phát ra tiếng kêu khoa trương.

Lần đầu tiên rất kích thích, số lần càng nhiều, cảm giác rất giả, cái này khiến Thạch Nam rất ghét, trong lòng mang theo chán ghét thoáng qua, tiếp tục làm. Hai cánh tay trắng nõn của Tiểu Lâm Hạnh cuốn lấy cổ của Thạch Nam, vừa râm rì vừa hỏi: "Tôi nay ở lại đây đi? Chúng ta chơi kích thích một chút."

Thạch Nam nghiêm trang nói: "Buổi tối có chuyện."

Tiểu Lâm Hạnh: "Chuyện gì quan trọng hơn việc này."

"Chuyện gì cũng quan trọng hơn việc này." Thạch Nam thích xem phim ếch tình yêu, cũng cực kỳ thích kích thích giác quan trong nháy mắt nam nữ đóng tạo ra cao triều đỏ. Đối với anh mà nói, làm yêu chính là thuốc điều hòa sinh vật, là phương thức buông lỏng áp lực anh dùng để hóa giải mệt nhọc trong công việc, nhưng cũng không phải trọng điểm toàn bộ sự theo đuổi của anh.

Tiểu Lâm Hạnh bắt mắt chất vấn: "Hẹn hò với bạn gái."

"Không có."

"Vậy tại sao anh không ở lại đây?"

"Công việc."

"Công việc gì mà phải làm vào nửa đêm?" Bàn tay Thạch Nam hung hăng siết thịt mềm, giọng nói nghiêm nghị thêm mấy phần: "Đừng hỏi nhiều như vậy."

Tiểu Lâm Hạnh đau đến kêu to, hình như mỗi một lần làm, hai ngực đều sẽ bị anh dùng lực hung ác vuốt ve, lưu lại dấu tay xanh hồng. Ngày hôm sau liền đau đến sưng to, nhưng lúc này lại đáng chết sáng khoái đến cực hạn.

Nhìn bề ngoài tuần lẳng như anh trai tốt nhà bên cạnh, đặc biệt háo sắc với ngực phụ nữ. Hai ngực bị nắn bóp, Tiểu Lâm Hạnh không thể làm gì khác hơn là duỗi tay vào trong quần Thạch Nam, quanh quần ở khu vực biên giới, nắn nỉ nói: "Vậy mười giờ đi."

"Không được." Thạch Nam trả lời cô ta rất dứt khoát.

Tiểu Lâm Hạnh dùng tay nắm lấy anh, kỷ xảo động trên dưới, vẻ mặt kiêu mỹ, lười biếng. "Rốt cuộc có được hay không?" Cảm giác tuyệt vời xò xuyên qua toàn thân. Thạch Nam hít vào một hơi, rất hưởng thụ nói: "Không được."

Tiểu Lâm Hạnh tức giận rút tay ra, Thạch Nam giận tái mặt, thuận thực cởi quần ra, lộ ra thứ khiến thực nữ mất hồn. Xé rách quần lót Tiểu Lâm Hạnh, nâng một bắp đùi của cô lên, nhắm ngay liền đâm vào.

"Reng reng" Điện thoại đáng chết lại vang lên. Gọi điện thoại tới đều là chuyện quan trọng, Thạch Nam vừa nhìn số điện thoại liền nhiễm đau, giọng điệu ác hại: "Chuyện gì? Nói."

Tiểu Ái nói: "Em chính là muốn nói em chuẩn bị xong trình tự rồi."

"Làm xong thì cô gửi tới cho cô ấy đi." Thạch Nam và Tiểu Lâm Hạnh kéo ra khoảng cách, đi tới một bên.

Tiểu Ái hỏi: "Anh thờ gấp thật lợi hại, lại đang diễn luyện phim hành động sao?"

"Ai cần cô lo." Cánh tay Tiểu Lâm Hạnh dẩy đưa tới đây, Thạch Nam vừa muốn cúp điện thoại, Tiểu Ái nói: "Tiểu Lâm Hạnh không phải người tốt, đừng"

Thạch Nam cúp điện thoại, trong lòng bổ sung một câu: "Chỉ có cô là người tốt!"

Tiểu Lâm Hạnh giống như nghe được nội dung trong điện thoại, mày nhíu lại. Hai người lại dẩy đưa đến một nơi, điện thoại lần nữa vang lên, nhất quyết không tha. Tiểu Ái quyết tâm muốn ngăn cản anh, Thạch Nam bị phiền não, để Tiểu Lâm Hạnh xuống, trầm mặt trông quần áo vào người.

"Sao vậy?" Tiểu Lâm Hạnh ôm lấy anh.

"Không có tâm tình." Thạch Nam ném ra một câu. Tiểu Lâm Hạnh làm nũng, không để cho anh mặc quần áo. Phụ nữ, thật phiền phức. Thạch Nam vỗ vỗ gò má của Tiểu Lâm Hạnh, qua loa nói: "Tôi nay tới tìm em".

Bên Tiểu Anh, nhận được thư điện gửi tới từ danh nghĩa Quý Ảnh Thạch Đầu, cô len lén núp ở trong phòng thí nghiệm một phen. Được, còn dùng rất tốt.

Lúc cơm tối, thị nữ phụ trách đưa cơm cho Đằng Nguyên Nhất Lang, vẻ mặt đau khổ trở lại. Cao Mộc Thanh Sa cau mày, "Chưa ăn sao?"

Thị nữ lắc đầu một cái, "Vẫn còn đang nổi nóng."

Tiểu Anh anh đừng nhận lấy thức ăn, "Tôi đi."

Lão già Đặng Nguyên vẫn tự giam mình hờn dỗi ở trong phòng, tức con trai, tức cháu gái, cũng giận chính mình. Tiểu Anh tới gõ cửa, lão già nóng nảy mắng: "Tránh ra, đừng đến phiền ta!"

"Lão tiên sinh, ngài tự giam mình hờn dỗi ở trong phòng, như vậy không tốt cho thân thể. Mở cửa ra, cơm tối hôm nay rất phong phú."

Lão đầu rống: "Ta nói cô đi, có nghe hay không. Khụ khụ khụ." Lão đầu tức giận liền khó thở.

"Ngài đừng nóng giận, tôi đi, tôi đi, chỉ là ngài buồn bực như thế, đối với thân thể rất không tốt. Nếu ngài cảm thấy trong lòng khó chịu, cảm thấy không thoải mái, có thể trò chuyện với người mình tin tưởng một chút, nói những lời giấu ở trong lòng ra ngoài, tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều." Lỗ tai Tiểu Anh dán vào trên cửa nghe động tĩnh bên trong.

"Cút!" "Rầm-" Có vật nặng đụng vào trên ván cửa, mắt Tiểu Anh chấn động, bùng thức ăn lui về phía sau.

Mục đích của Tiểu Anh là muốn cho trong lòng Đặng Nguyên Nhất Lang một ám hiệu.

Lão đầu Đặng Nguyên quỳ gối bên giường, kịch liệt ho khan, mặt mũi mặc ki-mô-nô trong bức họa trên vách dịu dàng nhìn ông. "Cầm Tử!" Lão đầu gọi tên người yêu đã chết.

Có thể biết có người tâm tình không tốt, trời đặc biệt nhanh tối. Tiểu Anh nói dối với Ái Hương là mình đau bụng nên muốn về phòng nghỉ ngơi, Ái Hương cũng nói mình có chút không thoải mái, muốn ngủ sớm một chút. Tiểu Anh trở về phòng, khóa cửa lại, kéo rèm cửa sổ lên, ngồi ở trên giường nhỏ. Lung dẫn tường, mở laptop ra. Hình ảnh ngừng ở trong mặt thất cát giấu thi thể Cầm Tử. Nói thật, Tiểu Anh có chút sợ, nói với thi thể trong màn hình: "Tôi thế, việc tôi muốn làm tuyệt đối vì tốt cho Ái Hương. Nếu có chỗ mạo phạm, xin ngài chớ có trách tôi, làm ơn."

Âm thanh mở cửa sổ rất nhỏ quấy nhiễu màng nhĩ, Tiểu Anh khản trương nhìn rèm cửa sổ khẽ động, run giọng nói: "Là ai?"

Hạ Thiện Nhiên mặc một thân quần áo dạ hành mang theo mặt nạ nhảy xuống từ bệ cửa sổ. Tiểu Anh vừa nhìn thấy là anh, tâm can trở về vị trí cũ, đưa tay đòi ôm, "Anh có thể tới thì thật tốt quá."

Hạ Thiện Nhiên nắm tay của cô, cởi giày lên giường, hai người chen chúc một chỗ. "Đang làm gì?"

"Làm một chuyện cực kỳ vĩ đại."

Hạ Thiện Nhiên ôm Tiểu Anh, nhìn màn ảnh. Bóng dáng của lão đầu Đặng Nguyên xuất hiện ở trong màn hình, Tiểu Anh khản trương, "Tối rồi."

Ngừa đầu dẫn dò Hạ Thiện Nhiên, "Bắt đầu từ bây giờ không cho nói chuyện, lúc nào em để cho anh nói, anh mới có thể nói, biết không?" Hạ Thiện Nhiên gật đầu, không biết trong đầu nhỏ hạt dưa của cô lại đang đánh chủ ý gì.

Lão đầu Đặng Nguyên ngồi xuống ghế ở bên cạnh quan tài thủy tinh, xúc động nhìn chằm chằm người vợ đã chết thật lâu. Ông muốn tìm người trò chuyện, nhưng từ trên xuống dưới nhà Đặng Nguyên này, ông có thể bày tỏ tâm sự với ai. Không lâu lắm, lão đầu mở miệng, "Cầm Tử, em không biết đâu, Quân Nhất đã không phải là đứa bé mềm yếu chịu đựng nhẫn nhục đó, bây giờ nó bắt đầu phản bác ta, không nói đến việc phá hủy hôn sự Ái Hương và nhà Sâm Xuyên, còn muốn gả Ái Hương cho Lương. Sao một vệ sĩ có thể xứng lấy cháu gái của Đặng Nguyên Nhất Lang anh đây? Tại sao có thể giao từ trên xuống dưới nhà Đặng Nguyên này cho một võ phu kiếm sống dựa vào quyền cước đi xử lý đây? Nhà Đặng Nguyên thật vất vả phiêu bạc trong hắc đạo, đang lúc làm được buồn bán. Nếu lại giao vào trong tay nó, nhà Đặng Nguyên sẽ rất nhanh sụp đổ mất. Quân Nhất không hiểu anh, em nên hiểu khổ tâm của anh đi."

"Chẳng lẽ thịnh vượng một nhà Đặng Nguyên phải dùng hạnh phúc của Ái Hương đổi lấy sao?" Trong mặt thất đột nhiên vang lên một giọng nữ, dịu dàng, thanh thoát, giọng nói Cầm Tử đã qua đời. Đó là giọng nói của Tiểu Anh, thông qua phần mềm chuyển hóa của Thạch Nam, phát ra từ đầu kia của mây vì tình.

Chợt nghe được giọng nói của vợ, lão đầu Đặng Nguyên liền kinh hãi, nghẹn một hơi ở trong cổ họng, thiếu chút nữa ngộp thở. "Khụ khụ." Ông che ngực kịch liệt ho khan, một gương mặt già nua đỏ lên, sau khi hơi thở ổn định, bỏ nhào lên quan tài thủy tinh, "Cầm Tử, là em sao? Là em đang nói chuyện với anh đúng không? Cầm Tử." Giọng nói lão đầu nghẹn ngào, phát ra âm thanh giống như khóc thút thít.

Tiểu Anh cho là lão đầu Đặng Nguyên sẽ bị hù dọa, không ngờ ông sẽ khóc, gương mặt nhìn trộm Hạ Thiện Nhiên, đốt ngón tay trở của Hạ Thiện Nhiên vuốt ve khuôn mặt tròn nhỏ nhắn của cô.

Trong mặt thất, lão đầu Đặng Nguyên lộ ra một mặt yếu ớt nhất của mình ở trước mặt người yêu, "Cầm Tử, phải làm sao thì em mới trở về, có biết anh đợi em bao lâu rồi không?" Thi thể trong quan tài không nhúc nhích. Lão đầu Đặng Nguyên nằm ở trên quan tài, một mình lâm bầm lâu lâu, "Em còn không có tha thứ cho anh, là anh hại em, nếu như năm đó không phải là anh cố ý hợp tác với Áo Dã Tuấn Hùng, em cũng sẽ không bị bọn họ hại chết. Cầm Tử, em biết không, những năm này anh vẫn sống trong tự trách, anh hối hận rồi, hối hận năm đó không nên dẫn sói vào nhà, hại chết em, làm hại Quân Nhất và Mỹ Tuyết cũng không thể sống yên ổn, đến Ái Hương cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị Tiểu Nại Tử ác độc nguyên rủa."

Cầm Tử đang ngủ say trong quan tài, mặt thất lại vang lên giọng nói của bà, "Nhất Lang, anh có thể còn không biết mình bị Sâm Xuyên Minh Trí lừa. Chuyện lần trước, Ái Hương mới đúng là người bị hại, anh chỉ nghe lời nói một bên của Sâm Xuyên liền kết luận lỗi ở Ái Hương. Biết không Nhất Lang, em rất thất vọng với anh, đứa bé Ái Hương kia đã rất đáng thương, anh còn muốn gả nó cho người nó không thích, anh nghĩ chúng ta đều oán hận anh sao?"

Đặng Nguyên Nhất Lang nghe vợ dạy dỗ, nói: "Vậy thì em ủng hộ nó ở một chỗ với vệ sĩ sao? Sự nghiệp nhà Đặng Nguyên thì làm thế nào?"

"Nhà Đặng Nguyên còn có sự nghiệp gì? Nếu như có một phần cuộc sống nghèo khó an nhàn và một phần cuộc sống dùng quyền lợi tiền bạc chồng chất nhưng tùy thời sẽ bỏ mạng, còn không sung sướng, anh muốn chọn loại nào?"

"." Đặng Nguyên Nhất Lang trầm mặc, người ở bên ngoài nhìn thấy nhà Đặng Nguyên gia phong quang vô hạn, thật ra thì chỉ có chính bọn họ biết, xí nghiệp Đặng Nguyên đưa vào hoạt động đã sớm không còn phát đạt giống như quá khứ rồi.

"Nhất Lang không nên để cho chúng ta thất vọng nữa." Một lúc lâu sau, Đặng Nguyên Nhất Lang mới nói: "Được, lần này anh nghe, không tham dự chuyện của Ái Hương và Lương."

Bên kia mấy vi tính, Tiểu Anh vui mừng hươ tay múa chân, nghĩ đến còn có rất nhiều chuyện không có biết rõ, liền nói: "Tám bản đồ trên lưng Ái Hương, một ngày không tiêu trừ, nguy hiểm sẽ theo bên cạnh nó càng lâu hơn. Nhất Lang, không bằng anh công khai chuyện bảo tàng nhà Đặng Nguyên đi!"

Đặng Nguyên Nhất Lang lên tiếng: "Bảo tàng ngay từ lúc sau khi em chết liền được đào ra." Tiểu Anh nhìn Hạ Thiện Nhiên một chút, Hạ Thiện Nhiên nhìn chăm chăm lão đầu trong màn hình, ý bảo Tiểu Anh tiếp tục lời nói khách sáo. Tiểu Anh hỏi: "Vậy tại sao anh không công khai chuyện đó đi." Đặng Nguyên Nhất Lang nói: "Nếu như sự kiện kia bị công khai, nhà Đặng Nguyên hoàn toàn để tiếng xấu muôn đời."

Vậy là có chuyện gì đó không thể lộ ra ngoài ánh sáng? Tiểu Anh lại không dám hỏi nhiều, nói: "Mặc kệ như thế nào, đừng tổn thương tâm bất cứ ai nữa."

Tắt video đi, Tiểu Anh thờ dài, Hạ Thiện Nhiên xoa đầu hỏi: "Trợ giúp một đôi tình nhân, nên vui mừng mới đúng."

"Thì ra bảo tàng sớm đã bị đào ra, chúng ta còn ở chỗ này hồ đồ tìm kiếm. Càng tìm đầu mối càng loạn, câu đó càng nhiều."

"Đã rất rõ ràng." Tiểu Anh nghi ngờ nhìn Hạ Thiện Nhiên, "Có phải anh biết chuyện gì mà em không biết không?" Giống như nghĩ đến cái gì bất mãn, hừ nói: "Em còn không biết dưới mặt đất trong núi già là cái gì? Hừ!"

Hạ Thiện Nhiên chỉ cười không nói, Tiểu Anh tròn mắt cong môi, tay nhỏ bé bấm lên cổ của anh, đe dọa nói: "Nói hay không?"

"."

"Nói hay không?" Tiểu Anh đầu chịu bấm đau Hạ Thiện Nhiên, chỉ là đùa giỡn với anh, nhìn anh không đi vào khuôn phép, quyết định buông tha, thân thể nhỏ bé rúc vào trong ngực anh, "Không nói thì thôi, em nghĩ nên để cho em biết, anh nhất định sẽ để tôi hiểu rõ."

Hạ Thiện Nhiên hôn đầu nhỏ của cô, ôm cô nằm xuống, ôm vào trong ngực. Trong phòng rất an tĩnh, âm thanh hô hấp của hai người càng nghe càng rõ ràng, Tiểu Anh nghiêng đầu nhìn anh, hơi ngượng ngừng nói: "Thời gian vẫn còn sớm, không muốn làm chút gì sao?"

Hạ Thiện Nhiên rất dứt khoát ném ra hai chữ: "Không muốn."

Ôi! Bệnh cộc gổ lại tái phát!

Tiểu Anh có hơi thất vọng nhắm mắt lại, Hạ Thiện Nhiên vuốt khuôn mặt nhỏ bé tron nhẵn của cô nói: "Đàn ông và phụ nữ ở cùng nhau, trừ hôn và làm yêu, còn có thể làm rất nhiều chuyện có ý nghĩa. Ví dụ như hiện tại, theo ở bên cạnh em, lắng lắng nhìn em."

Tiểu Anh ngượng ngừng: "Thật là xấu, nói em giống như rất sắc."

Hạ Thiện Nhiên mỉm cười, bắt lấy tay nhỏ bé của cô đặt ở bên môi hôn. "Tối nay anh sẽ vẫn ở cùng với em." Tiểu Anh đắm chìm trong biển tình dịu dàng của Hạ Thiện Nhiên, không biết bên ngoài đang xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Mười một giờ đêm, một chiếc xe Nhật màu đen dừng ở ngoài tường hậu viện nhà Đặng Nguyên, người điều khiển là Tiểu Ái tập đoàn K. Dấu hiệu đặc trưng hai bím tóc què mùa, kính cận thị rất nhiều vòng tròn, bình thường đều mặc chút quần áo rộng rãi, tối nay cô mặc quần áo bó màu đen, đường cong có lồi có lõm, vóc người không tệ.

Thạch Nam hẹn cô hội hợp đúng mười một giờ, qua thời gian ước định, Thạch Nam chưa tới, Tiểu Ái càng không ngừng nhìn đồng hồ. Đột nhiên một chiếc xe con đi ra từ cửa sau nhà Đặng Nguyên, đèn trước chiếu rọi lên Tiểu Ái trên xe Nhật màu đen, Tiểu Ái bận rộn lo lắng nằm xuống, xe "Vèo" một tiếng chạy qua. Tiểu Ái ngẩng đầu, thấy trong xe ngồi một nam một nữ, người lái là Hắc Trạch Lương.

Trăng, bị mây đen che giấu. Trời vừa rạng sáng, Thạch Nam lái xe chạy tới, Tiểu Á xuống xe, mang theo chút tức giận hỏi: "Anh, anh tới trễ hết ba giờ, không phải là ở chung một chỗ với Tiểu Lâm Hạnh chứ?" Thạch Nam giơ tay lên che kín mặt của Tiểu Á, một đôi mắt nhìn từ trên xuống dưới quần áo bó màu đen bao bọc vóc người tốt, trong lòng chắc chắn hai tiếng, không ngờ bím tóc quê mùa lại có dáng người như vậy.

Tiểu Á dời tay của anh đi, mắt tròn nhìn chăm chăm hỏi: "Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em!" Thạch Nam đeo túi lên lưng đi về phía trước, Tiểu Á không cam lòng đuổi theo, "Tiểu Lâm Hạnh không phải người tốt, cô ta đến gần anh là có mục đích."

Thạch Nam bỗng dừng bước, "Như vậy cô thì sao? Cô dám nói, cô đến gần tôi không có bất kỳ mục đích gì ư?" "Em" "Được rồi, đừng nói nữa." Thạch Nam nói: "Nói thêm một chữ nữa, liền không dẫn cô chơi!" Tiểu Á bĩu môi, không cam lòng đuổi theo.

Chỗ thấp nhất của tường cao, Thạch Nam đạp chân lên vách tường, phi thân đứng ở đầu tường. Tiểu Á mở to mắt nhìn anh, do dự một lúc mới vén tay áo lên, bắt đầu trèo tường, hơn nữa còn phải cố hết sức để leo lên. Thạch Nam ngồi xổm người xuống, cười nhạo kéo cô lên: "Tôi biết rõ người của tập đoàn K đều là nhân vật rất lợi hại, Bích La, Lạc Huyền, Phụng Hoàng. Sao đến cô lại dần như vậy, leo tường lại cố hết sức như vậy, cũng không phải là để cho cô leo Himalaya."

Tiểu Á hao hết hơi sức, rốt cuộc leo đến đầu tường, bình ổn thở gấp mới nói: "Bọn họ có thể làm được, em không làm được, giống như em có thể làm được, bọn họ cũng chưa chắc làm được. Chẳng có gì ghê gớm!"

"Ha ha!" Thạch Nam cười: "Cô còn rất tự tin!"

Tiểu Á hài lòng: "Chưa từng nghe qua sao? Phụ nữ tự tin là xinh đẹp nhất. Như thế nào, em đẹp không?" Đẹp? Bím tóc, kính cận thị mà cũng gọi là đẹp sao! Thạch Nam thật muốn dùng một cước đá cô xuống.

Hai người nhảy vào tường viện, tránh thoát người đi tuần, khom lưng chui vào trong núi giả. Thạch Nam mở cửa ngàm ra, trong nháy mắt mùi hôi ẩm ướt dâng lên, Tiểu Á che mũi miệng, thấy rõ cảnh tượng bên trong, há hốc miệng liền muốn kêu thành tiếng. Một tay Thạch Nam nắm ở hông của cô, một tay che môi của cô, nói nhỏ ở bên tai cô: "Tiểu quý nhất gan!"

Chóp mũi Thạch Nam gần như áp vào gò má của Tiểu Á, mùi thơm sữa tươi nhân nhật tràn vào lỗ mũi. Anh hít hà, lại hít hà, nói ra một câu có ý trào phúng: "Thế nào, còn chưa có dứt sữa!" Mặt của Tiểu Á lại đỏ hồng.

Ánh mắt của ăn trộm đều rất độc, Hạ Thiện Nhiên như thế, Thạch Nam cũng là như thế. Trong bóng tối, đôi mắt nhìn thấy gương mặt ửng hồng của bím tóc quê mùa rất rõ ràng.

Mặt cô gái hơi ửng hồng.

Trong số cô gái mà Thạch Nam biết, Tiểu Anh cũng thích đỏ mặt, đáng tiếc cô là người của BLACK.

Đôi môi dưới bàn tay cực kỳ mềm mại, hồng được cánh tay ôm lấy cũng rất mảnh khảnh, thân thể mềm mại đặc biệt của phái nữ luôn có thể khiến tâm thần đàn ông nhộn nhạo. Thạch Nam nghĩ tới chuyện không thuần khiết, nếu là làm với cô, nhất định chọn lựa tiến vào từ phía sau. Khuôn mặt bím tóc quê mùa ở phía trước khiến cho anh không thể hăng hái nổi.

Tiểu Á lắc đầu phản kháng, Thạch Nam nói: "Chút nữa không được kêu." Dứt lời, đẩy cô xuống hầm đất. Tiểu Á ngã ở trong đồng xương trắng của người chết, thiếu chút nữa bị hù dọa tè ra quần, thân thể nhỏ bé run lên, trừng mắt nhìn Thạch Nam.

Đóng cửa ngàm ở đỉnh đầu, hai người lăm vào trong bóng tối, Tiểu Á không thấy rõ gì hết, đôi mắt ngậm nước mắt, giùng giàng bò ra từ đồng xương trắng của người chết, ôm lấy ông quần Thạch Nam, van xin che chở. Thạch Nam nhìn chăm chăm một cửa ngàm khác cau mày tự hỏi.

Xương đụng vào nhau phát ra tiếng vang cộp cộp, nghe rất dọa người. Tiểu Á lùi ông quần, vạt áo Thạch Nam đứng lên. Nắm tay của anh, run giọng nói: "Nơi này thật là khủng khiếp!"

"Tôi đã nói với cô rồi, rất đáng sợ, bảo cô đừng đến, cô lại không tin." Thạch Nam bật đèn trên đồng hồ điện tử lên, chiếu sáng bốn phía. Tiểu Á quay đầu lại nhìn đám xương trắng một chút, vành mắt to đen ngòm của mấy đầu lâu khô nhìn chăm chăm cô, cô sợ đến bần rợn lo lắng quay người lại, tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo Thạch Nam.

Thạch Nam tháo dỡ tấm mạch điện cửa ngàm. Giống như ngoài cửa chính, cửa ngàm đã nhiễm hơi ẩm, tấm mạch điện bị chập mạch, điện tử bị hủy hoại. Tiểu Á ít nhiều gì cũng hiểu một chút nguyên lý máy móc mạch điện nên trở thành trợ thủ của Thạch Nam, giúp đỡ cùng nhau tháo dỡ, bần rợn mới quên sợ.

Bản lĩnh kém, hơi nhát gan, bộ dáng xấu một chút, thu làm đồ đệ làm việc vặt, có thể giúp anh chia sẻ không ít công việc. Thạch Nam đứng ở một bên, ôm lấy tay, nhìn Tiểu Á đổi dây điện, hỏi: "Sao lại tiến vào tập đoàn K."

"Bán mình trả tiền." Tiểu Á nói.

Thạch Nam cười lặp lại: "Bán mình trả tiền, cô thiếu tập đoàn K bao nhiêu." Tiểu Á ra dấu một đầu ngón tay.

Thạch Nam nói: "Mười triệu."

Tiểu Ái lắc đầu một cái.

"Một trăm triệu."

Tiểu Ái yên lặng gật đầu.

Thạch Nam sờ mũi một cái nói: "Nếu không, cô đi theo tôi...tôi thay cô trả tiền lại." Ở bên trong giá trị quan của Thạch Nam, tiền không đáng kể chút nào. Anh thích theo đuổi sự kích thích.

Tiểu Ái đẩy đẩy trông kính dày nặng gác ở trên sống mũi, nói: "Nếu là làm vợ anh, em liền suy tính một chút."

Thạch Nam nghiêng đầu nhìn bím tóc què mùa, trông kính dày, cười nhạo nói: "Chớ nằm mộng đẹp." Tiểu Ái bĩu môi.

Cửa ngầm rất nhanh bị mở ra, là một đường hầm rất gọn gang, rất tinh tế. Đường hầm rất dài, Tiểu Ái đi theo Thạch Nam ở trong bóng tối, đi về phía trước.

Nhà Đăng Nguyên ngủ say, không ai biết dưới đất đang xảy ra chuyện gì, cũng không ai biết đại tiểu thư Đăng Nguyên Ái Hương và vệ sĩ Lương bỏ trốn. Lương lái xe, chở Ái Hương ra ngoài, không bao lâu liền bị người theo dõi. Những người nhớ nhung kho báu bí mật Đăng Nguyên đã sớm âm thầm theo dõi từng cử động của Đăng Nguyên Ái Hương. Đây thật là một cơ hội tốt ngàn năm một thuở.

Lương nhận thấy được có cái gì không đúng, ánh mắt quét qua kính chiếu hậu, để xe nhanh chóng tăng tốc, về mặt nghiêm túc mấy phần. Rất nhanh có xe xông tới từ các đầu đường, theo sát sau người. Ái Hương bắt lấy cánh tay Lương, kinh hoàng hỏi: "Là cha phát hiện chúng ta trốn sao? Là người cha phải tới ư?"

Về mặt Lương nghiêm trọng, nhìn chăm chú vào đường xá, lại thỉnh thoảng quét mắt kính chiếu hậu một vòng, sau khi bắt đầu hối hận quyết định lỗ mắng của mình, để cho lũ xấu xa dòm ngó đã lâu thừa cơ lợi dụng.

Dầm chân ga lên tới đa, bánh xe xoay tròn tốc độ cao, Lương lái xe tìm kiếm cửa đột phá giữa năm chiếc xe đang kìm kẹp, tay Ái Hương cầm chặt nóc xe không buông. Bánh xe lao nhanh, ma sát mặt đất phát ra tiếng cọ xát chói tai làm người ta kinh ngạc sợ hãi. Xe kẻ địch theo sát không nghĩ, súng bắn tia ló ra từ trong cửa sổ xe, nhắm đầu Lương "Pằng pằng" hai tiếng súng.

Lương nhanh chóng quẹo tay lái, đạn bắn vào trên cửa xe thủy tinh, tốc trên trán rơi suột qua, cửa sổ xe xuất hiện tiếng vỡ nghiêm trọng. Ái Hương che đầu thét chói tai.

Đạn "sưu sưu" không ngừng, bánh xe trúng đạn, xe bảy uốn tám lệch không bị khống chế, hai bên lại bị xe đen không muốn sống kẹp lại xe Lương đang lái, cứng rắn kéo anh đụng vào trên tường. "Rầm --" một tiếng vang thật lớn, Lương và Ái Hương đồng thời bị quán tính cường đại đẩy về phía trước, đầu Lương đụng vào trên tay lái, Ái Hương cũng đụng phải đầu, đầu óc hỗn loạn, trước khi khép mắt lại nắm lấy tay Lương, sau đó cái gì cũng không biết.

Mấy tên người áo đen nhanh chóng xuống xe, mạnh mẽ mở cửa xe, động tác thô lỗ lôi Ái Hương ra. Lương hôn mê ngẩng đầu lên, chỉ thấy nòng súng màu đen nhắm ngay đầu của mình. "Pằng --" Một chút máu đỏ tươi chảy ra. Một người áo đen nhanh chóng rút lui. "Ồ e ồ e --" Tiếng còi cảnh sát càng ngày càng gần.

Đoàn xe tội phạm đi tới trên đường lớn thừa thốt người, đột nhiên dừng lại ở đầu đoàn xe. Đèn lớn phía trước chiếu rọi xuống, người đàn ông có thân hình cao lớn uy vũ ôm tay đứng ở giữa đường. Trong miệng người đàn ông ngậm lấy một cây tẩm, trang phục đôi màu (*đỏ dùng để nguy trang) gấu quần được nhét cẩn thận tỉ mỉ trong gầy da quần cảnh.

Đám áo đen vừa móc súng lục ra, không chờ có hành động, sau lưng "Bùm" một tiếng vang thật lớn. Một chiếc xe cuối cùng bị lựu đạn làm nổ tung, tràn ngập ánh lửa.

Nhà Đăng Nguyên, trong đường hầm dưới lòng đất, Tiểu Ái theo Thạch Nam đi thẳng dọc theo đường hầm. Đi thẳng đến cuối đường hầm tối đen, trừ con đường thật dài, đến bóng dáng kho báu cũng không thấy.

Trong ngõ cụt, Tiểu Ái lần đầu tiên thám hiểm trộm bảo vật chưa từ bỏ ý định đông gõ gõ tây gõ gõ, Thạch Nam nhìn chăm chăm dấu hiệu hướng dẫn của bản đồ trên điện thoại di động, cau mày. Bí mật nhà Đăng Nguyên lại là như vậy. Thạch Nam hừ lạnh một tiếng, tắt hướng dẫn, thu hồi điện thoại di động.

"Aizz! Không có gì cả!" Tiểu Ái thất vọng đá đá mặt đất. Thạch Nam nói:"Đi thôi!" Hai người đi trở về dọc theo cửa ngầm, Thạch Nam mở cửa ngầm ra, nói với Tiểu Ái: "Hỏi cô một lần nữa, có muốn gia nhập với tôi hay không?" Cách kính cận thị dày cộm nặng nề, Tiểu Ái nhìn người đàn ông trước mắt, rất nghiêm túc nói: "Em chỉ muốn làm vợ anh."

Thạch Nam tức giận tới mức trợn trắng mắt, bàn tay đẩy một cái, Tiểu Ái ngã ngồi trên mặt đất, chỉ nghe được một câu, "Ồ chỗ này suy nghĩ thật kỹ đi!" Sau đó, "Rầm rầm" cửa ngầm đóng lại.

Tiểu Ái trở mình một cái, đứng dậy từ dưới đất, vỗ cửa kim loại, kêu to: "Anh, đừng nói giỡn, mau thả em đi ra ngoài." Thạch Nam không thèm để ý tiếng hét to của cô, "Ồ yên, lúc nào tâm tình tôi tốt hơn, sẽ lại để cô ra ngoài." Liếc mắt đồng lớn xương trắng dữ tợn bên chân, lẩm bầm: "Không nhốt cô ở nơi này đã rất đạt đến một trình độ nào đó rồi."

"Mau thả em ra ngoài, anh đừng đi." Tiếng hô của Tiểu Ái càng ngày càng nhỏ, cho đến khi mười mấy tán cửa trắng bằng thép ngăn cách.

Trong bóng tối đen như mực, âm trầm u ám, Tiểu Ái cực kỳ tức giận, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Thạch Nam. Thạch Nam có ý không nhận, thiết lập danh sách đen. Tiểu Ái ôm đầu gối co rúc ở bên cạnh cửa ngòm, đường hầm núi tối đen giống như là miệng rộng quỷ quái, khí lạnh và mùi hôi thối bốc lên. Trái tim nhỏ thỉnh thoảng nhảy lên nhảy xuống, Tiểu Ái gọi điện cho chị em Bích La để nhờ trợ giúp, sau khi cúp điện thoại, càng không ngừng lưu tin giọng nói cho Thạch Nam.

Thạch Nam đang trên đường trở về, đúng lúc Tiểu Lâm Hạnh gọi điện thoại tới, nhiệm vụ hoàn thành, Thạch Nam quẹo xe vào con đường đi đến nhà Tiểu Lâm Hạnh. Tiểu Lâm Hạnh nhiệt tình tiếp đãi anh, hai người vẫn dây dưa từ trước cửa đến trên ghế sofa, tối nay Tiểu Lâm Hạnh nói rất nhiều, càng không ngừng hỏi vấn đề với anh. "Buổi tối khuya, khẳng định không phải là chuyện gì tốt! Nói, có phải trộm vật gì không?" Tiểu Lâm Hạnh nói giọng hỏi. Thạch Nam cũng đùa giỡn đáp: "Là trộm đồ thôi."

"Hừ!" Tiểu Lâm Hạnh bắt mắt, chu môi đỏ mọng thật cao, xem thường nói: "Chi bằng anh, trộm người thì không sai." "Coi như anh trộm người là được rồi." Thạch Nam lật thân thể của cô lại, tiến vào từ sau lưng. Tiểu Lâm Hạnh rầm rì một tiếng, "Chúng ta quen biết lâu như vậy, em còn không biết anh làm cái gì? Nhìn anh thần bí như vậy, còn thỉnh thoảng cảm ỉt thứ nói em hóa nghiệm. Anh, có phải thám tử tư không?"

"Lời nói cũng thật nhiều." Thạch Nam hung hăng đụng cô, Tiểu Lâm Hạnh không để ý tới nói chuyện, lớn tiếng kêu lên. Cho đến khi Thạch Nam rời đi, Tiểu Lâm Hạnh cũng không có hỏi ra tin tức quan trọng gì.

Trước cửa, đáy giày da Thạch Nam lưu lại dấu vết bùn đất. Tiểu Lâm Hạnh khoác áo ngủ khom người, đầu ngón tay nắm lấy một ít đất lên, nhìn một chút, lại để gần chớp mũi ngửi một cái. Thân là chuyên gia kiểm nghiệm, cô rất dễ dàng tìm được dấu mới từ trong dấu vết. "Quý Ánh Thạch Đầu, hừ hừ!"

Nhà Đẳng Nguyên, Ma Lý đang trong giấc mộng bị điện thoại di động dưới gối đánh thức. Ma Lý nhận được một tin nhắn, trên tin tức chỉ có hai chữ -- dưới đất. Nhà Đẳng Nguyên lớn như vậy, nói cô làm sao tìm được. Bỗng dưng, Ma Lý nhớ lại đêm mình theo dõi Tiểu Anh Dữ Nguyệt, con nhóc kia đứng ở trong núi già một hồi lâu. Nghĩ đến đây, Ma Lý mặc vào quần áo dạ hành, mang theo công cụ, lặng lẽ ra cửa.

Ma Lý - Vân Tước xếp thứ mười trong giới trộm cũng không phải kẻ tầm thường, nhanh chóng phá giải mật mã, đi vào mật thất dưới lòng đất. Cá tính lạnh lẽo chết lặng nên làm như không thấy đầu lâu khô kinh khủng, bình tĩnh tự nhiên mở cửa ngòm ra. Cửa ngòm "Rầm rầm" dâng lên, Tiểu Ái bị Thạch Nam giam ở bên trong cho là Bích La tới, đứng vọt lên, hưng phấn gọi: "Bích La, là cô sao?"

Cửa ngòm lên tới cao nhất, từ từ lộ ra khuôn mặt xa lạ, lúc ấy Tiểu Ái cả kinh, quay người bỏ chạy. Ma Lý lòng dạ độc ác dùng một cước đá cô ngã xuống đất. Kính cận thị dày cộm nặng nề vấy trên sống mũi trượt xuống, rơi xuống đất. Tiểu Ái nắm chặt điện thoại di động nói ra một câu nhấn lại cuối cùng, "Anh, cứu em. . . ." "Rầm--"

Giết người, chảy máu, ban đêm nhiều chuyện quỷ dị, nữ chính Tiểu Anh vẫn luôn nằm ở trong khuỷu tay Hạ Thiện Nhiên, an tĩnh ngủ say. Hạ Thiện Nhiên nghiêng thân thể, không chớp mắt nhìn chăm chăm cô. Vốn nên lớn lên ở trong gia đình sung sướng lại trở thành cô nhi, gặp không ít tội, chịu không ít khổ. Cuộc sống của cô vốn không nên như thế.

Nhìn bộ dáng ngủ an bình của người trong ngực, khoe miệng hơi vênh, khoe môi cong cong. Hẳn là đang nằm mơ, nằm mơ thấy anh sao?

Đầu ngón tay Hạ Thiện Nhiên nhẹ nhàng vén tóc rơi trên trán Tiểu Anh ra, bồi hồi ở trên gương mặt tinh tế. Trong giấc mộng, Tiểu Anh cười ra tiếng. Ở trong mộng, cô vẫn là một đứa nhỏ được một người phụ nữ trẻ tuổi cười lên sẽ lộ ra hai má lúm đồng tiền ôm vào trong ngực treu chọc, phát ra tiếng cười khanh khách. Chợt tới một trận gió, thổi đến mức người ta mở mắt không ra. Gió ngừng, phụ nữ biến mất, đứa nhỏ oa oa khóc lớn lên, một đôi tay ấm áp từ ái ôm cô vào lòng. Tiểu Anh biết đó là tay mẹ viện trưởng. Sau đó cô trưởng thành, bộ dạng 5, 6 tuổi, đứng ở dưới cây hoa anh đào lớn, cầm cành cây trong tay chơi đùa vẽ ở trên đất. Một đôi giày da vừa đen vừa sáng xuất hiện ở trong tầm mắt, đó là một người đàn ông mặc toàn thân áo đen, vóc dáng rất cao. Mặt mũi người đàn ông rất mơ hồ, đáng vẻ thần bí. Mặc dù anh không có mặc tây trang màu trắng, cũng không có cỡi ngựa trắng, nhưng Tiểu Anh biết, đó chính là bạch mã hoàng tử của cô.

Cô vẫn luôn cố gắng, đi đến trên đường có anh.

Bầu trời màu xanh của thành phố đặc biệt sáng rõ, mặt trời cũng cực kỳ rực rỡ. Tiểu Anh một mình cỡi xe đạp đưa báo đi ngang qua một chiếc xe hơi cao cấp, người đàn ông ở vị trí tài xế mặt mũi lạnh lùng, mắt một mí hơi héch lên, đường cong cằm lưu loát, môi mỏng mím chặt.

Khách sạn cấp năm sao, Tiểu Anh mặc đồng phục nhân viên đang sửa sang lại gian phòng. Ngồi ở trước bàn máy vi tính, người đàn ông trẻ tuổi nghịch máy vi tính là vị khách nhân có thân phận tôn quý.

Nhà hàng Tây nổi danh nhất, Tiểu Anh bung món ăn bị người khách nữ đột nhiên đưa chân ra nên vấp ngã, ly kem bay qua vấy người khách. Thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, một bàn tay có lực tiếp được đĩa nâng ly kem, giao vào trong tay cô. Tiểu Anh chưa kịp nói tiếng cảm ơn, người đàn ông đã rời đi, để lại cho cô một bóng lưng cao lớn tiêu sái, cùng một tư thế đi đường rất đẹp mắt.

Anh không có quay đầu lại, nhưng cô lại biết, đó chính là bạch mã hoàng tử của cô.

Thì ra duyên phận đã được quyết định từ lâu!

Tiểu Anh cười khanh khách tỉnh dậy. Mở mắt xác định người đàn ông nghiêng thân thể trong mộng, ánh mắt nhu hòa nhìn mình, đáng đáp mắt một mí, sống mũi cao, cằm đẹp mắt.

Tiểu Anh cười hỏi: "Anh có từng ở phòng tổng thống của khách sạn chưa?"

Hạ Thiện Nhiên nói: "Có."

"Vậy có từng đi PARADISE ở thành phố C chưa?" Tiểu Anh lại hỏi.

Cái nhà hàng Tây kia ở thành phố C đã sớm đóng cửa, Hạ Thiện Nhiên không nhớ rõ mình có từng đi chưa? Nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mong đợi tha thiết của cô, liền nói: "Đã đi qua."

"Thật sao!" Tiểu Anh hưng phấn đuổi thẳng chân, lẩn qua lẩn lại ở trong khuỷu tay của Hạ Thiện Nhiên.

Hạ Thiện Nhiên không biết cô đang nghĩ tới chuyện gì, nhưng cô vui vẻ đến nở hoa. Vui đùa ầm ĩ đủ rồi, Tiểu Anh mới nói: "Mới vừa rồi em nằm mơ, mơ thấy mẹ, còn mơ thấy anh!" Cô ôm cô của anh nói: "Thì ra duyên phận của chúng ta đã sớm được định, bạch mã hoàng tử của em"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Sáng sớm, không khí trong lành, ánh nắng tươi sáng, cả nhà Đàng Nguyên một mảnh tốt đẹp.

Đàng Nguyên Nhất Lang thức dậy đặc biệt sớm, chuẩn bị vào hôm nay tuyên bố với người nhà quyết định quan trọng, đó chính là đồng ý hôn sự của Lương và Ái Hương.

Trước cửa phòng đại tiểu thư Ái Hương, Tiểu Anh sửa sang lại váy, thanh thanh cổ họng, gõ cửa, "Tiểu thư, rời giường thôi?"

"."

"Muốn tôi đi vào sao!" Tiểu Anh mở cửa đi vào, xa xa nhìn thấy hình nộm công chúa trên giường lớn gỗ lên, vừa đi tới trước cửa sổ, vừa nói: "Quản gia Cao Mộc nói, lão tiên sinh có chuyện quan trọng cần tuyên bố, còn chưa chịu dậy sao! Có thể là về chuyện của người đó nhé!" Tiểu Anh mỉm cười, "Ồn ào" kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời sáng rõ lập tức xông vào.

"Nhanh một chút đi! Hôm nay thời tiết rất tốt!" Tiểu Anh đến gần giường công chúa, cúi người xuống, "Tiểu thư!"

A! Dưới chăn giấu gối đầu, trên giường hoàn toàn không có người. Tiểu Anh đột nhiên có loại dự cảm xấu, cô vội vàng chạy tới gian phòng của Lương, gian phòng của Lương cũng trống không. Bỏ trốn sao? Tiểu Anh nhớ lại thái độ Lương ngày hôm qua, lại nghĩ tới mình tự đi tìm Ái Hương thì về mặt Ái Hương lóe lên một chút nói muốn nghỉ ngơi sớm, chẳng lẽ bọn họ thật.

Tiểu Anh liền vội vàng chạy về phòng của Ái Hương, mở tủ treo quần áo ra. Vài món quần áo Ái Hương thích nhất vào thường ngày cũng bị mang đi, còn có hộp trang sức của cô cũng trống không. Tiểu Anh ngây ngốc, bị sợ đến đầu đầy mồ hôi, mở ra tai nghe nói với Hạ Thiện Nhiên: "Không xong, Ái Hương và Lương bỏ trốn!"

Trong căn hộ tư nhân của Thạch Nam, Hạ Thiện Nhiên ngồi ở bên cạnh bàn dài, ăn bữa sáng, thỉnh thoảng giương mắt nhìn màn ảnh lớn một chút, không nhanh không chậm mà nói với Tiểu Anh: "Biết."

"Anh biết!" Tiểu Anh nóng nảy, "Bây giờ cô ấy như thế nào?"

Hạ Thiện Nhiên giương mắt liếc nhìn cô gái nhỏ bị trói tay chân vút trên mặt đất ở trong màn hình, nói: "Trước mắt thì hoàn hảo."

Tiểu Anh gấp đến muốn dậm chân, "Trước mắt hoàn hảo là có ý tứ gì? Anh biết cô ấy ở nơi nào đứng không?" Hạ Thiện Nhiên uống xong cà phê, nói: "Miêu nhi, nhớ thân phận của em bây giờ, làm xong chuyện em nên làm, không nên bị cảm giác con người ràng buộc."

Hạ Thiện Nhiên cúp điện thoại, cửa chính nhà trọ liền bị người dùng lực mở ra. Là Lý Khuyên Tâm, Lý Khuyên Tâm tức giận đặng đặng. "Thạch Nam đâu?" Lý Khuyên Tâm hỏi.

Hạ Thiện Nhiên giương cằm ý bảo còn trong phòng. Lý Khuyên Tâm sai bước đi tới, đá văng cửa phòng Thạch Nam ra, vén mạnh chăn lên, dùng giấy cao gót đá một cước lên cái mông mặc quần lót tư giác, rống: "Lập tức cút cho tôi!"

Nửa đêm canh ba mới trở về, Thạch Nam thiếu ngủ, mông lung nhũn nhũn: "Lý Khuyên Tâm, cô bị điên cái gì hả?" Một tay Lý Khuyên Tâm chống nạnh, một ngón tay chỉ Thạch Nam nói: "Nói, Tiểu Ái bị anh nhốt ở chỗ nào?"

"Tôi còn tưởng rằng trời sập! Thì ra là vì bánh quai chèo quê mùa đó!" Thạch Nam ngáp, kéo chăn trở về, lại muốn nằm xuống.

Lý Khuynh Tâm nói: "Cô ấy đã xảy ra chuyện!"

"Nơi đó an toàn như vậy, cô ta có thể xảy ra chuyện gì, nhiều lắm là bị con chuột hôn mấy cái." Nếu như không có người khác đi vào.
Thạch Nam bỗng chốc mở mắt. Hồng bét, sao anh lại quên trong nhà Đặng Nguyên cất giấu một nhân vật nguy hiểm khác.

Lý Khuynh Tâm nhìn anh biến sắc mặt, mí mắt trợn lên, ôm lấy tay nói: "Cuộc điện thoại cuối cùng Bích La nhận được là một cuộc điện thoại cầu cứu. Tốt nhất là Tiểu Ái không có việc gì, nếu không, anh có mười cái đầu cũng không bồi thường nổi."

Lý Khuynh Tâm sập cửa đi ra ngoài, cô đi giày cao gót, thân mình lung lay đi về phía Hạ Thiệu Nhiên trong đại sảnh."Cộc cộc" Tiếng giày cao gót khiến Hạ Thiệu Nhiên không khỏi nhìn thêm hai mắt của cô. Giày cao gót, môi đỏ mọng cao, sự muội ăn mặc như nam sinh quanh năm, gần đây đang từ từ thay đổi, càng ngày càng trở nên có vị phụ nữ rồi. Là sức mạnh tình yêu, công lao của Cảnh Triệt.

Lý Khuynh Tâm cho là ánh mắt Hạ Thiệu Nhiên chính là đang hỏi thăm chuyện tình Thạch Nam, cô đặt mông ngồi lên cái ghế trước bàn dài, cầm lấy một nắm đất, nói: "Thạch Đầu rước lấy phiền phức." Hạ Thiệu Nhiên nhủ mảy, tiếp tục ăn bữa sáng.

Lý Khuynh Tâm uống cà phê, nhìn chăm chăm màn ảnh. Trong màn hình, phòng tối đen ở tầng cao nhất của nhà Sâm Xuyên, quái nhân áo choàng đen chui ra từ dưới sàn nhà góc tường, đi tới trước mặt Đặng Nguyên Ái Hương lâm vào hôn mê.

Lý Khuynh Tâm nói: "Công chúa bị nguyên rủa, rốt cuộc giẫm vào phòng nhỏ tối đen của vu bà rồi."

Trong phòng ngủ, Thạch Nam ngồi bật dậy, bàn tay bắt loạn tóc, nghĩ đi nghĩ lại mới duỗi dài cánh tay lấy di động qua. "Anh, nơi này tối quá, em rất sợ hãi, thả em ra ngoài!"

"Anh, van cầu anh, em hiểu rõ sai lầm rồi còn không được sao, anh hãy bỏ qua cho em đi!"

"Em là vì thu hút sự chú ý của anh mới làm ra chuyện này với anh. Thật, em thề." Tin nhắn trong hộp thư, chất đầy tin nhắn cầu cứu của Tiểu Ái. Thạch Nam dần tỉnh tỉnh xuống, trực tiếp đến tin cuối cùng."Anh, cứu em, păng --" Đó là tiếng kêu cứu của Tiểu Ái và tiếng súng. Tiếng súng! Văn Tước tiến vào đó sao? Tiểu Ái!

Thạch Nam hốt hoảng, nghe tin nhắn lại lần nữa."Anh, cứu em, păng --" Có người nổ súng bắn trúng Tiểu Ái.

Không thể nào, sao cô gái giáo hoạt cơ trí của tập đoàn K lại dễ dàng bị người khác tổn thương. Cô ta vừa biến vừa diễn, nhất định là như vậy. Thạch Nam tự nói với mình như vậy, nhưng trong giây lát anh lại phân bác suy nghĩ vừa rồi. Suy nghĩ một chút, mặc dù kỹ thuật đánh cắp tài liệu trên mạng của con nhóc Tiểu Ái kia là hạng nhất, nhưng bản thân cũng là một cô gái bình thường tay trái gà không chặt. Nhớ lại một chút đáng về cô hết sức trào tường của cô, nhớ lại một chút bộ dáng vừa kém cỏi lại kinh khủng giữa trong đồng xương người chết của cô, gặp phải người hơi giỏi thân thù một chút, cô liền ăn thiệt thòi.

Nghĩ tới đây, Thạch Nam nhảy xuống giường, cuống quýt tròng quần áo lên người, mặc quần áo, đi ra ngoài nhanh như gió.

Thạch Nam muốn xác định Tiểu Ái có phải thật gặp nạn hay không? Tâm tình vội vàng, anh không để ý bây giờ là ban ngày hay là ban đêm, dám xông vào nhà Đặng Nguyên. Mới vừa tiến vào núi giả liền biết có người phá giải mật mã, âm thầm vào đường hầm dưới đất, lòng trầm xuống, tự lẩm bầm: "Bánh quai chèo quê mùa, cô đừng đen đuôi như vậy."

Mở cửa ngăm ra, hơi ẩm mang theo mùi máu tươi trực tiếp xông vào mũi. Thạch Nam chiếu sáng đường hầm, vết máu đông lại trên đất, bên cạnh còn có một kính cận thị quê mùa. Thạch Nam khom lưng nhặt lên, siết thật chặt mắt kính trong tay, không thể tin được tất cả những gì mình chứng kiến đều là thật, còn cố chấp cho rằng đây là vở kịch ác của Tiểu Ái.

"Con nhóc xấu xí, cô lại đang trêu chọc tôi." Thạch Nam siết kính cận thị đi tới chỗ sâu trong đường hầm, vừa đi vừa kêu, "Còn không mau ra ngoài!" Đường hầm trống không chỉ truyền đến tiếng vang.

Vở kịch ác hại chết một người, cảm giác tội ác bao quanh Thạch Nam, khiến cả người anh lâm vào trong sợ hãi thật sâu. Lúc đi tới cuối đường hầm, giọng nói của anh đều đang phát run: "Nếu không ra, tôi nhất định sẽ làm cái mông của cô nở hoa. Nhất định!"

.

Đêm qua đầu đường Tokyo xảy ra sự kiện đầu súng, phần lớn người đều được phái ra tìm kiếm Lương và Ái Hương. Trình thám Tiểu Ngũ Lang truy xét đạo tặc BLACK, rốt cuộc bắt được cơ hội tiến vào nhà Đặng Nguyên. Thời gian này nhà Đặng Nguyên đã sớm người ngã ngựa đổ. Tiểu Ngũ Lang và trợ thủ Robin bị đại quân gia Cao Mộc Thanh Sa ngăn trở ở đại sảnh, không cách nào gặp được Đặng Nguyên Quân Nhất. Cùng là vóc người mập lùn, hai người có khuôn mặt vòng tròn lớn nhìn thẳng vào mắt, đôi mắt nhỏ cùng phát ra tia lửa, ai cũng không nhường ai, ấn tượng cho nhau cũng thật sự không tốt.

Đám người thân tín của Đặng Nguyên Quân Nhất không có tra ra được rốt cuộc là người nào bắt đi tiểu thư Ái Hương. Quân Nhất biết tính nghiêm trọng của sự việc, biết chỉ bằng vào lực lượng nhà Đặng Nguyên thì không cách nào giải quyết chuyện này, mới ra mặt gặp Tiểu Ngũ Lang, nhờ cậy chuyện Ái Hương với cảnh sát.

Mỹ Tuyết bởi vì chuyện con gái mà nhanh chóng té xỉu, đang nằm nghỉ ngơi ở trên giường. Tiểu Anh cũng lo lắng cho Ái Hương, nhủ đầu mảy nhỏ, không ngừng đi qua đi lại trước cửa sổ. Đột nhiên, một đạo bóng dáng màu đen treo ngược ở trước cửa sổ, Tiểu Anh định thần nhìn lại, là Thạch Nam. Cô quay đầu lại nhìn Mỹ Tuyết ngủ yên một chút, vội vàng lo lắng mở cửa sổ ra, nhỏ giọng hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

"Ma Lý đâu?" Thạch Nam hỏi.

"Ma Lý?" Mọi người vẫn luôn gấp gấp vì chuyện của Ái Hương và Lương, hình như cũng không có ai chú ý thiếu đi người Ma Lý này.

Tiểu Anh kêu lên: "Buổi sáng đã không thấy cô ta, có phải cô ta bắt đại tiểu thư đi không?" Thạch Nam mặc áo đen bỗng chốc rời đi, anh mới mặc kệ cái gì đại với không đại tiểu thư, tìm được Tiểu Ái mới là chuyện vô cùng cấp bách.

Trong phòng Ma Lý, Thạch Nam tìm được một điện thoại di động khác của Ma Lý, mở tin nhắn mới nhất ra, gọi vào số đó. Đối phương rất nhanh nghe máy, giọng nữ mềm mại hỏi: "Như thế nào? Có thu hoạch sao?" Thạch Nam nhận ra giọng nói này, cắn răng cúp điện thoại, đi ra từ nhà Đặng Nguyên, trực tiếp đi tòa nhà của Dạ Cảnh Triệt ở Tokyo, anh cần xác định một chuyện.

Nước chảy va chạm ông trúc phát ra tiếng vang thanh thúy, chim hót hoa thơm trong tòa nhà kiểu Nhật. Dạ Cảnh Triệt đang thử guốc gỗ, người đàn ông dốt tiền này có đam mê đặc biệt với giày. Thạch Nam bước nhanh đi vào, trừng trừng mắt hỏi: "Tiểu Ái ở đâu?"

Dạ Cảnh Triệt thông dong thử giày, không ngừng mắt, không để ý người, ngược lại Bích La sốt ruột giơ tay bóp chặt cổ Thạch Nam, nửa hé mắt, gia tăng sức lực, "Đây chính là vấn đề tôi muốn hỏi anh."

Khi thăm dò tình báo, thủ hạ Ánh của Bích La có thủ đoạn độc ác tuyệt đối không thua kém bất kỳ một sát thủ dưới quyền Hắc Lang nào. Thạch Nam bị nắm ngón tay mảnh khảnh của cô bóp đến không thở nổi, nhũ lông mày lông hỏi: "Cô ta không có trở lại sao?"

"Tốt nhất anh hãy hy vọng cô ấy bình an vô sự, nếu không." Bích La cười lạnh, "Anh biết quy củ tập đoàn K." Bích La buông tay ra, Thạch Nam xoa cổ bị bóp đau, hung dữ nhìn cô.

"Cộc! Cộc! Cộc!" Truyền đến tiếng guốc gỗ. Dạ Cảnh Triệt chọn được giày thích hợp, lăm bầm lều bầu, "Giày có thích hợp hay không, chỉ có mình mới biết."

Sau khi Thạch Nam rời đi, Bích La đi tới hậu viện. Bên cạnh cái ao, Ma Lý trọng thương, bị trói chặt tay chân, thấy Bích La liền lộ ra vẻ mặt sợ hãi, thân thể lết đất, lùi về phía sau.

Bích La ngồi chồm hổm xuống trước mặt cô ta, lấy một khẩu súng ra từ ki-mô-nô, động tác chậm rãi ấn ống hãm thanh. Họng súng vén tóc dài của Ma Lý lên, lộ ra nửa bên mặt xấu xí của cô, súng đạn trang bị đầy đủ quanh quần quai ở trên khuôn mặt tràn đầy vết sẹo, đi từ cằm tới bộ ngực cao vút của Ma Lý, chống ở đó. Ma Lý bị sợ đến toát ra mồ hôi lạnh, hết sức lo sợ. "Pằng--" tiếng súng đánh thức con chim nghỉ ngơi trên ngọn cây.

Máu xông ra từ lỗ máu trên ngực Ma Lý, Ma Lý đau đến nhũ chặt lông mày, miệng há to hít thở không khí, vẻ mặt từ từ hốt hoảng. Bích La lộ ra nụ cười lãnh mị, họng súng lần nữa nhắm ngay Ma Lý, "Pằng" một tiếng. Trong nháy mắt, trái tim ngưng đập, bộ dáng Ma Lý rất dữ tợn, Bích La kéo váy của cô ta qua lau sạch sẽ họng súng, đứng dậy nói: "Người của tập đoàn K chúng tôi luôn luôn có ân tất trả, có thù tất báo. Người kính tôi một thước, tôi kính người một trượng, người đánh tôi một đao, tôi trả người hai phát." Dứt lời, dùng một cước đá Ma Lý vào trong ao.

Dòng máu màu đỏ khuếch tán trong nước, đám cá ăn thịt người ngửi được mùi tanh bơi thành một đoàn tiến tới thi thố, răng bén nhọn trong miệng cắm lên Ma Lý.

.

Cảnh sát, nhà Đặng Nguyên, Đạo Xuyên Hội, toàn thế giới đều đang tìm kiếm Đặng Nguyên Ái Hương. Trừ nhóm đạo thánh BLACK, không ai biết Đặng Nguyên Ái Hương bị nhốt ở địa phương nào.

Trời từ từ tối đi, Mỹ Tuyết vẫn khóc mãi, Tiểu Anh không nhìn được chạy về phòng, gọi điện thoại cho Hạ Thiệu Nhiên, nhờ anh giúp một tay tìm Ái Hương. Hạ Thiệu Nhiên vẫn không hề rời khỏi màn ảnh lớn, nhìn tình thế phát triển bên trong, anh trấn an Tiểu Anh, "Còn có vài chuyện chưa làm rõ, chờ một chút."

"Không đợi kịp nữa, phu nhân cứ khóc mãi, nhìn thấy bà ấy khóc, em cũng muốn khóc." Giọng nói Tiểu Anh nghẹn ngào, đầu ngón tay lau nước mắt nơi khóe mắt. "Đừng khóc, anh đồng ý với em, nhất định để Ái Hương không tổn hao lông tóc gì trở lại nhà Đặng Nguyên." "Nhanh lên một chút." "Anh biết rõ." Hạ Thiệu Nhiên không có nói thêm nữa, bởi vì Ái Hương từ từ tỉnh lại dưới ống kính giám thị.

Một chỗ khác của camera, trong lầu cuối nhà Sâm Xuyên, Ái Hương bị trói chặt cổ tay, sau khi mở mắt ra liền bị quái nhân áo choàng màu đen ở trước mắt dọa sợ đến nghẹn một hơi ở trong khí quản.

Bà phù thủy trong truyện cổ tích dùng giọng già nua khàn khàn nói: "Rốt cuộc lại gặp mặt, cô gái nhỏ." Ái Hương lui thân thể về phía sau, lão vu bà dùng ngón tay như cành khô đụng vào mặt của cô, Ái Hương né tránh, giọng nói run rẩy hỏi: "Bà là ai?"

"Cháu không nhớ ta sao?" Lão Vu Bà tự hỏi tự đáp, "À, đúng rồi, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cháu vẫn còn rất nhỏ ! Ha ha ha ha! Khi đó sao cháu sẽ nhớ được, để cho ta tới giúp cháu nhớ lại một chút, có được không cô gái nhỏ." Quái nhân áo choàng màu đen phát ra tiếng cười cổ quái, tay y hệt cành khô nhấc cái mũ lên, từ từ kéo xuống dưới. Ái Hương sợ hãi: "Không..không được! Á."

Quái nhân áo choàng màu đen nhất định có diện mạo xấu xí, vừa khó coi vừa kinh khủng, Ái Hương thét chói tai, gắt gao nhắm mắt lại. Lão Vu Bà dùng móng vuốt y hệt cành khô nắm lấy cằm của cô, ép buộc cô nhìn thẳng vào mắt mình. Ái Hương bị buộc mở mắt, một màn trước mắt khiến cô quên mất hô hấp, kinh ngạc, không thể tin, cứng nhắc động động môi, nói: "Mẹ!"

Chương 23

Hé ra một khuôn mặt giống Đàng Nguyên Mỹ Tuyết như đúc. Trẻ tuổi, xinh đẹp, dịu dàng, không có bị năm tháng tàn phá lưu lại một chút dấu vết. Ông kính phóng đại khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ, chiếm hết cả màn ảnh. Trong mắt Hạ Thiệu Nhiên và Ái Hương đều tràn đầy khiếp sợ. "Hạ Lâm - mẹ của Tiểu Anh?" Lý Khuyneh Tâm kêu lên, Hạ Thiệu Nhiên quay đầu nhìn cô một cái. "Chuẩn bị một chút." Lý Khuyneh Tâm lập tức trở về thay quần áo.

Lão Vu Bà thậm chí có khuôn mặt giống Đàng Nguyên Mỹ Tuyết y như đúc, đây thật là làm cho người ta kinh hãi. Nhìn gương mặt này, Ái Hương ni non: "Mẹ!" Nghĩ lại liền lắc đầu nói: "Bà không phải, không phải. . . ."

"Không phải?" Khuôn mặt xinh đẹp của lão vu bà lại gần. Giọng điệu Ái Hương kiên định: "Bà không phải là mẹ tôi."

"Hắc hắc! Đúng, ta không phải, ta là người lưu lại vết xăm trên lưng của cô, Cát Dã Tiểu Nại Tử. Bảo bồi ngoạn, cho ta xem hình xăm trên người của cô." Lão Vu Bà phát ra tiếng cười quái dị, bàn tay y hệt cành cây khô đưa về phía Ái Hương. Ái Hương giãy giụa tránh né, Lão Vu Bà gầy yếu, hơi sức lại lớn kinh người, hai ba cái liền cởi áo Ái Hương xuống, để cho cô lộ ra sống lưng.

Ái Hương giùng giàng hỏi: "Tại sao bà muốn xăm hình hoa anh đào lên sau lưng tôi, rốt cuộc bà có mục đích gì? Bà có biết hình xăm này khiến cho tôi gặp phải bao nhiêu nguy hiểm không? Nó tựa như một loại nguyên rủa vẫn đi theo tôi, tất cả mọi người nói hình xăm có liên quan với kho báu của nhà Đàng Nguyên. Bà nói đi, đến tận cùng là có đúng như vậy không?"

Hình xăm hoa anh đào hiện ra ở trước mắt, Tiểu Nại Tử đắc ý cười to, khuôn mặt xinh đẹp vằn vẹo, bà giễu cợt nói: "Cái gì mà kho báu nhà Đàng Nguyên, chó má! Kho báu nhà Đàng Nguyên bất quá chỉ là hai tờ tranh chữ, ngay từ lúc hai mươi năm trước đã bị đào ra rồi. Trên người cô là bản đồ đường hầm dưới đất nhà Đàng Nguyên, là đường hầm dưới đất do Đàng Nguyên Nhất Lang và Áo Dã Tuấn Hùng cùng cha ta Cát Dã Thành tự tay xây dựng, là đường hầm dưới đất! Cô hiểu không?"

"Vậy tại sao bà lại vẽ bản đồ ở trên lưng tôi?" Ái Hương hỏi.

"Dù sao cô cũng sẽ chết, nói cho cô biết cũng không sao." Tiểu Nại Tử nói: "Năm đó Đàng Nguyên Nhất Lang và Áo Dã Tuấn Hùng hợp mưu muốn cướp bóc ngân hàng Mitsui, bọn họ tìm đến cha ta, thỉnh cầu ông xây dựng một đường hầm. Sau khi xây xong đường hầm, Áo Dã Tuấn Hùng thấy sắc quên nghĩa, giết chết vợ Đàng Nguyên Nhất Lang. Sau khi Đàng Nguyên Nhất Lang biết được liên hành động vào tối hôm đó, báo thù cho vợ, kết thúc tánh mạng Áo Dã Tuấn Hùng, phong tỏa tin tức. Đàng Nguyên Nhất Lang sợ cha ta để lộ tin tức nên cũng giết hại ông, bản đồ duy nhất được cha ta lưu lại, đã bị ta khắc ở trên người của cô."

Ái Hương không thể tin những gì nghe được, "Tại sao? Tại sao phải làm như vậy, bà không cảm thấy bà rất tàn nhẫn sao?"

"Ai biểu mày là đứa bé của Đàng Nguyên Quân Nhất và Mỹ Tuyết, ai biểu mày là đứa bé của bọn chúng? Há?" Về mặt Tiểu Nại Tử hung ác, như muốn ăn thịt người hừ hừ nói: "Có biết không, ta mới đúng là vợ của Đàng Nguyên Quân Nhất, ta mới đúng. Cũng bởi vì ta không sinh được đứa bé, không cách nào giúp nhà Đàng Nguyên nối dõi tông đường, bọn họ mới đối với ta như vậy, đuổi ta ra cửa, sát hại cha ta." Tiểu Nại Tử càng nói càng kích động, bà đến gần sát Ái Hương, ngón tay y hệt cành khô hung hăng nhéo khuôn mặt của Ái Hương, về mặt dữ tợn: "Ta muốn làm đứa bé của Quân Nhất và Mỹ Tuyết bị nguyên rủa, không chiếm được hạnh phúc, trọn đời không được bình an. Ha ha ha ha!"

Tiểu Nại Tử cười điên cuồng, cười đến nước mắt cũng chảy xuống, xuyên thấu qua nước mắt nhìn hình xăm hoa anh đào rất sống động. Bỗng dưng, bà ta tỉnh táo lại, nhìn chằm chằm hình xăm xinh đẹp, mắt lộ ra nghi ngờ.

Ái Hương bị trói chặt tay chân phản kháng, nức nở: "Người phụ nữ này, trong lòng đúng là có bệnh?" Tiểu Nại Tử đề lại đầu vai không nghe lời của cô, trợn to hai mắt lại gần nhìn kỹ. Đường đi giấu ở trong thân cành hoa anh đào đã thay đổi.

"Tại sao lại như vậy?" Tiểu Nại Tử tự lẩm bầm, phỏng đoán nguyên do. Là do đứa trẻ năm đó trưởng thành nên hình xăm phát sinh biến hóa, hay bức họa này không phải họa văn của bà. Cuối cùng Tiểu Nại Tử cho ra kết luận, bức hình xăm này không phải hình bà xăm lên. Giống như là bị kích thích, Tiểu Nại Tử tự lẩm bầm: "Không thể nào, cái này không thể nào, người phụ nữ chết đi là già, chẳng lẽ mày cũng là già sao?" (mình xin giải thích chỗ này, người phụ nữ chết đi là già ở đây chỉ Hạ Lâm - chị em song sinh với Mỹ Tuyết)

Tiểu Nại Tử bị kích thích, niu lấy tóc Ái Hương, chất vấn. Lá gan Ái Hương vốn rất nhỏ, bị dọa đến khóc lớn lên. "Buông tôi ra, buông tôi ra, tôi không biết gì hết."

Diện mạo dữ tợn, Tiểu Nại Tử đề Ái Hương xuống đất, "Nếu mày là già, lưu lại mày cũng không có chỗ dùng, đi chết đi!" Tiểu Nại Tử lấy ra dao găm mang theo bên người, mũi dao bén nhọn tiến tới gần cặp mắt to biết nói - chỗ duy nhất lớn lên giống Mỹ Tuyết. Mũi nhọn tiến tới gần, Ái Hương kêu to: "Đừng, á --"

"Rầm --" Cửa phòng bị đục vỡ, dao nhọn sắc bén dừng lại cách tròng mắt vài milimet. Sâm Xuyên Minh Trí xông vào, thờ hồng học nói: "Mẹ, cảnh sát đến rồi!"

"Cái gì!" Tiểu Nại Từ hung ác nhìn một cái, thu hồi dao găm, đứng lên. "Cô ta thì sao?" Sâm Xuyên Minh Trí nhìn ra sau lưng bà một chút.

"Giấu đi."

"Giấu nơi nào? Cảnh sát lập tức lên đây." Sâm Xuyên Minh Trí gấp đến độ sau đầu đầy đỏ mồ hôi.

"Sát vách!"

"Há!" Sâm Xuyên Minh Trí lạnh sống lưng.

Tiểu Nại Từ dùng vải bố che miệng Ái Hương, mẹ con hai người hợp lực kéo cô đến phòng trống sát vách.

Trình thám Tiểu Ngũ Lang và trợ thủ Robin đi tới nhà Sâm Xuyên. Trong khi truy đuổi đạo tặc BLACK, Tiểu Ngũ Lang tìm được tấm hình chụp chung của Sâm Xuyên Chính Cương và một vị phu nhân. Người phụ nữ mặc ki-mô-nô trong tấm ảnh có dáng dấp gần như giống Đặng Nguyên Mỹ Tuyết.

Đạo tặc BLACK vì nhà Sâm Xuyên nên mới đến Tokyo sao? Đáp án dĩ nhiên là tuyệt đối không chỉ có thế. Vì vậy, Tiểu Ngũ Lang kết luận nhà Sâm Xuyên nhất định có quan hệ mật thiết không thể nói cho ai biết với nhà Đặng Nguyên. Đặng Nguyên Ái Hương mất tích, có lẽ cũng có liên quan với nhà Sâm Xuyên.

Lúc Sâm Xuyên Minh Trí đi xuống từ trên lầu, Tiểu Ngũ Lang đã đợi đến không còn bình tĩnh. Sâm Xuyên Minh Trí giả bộ trấn định, nói: "Đợi lâu, cảnh quan tiên sinh."

"Sâm Xuyên tiên sinh, chúng tôi nhận được tin tức, tối nay đạo tặc BLACK sẽ lần nữa viếng thăm biệt thự, cho nên chúng tôi muốn nhìn một chút, có phải anh ta lại để lại dấu hiệu phách lối không?" Tiểu Ngũ Lang lắc đầu với thuộc hạ sau lưng, bọn cảnh sát bắt đầu tìm kiếm. "Đợi chút, cảnh sát tiên sinh, tôi nghĩ có phải là tình báo sai hay không? Ngài cũng biết trong này đã không còn gì tốt để trộm." Sâm Xuyên nói.

"Tôi nói rồi, người thường rất khó mà lý giải được giá trị quan của BLACK." Tiểu Ngũ Lang lấy cái tẩu ra, ngậm lên miệng, "Tôi còn muốn xem tăng chót một chút." Sâm Xuyên muốn ngăn cản thì Tiểu Ngũ Lang đã giẫm lên cầu thang, đi tới lầu cuối. Sâm Xuyên Minh Trí sai bước lớn đuổi theo, "Lần trước đã kiểm tra qua, phía trên đều là vật lưu lại của cha."

Tiểu Ngũ Lang: "Có lẽ BLACK muốn trộm đúng là vật lưu lại của cha anh."

Ở lầu cuối tối đen, Tiểu Ngũ Lang ra lệnh thuộc hạ kéo màn cửa sổ ra, bật tất cả đèn lên, lần lượt lục soát tìm kiếm từng gian phòng - nơi có thể cất giấu người. Đang lúc anh đi tới phòng trống thứ hai đếm ngược lên, tiểu trùng từ nghe được âm thanh đã sớm núp vào cửa. Tiểu Ngũ Lang vẫn cảm thấy bốn vách tường trắng bạch trong gian phòng lớn trống trải này có chút kỳ quái, nhưng cụ thể kỳ quái ở nơi nào lại không nói ra được. Vẫn đi theo phía sau anh, tìm Sâm Xuyên Minh Trí khẩn trương thót lên tới cổ họng. Bên trong phòng cách vách, Tiểu Nại Từ giẫm lên học tủ, nhìn thấy tất cả xuyên qua lỗ nhỏ trên vách tường.

Khe hở vách tường thu hút sự chú ý của Tiểu Ngũ Lang, đôi mắt ti hí lóe sáng nhắm ngay khe hở, đục phải ánh mắt quá sắc bén, tiểu trùng từ không ngừng lui về phía sau, lui về phía sau, lui về sau nữa. Sắc mặt Sâm Xuyên Minh Trí biến đổi. Ngón tay Tiểu Ngũ Lang vừa muốn chạm đến khe hở, tiếng chuông điện thoại trong túi áo vang lên mãnh liệt.

"Cái gì? Tìm được vị trí Đặng Nguyên Ái Hương rồi sao? Được, chạy tới đây." Tiểu Ngũ Lang cúp điện thoại, mang theo những người liên quan ra khỏi phòng. Sâm Xuyên Minh Trí thờ dài một hơi.

Sau khi Tiểu Ngũ Lang rời đi, Sâm Xuyên Minh Trí tiến vào phòng nhỏ tối đen, hỏi thăm Tiểu Nại Từ: "Mẹ, xử lý cô ta như thế nào?"

"Một thứ sao chép, cứ để cho cô ta tự sinh tự diệt đi!" Tiểu Nại Từ vẫn còn đang tức giận.

"Nhưng..." Sâm Xuyên Minh Trí cảm thấy đáng tiếc cho gương mặt xinh đẹp của Ái Hương, dù sao hán còn chưa ăn vào miệng được. Tiểu Nại Từ trợn mắt, "Thế nào, không bỏ được?"

"Không có."

"Hừ! Mỹ Tuyết - người phụ nữ hạ tiện đó lại dám bắt chước tác phẩm của ta." Tiểu Nại Từ hé nửa tròng mắt, lộ ra ánh sáng hung ác, "Minh Trí." Sâm Xuyên Minh Trí cung kính ứng tiếng: "Dạ, mẹ."

"Đi bắt thị nữ có dung mạo rất giống Mỹ Tuyết kia cho ta." .

Có người đến báo Đặng Nguyên Ái Hương đang ở trong một hội sở của Đạo Xuyên Hội. Đoàn người Tiểu Ngũ Lang lái ô-tô tới, xe đi được một nửa, điện thoại lại vang lên, người gọi nói mình đã nhìn lầm người. Đôi mắt nhỏ của Tiểu Ngũ Lang trừng mắt quang quác mắng to một trận, lúc này một chiếc xe chạy tốc độ cao lướt qua trước mặt, một đạo ngân quang lóe lên.

BLACK! Đạo tặc BLACK! Là đạo tặc BLACK!

"Nhanh, nhanh, quay đầu, theo chiếc xe kia, BLACK đến rồi!" Tâm tình Tiểu Ngũ Lang kích động, vỗ tã xé ngồi trước, lớn tiếng kêu lên. Máy chiếc xe cảnh sát rít rít quay đầu, tăng tốc độ truy đuổi xe màu đen, trực tiếp đuổi đến trang viên Sâm Xuyên.

Mất đi bóng dáng xe màu đen, Tiểu Ngũ Lang duỗi đầu nhìn quanh. "Ồ đâu rồi!" Trợ thủ Robin chỉ vào cửa sổ tối đen ở lầu cuối biệt thự Sâm Xuyên. Tiểu Ngũ Lang ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo bóng đen tiến vào phòng nhỏ lầu cuối.

"Nhanh, nhanh, bắt sống BLACK!" Tiểu Ngũ Lang móc súng lục ra, dẫn dắt một đám cảnh sát vọt vào nhà Sâm Xuyên lần thứ hai. Mới từ trên lầu xuống, Sâm Xuyên Minh Trí bị trận chiến này làm sợ hết hồn. Lấp bắp hỏi "Chuyện gì xảy ra? Tại sao các người trở lại?"

Tiểu Ngũ Lang như cười trên ngựa hoang xông đến phía trước, trợ thủ của anh Robin theo ở phía sau, cả cầu thang bị giẫm đến rầm rầm vang dội. Sâm Xuyên Minh Trí liền chạy theo phía sau.

Tiểu Ngũ Lang xông vào gian phòng tối đen, cửa sổ mở toang hoác, gió đêm vù vù vào, nhấc rèm cửa sổ lên, đạo tặc BLACK lại biến mất trước mặt mọi người thêm một lần nữa.

Sâm Xuyên Minh Trí chạy tới, sắc mặt đỏ lên, tâm tình kích động, la hét kêu to lên: "Đây đến cùng là xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc các người đang tìm cái gì? Đến cuối cùng thì một căn phòng rách nát có cái gì tốt để xem, tôi muốn tố cáo các người! Tố cáo các người!"

Một gian phòng không có vật gì, vách tường phòng lớn trống trải được quét một lớp sơn màu trắng. Tại sao BLACK không chú ý nguy hiểm, lần nữa quang lâm tới nơi này? Tại sao?

Tiểu Ngũ Lang bỗng dừng quay đầu, trên vách tường tuyết trắng in mấy chữ cái màu đen --BLACK.

Sâm Xuyên Minh Trí cũng nhìn thấy, không chỉ có Sâm Xuyên Minh Trí, ngay cả Tiểu Nại Tử trong căn phòng cách vách cũng nhìn thấy được từ trong khe hở. Bà vội vàng xuống khỏi tủ, chân đạp hụt, thiếu chút nữa té xuống, hốt hoảng đi tới cạnh góc tường, vén một góc sàn nhà lên, chui vào.

Tiểu Ngũ Lang hỏi Sâm Xuyên: "Phía sau vách tường là cái gì?" "Tôi...tôi không biết." Chuyện không đối gạt được, Sâm Xuyên sợ đến vẻ mặt lóa lên, nói chuyện ngập ngừng.

Tiểu Ngũ Lang chỉ huy thuộc hạ: "Phá bỏ bức tường này đi!"

Bọn cảnh sát chạy ào ào xuống lầu lấy công cụ, Tiểu Ngũ Lang đứng chống nạnh. Búa luân phiên đánh lên tường vách tường, vách tường ào ào rớt xuống, lộ ra một góc vải màu xanh dương. "Chạm!" Tiểu Ngũ Lang đi đến gần, đôi mắt nhỏ nhìn kỹ, là vải jeans. Có thể là quần! Anh la ầm lên: "Sau tường có người, mọi người coi chừng." Tâm tình Tiểu Ngũ Lang rất kích động, hai tay chống nạnh càng không ngừng đồng xem một chút tây xem một chút. Ở dưới sự chỉ dẫn của đạo tặc BLACK, lại có thể tìm được Đằng Nguyên Ái Hương.

BLACK đáng chết, mày lại...!

Bọn cảnh sát lấy tay móc vách tường bị vỡ ra, chân Ái Hương, thân thể, đầu, từng thứ xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người. Cô bị vô số băng dán quần chặt niêm phong ở trên vách tường, bộ mặt bị băng dán trong suốt đè ép đến biến hình, hơi thở yếu ớt, chỉ có một đôi mắt to đang mở. Hoảng sợ, tuyệt vọng, đôi mắt này nói cho bọn cảnh sát biết cô trải qua chuyện đáng sợ nhất.

Ái Hương bị dọa đến không nhẹ, lúc được cứu đi thì chân đều đã mềm, khóc thút thít, thút thít, ngón tay út run rẩy chỉ bên cạnh vách tường. "Nơi đó. . . ."

"Là sao?" Tiểu Ngũ Lang hỏi.

"Hu hu."

"Tiểu thư Đằng Nguyên, không cần sợ, bây giờ cô rất an toàn, nói cho tôi biết xảy ra chuyện gì?"

"Nơi đó, có người chết!"

Tiểu Ngũ Lang biến sắc, bọn cảnh sát lần nữa vạch vách tường ra, bộ xương khô và thịt thối rữa bị ăn mòn một nửa, cùng vô số Thi Trùng không có chỗ ẩn núp, rít rít bại lộ trong tầm mắt mọi người.

Không cần nghĩ cũng biết, thi thể là ai.

"Sâm Xuyên Minh Trí!" Tiểu Ngũ Lang nổi trận lôi đình, quay đầu lại tìm kiếm Sâm Xuyên Minh Trí đã sớm chạy trốn.

Trong lối đi tối đen, Tiểu Nại Tử giẫm từng bậc thang, bò xuống dưới theo đường ống khói, đi thẳng tới trong lò sưởi đại sảnh lầu một. Bà ta cúi lưng xuống nhìn ra phía ngoài, khắp nơi trong đại sảnh đều là cảnh sát. Tiểu Nại Tử đưa tay lục lọi trong vách tường, đụng vào cái nút, mở lồng lò thông với vách tường bên ngoài biệt thự ra. Bà ta như chó mèo, co rúc thân thể bò ra ngoài. Mới vừa thở một hơi, ánh mắt lơ đãng đảo qua phía sau, quét thấy một đôi giày.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Một đôi mắt da kiêu nữ xuất hiện ở trong tầm mắt, tâm Tiểu Nại Tử cả kinh, dừng lại, ánh mắt nhìn lên theo đôi mắt. Chủ nhân đôi mắt da là một cô gái mặc quần áo bó màu đen, vóc người cao gầy uyển chuyển, trên khuôn mặt xinh xắn đeo nửa mặt nạ bướm bướm màu vàng kim, con ngươi mang theo giễu cợt lóe ra ánh sáng cười nhạo.

"Nên gọi bà là Cát Dã Tiểu Nại Tử, Vũ Điện Mỹ Giai, hay là Hạ Lâm đây?"

"Sao!"

.....

Sâm Xuyên Minh Trí vẫn luôn trốn, cảnh sát vẫn luôn đuổi theo phía sau. Sâm Xuyên Minh Trí xuyên qua trang viên sau cánh rừng, leo lên sườn núi nhỏ, trượt xuống theo đồi, liên lần một vòng vọt tới trên đường lớn đón xe.

Sâm Xuyên như không muốn sống gần căn xe màu xanh dương đậm dừng lại. Sâm Xuyên vội vàng mở cửa xe, sau khi thấy rõ người trong xe liền sùng sốt. Bên khố miệng ngậm cây tẩm, ZA-CK ôm lấy tay nhìn hắn ta cười.

Bọn cảnh sát kêu gào ở trên đỉnh đồi, trước có sói, sau có hổ, Sâm Xuyên Minh Trí vẫn quyết định lên xe, ra lệnh với tài xế: "Lái xe!" Tài xế Tập Uy vẫn không nhúc nhích.

ZA-CK mặc áo khoác da ngắn màu đen nói: "Sâm Xuyên tiên sinh, anh thật giống như còn thiếu chúng tôi một khoản tiền."

Sâm Xuyên nhìn cảnh sát đã đuổi tới, thần tình kích động nói: "Tôi sẽ gửi một khoản tiền kia cho anh, hiện tại lập tức chờ tôi đi." ZA-CK nhò cây tẩm trong miệng ra, nhú mồm nói: "Tôi chán ghét nhất loại người không giữ lời hứa như anh, muốn biết đùa giỡn chúng tôi sẽ có hậu quả gì không?"

Sâm Xuyên Minh Trí sợ hãi, nhưng hắn đã từng tận mắt thấy thủ đoạn hung tàn của những lính đánh thuê này, hắn đứng ngồi không yên nhìn ngoài cửa sổ, "Tôi bị chuyện khác làm trễ nải mới không chuyển khoản qua, hiện tại chờ tôi đi, tôi sẽ lập tức trả tiền cho anh, đi mau!"

Cảnh sát lao xuống đồi, giờ súng lên nhắm ngay Sâm Xuyên Minh Trí. "Gấp đôi, tôi trả anh gấp đôi, mau lái xe." Sâm Xuyên Minh Trí nhanh chóng hô to, tài xế Tập Uy vẫn không nhúc nhích.

ZA-CK thay đổi tư thế ngồi, dựa vào thành ghế, lười biếng mở miệng: "Lái xe!" Tập Uy dầm chân ga, bánh xe xoay nhanh, bỏ rơi bọn cảnh sát.

Sâm Xuyên Minh Trí nhìn bọn cảnh sát từ từ cách xa mình, biến thành những chấm nhỏ, thở dài một hơi, buông lỏng thân thể. Hắn hơi trầm mặc, nói với ZA-CK: "Anh giúp tôi làm một chuyện." ZA-CK đưa mắt nhìn hắn. Sâm Xuyên Minh Trí nói: "Giúp tôi bắt một người, bắt một cô gái."

Cảnh sát tìm được thi thể Sâm Xuyên Chính Cường, toàn bộ tài sản dưới tên Sâm Xuyên Minh Trí đều bị đóng băng, hắn ta hoàn toàn không lấy tiền ra được. ZA-CK hỏi: "Anh còn có tiền gửi sao?"

Sâm Xuyên Minh Trí đắc ý nói: "Tôi đã mở tài khoản ở quần đảo Cayman(1), chỉ cần bắt được cô gái kia, chúng ta sẽ nhận được một số tiền lớn." ZA-CK cũng không trả lời chắc chắn với hắn.

Sâm Xuyên Minh Trí không biết mẹ có trốn ra được hay không? Hắn móc điện thoại ra, gọi cho mẹ. Trong căn hộ Thạch Nam, Tiểu Nại Tử bị Lý Khuynh Tâm dùng súng chỉ vào đầu, nghe điện thoại. Trong điện thoại Sâm Xuyên hỏi: "Mẹ, mẹ trốn ra được không? Bây giờ đang ở đâu? Con đi đón mẹ."

Tiểu Nại Tử đáp lời ở dưới ánh mắt ép buộc của Lý Khuynh Tâm: "Trốn ra được, tự chăm sóc mình, không cần đến đón mẹ...mẹ trốn đến một nơi mà ai cũng không tìm được. Mục tiêu hai người quá lớn, lúc cần thì mẹ sẽ liên lạc với con."

"Được, như vậy cũng tốt, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ bắt được người thị nữ kia."

"Ừm!" Sâm Xuyên Minh Trí quá hưng phấn, cũng không có phát giác mẹ khác thường.

Trình thám Tiểu Ngũ Lang tự mình hộ tống Ái Hương trở về, Ái Hương bị kinh sợ, nhào tới trong ngực Mỹ Tuyết, hai mẹ con cùng khóc lên. Người nhà Đảng Nguyên vây quanh Ái Hương, Cao Mộc Thanh Sa cầm tay Tiểu Ngũ Lang, kích động nói: "Cảnh sát tiên sinh, rất cảm tạ ngài, cảm ơn ngài tìm được đại tiểu thư của chúng tôi, cảm ơn, cảm ơn!"

Cao Mộc Thanh Sa trái một câu, phải một câu cảm tạ, Tiểu Ngũ Lang chống đỡ không được nhiệt tình của cô, càng không ngừng gật đầu, khách khí, "Không cần cảm ơn, đây là nhiệm vụ của chúng tôi, quần gia Cao Mộc, chúng tôi nên cáo từ."

Cao Mộc cầm tay Tiểu Ngũ Lang không thả, nói: "Cảnh sát tiên sinh lưu lại ăn xong bữa ăn khuya rồi hãy đi!"

"Không được!"

"Cô." Tiểu Ngũ Lang mới vừa cự tuyệt, nhưng bụng không tự chủ lại kháng nghị. Robin đi theo xoa xoa bụng, nói: "Giăng co một đêm, cũng có chút cảm giác đói bụng."

Quản gia Cao Mộc nhiệt tình giữ lại: "Hai vị, dùng xong bữa ăn khuya rồi đi."

Ái Hương được Mỹ Tuyết dẫn trở về phòng, Mỹ Tuyết giúp cô tắm, chăm sóc cô. Trong lúc mẹ và con an ủi lẫn nhau, bất luận kẻ nào cũng không chen vào được. Tiểu Anh đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy Hạ Thiệu Nhiên đứng ở trong phòng.

"Sao anh lại tới đây?" Tiểu Anh vội vàng đóng cửa.

"Dẫn em đi gặp mặt một người." Hạ Thiệu Nhiên nói.

"Ai?"

"Người biết rõ chân tướng."

Sẽ lập tức biết thân thể của mình, Tiểu Anh nhìn như lạnh nhạt, nói không khản trương, nhưng vẫn sẽ khản trương. Gần tới trước cửa, Hạ Thiệu Nhiên vuốt đầu nhỏ của cô nói: "Nhớ, em có anh."

"Ừ." Tiểu Anh cười gật đầu.

Hạ Thiệu Nhiên mở cửa một gian phòng ra, Tiểu Anh thấy Lý Khuynh Tâm ngồi trên ghế ở chính giữa đất, một áo choàng khoác lên người đang ngồi xỏm, co rút thành một đoàn ở trong góc tường, không nhìn ra là nam hay là nữ .

Tiểu Nại Tử nghe được tiếng mở cửa liền ngẩng đầu, thấy gương mặt của Tiểu Anh liền kích động, thét chói tai, gương nanh múa vuốt xông tới, lại bị Lý Khuynh Tâm đẩy trở về.

"Bà ta là ai?" Tiểu Anh lui đến sau lưng Hạ Thiệu Nhiên.

Lý Khuynh Tâm nói: "Mẹ của Sâm Xuyên Minh Trí."

"Á!" Tiểu Nại Tử phát ra tiếng thét phẫn hận chói tai, Lý Khuynh Tâm mạnh mẽ gạt cái mũ áo choàng che kín nửa gương mặt. Âm thanh chói tai nhất thời ngưng lại, Tiểu Nại Tử hung dữ nhìn tới Tiểu Anh.

Dung mạo đằng sau áo choàng làm Tiểu Anh ghen hờn nhìn trần trối, tay nhỏ bé đặt ở bên môi, một lúc lâu sau vẫn không nói lời nào. Cặp mắt kia cười một tiếng sẽ cong thành hình trăng lưỡi liềm, lúc này đã nhiễm đầy nước mắt, bả vai nhỏ nhỏ run rẩy, bất lực giống như cánh hoa anh đào nhỏ yếu ớt, run lay bầy ở trong gió rét.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Thiệu Nhiên, dùng giọng nói run rẩy khàn khàn cẩn thận hỏi từng li từng tí: "Là mẹ. . . .em sao?" Hạ Thiệu Nhiên nhìn cô, trầm mặc.

Tiểu Nại Tử vừa nghe chữ ‘mẹ’ này, ánh mắt hung ác lập tức chuyển hóa thành tất cả từ ái và nhu tình, giọng nói thô kết kêu một tiếng: "Con ơi!" Á!

Một tiếng gọi này làm Tiểu Anh than thở khóc lóc, tay nhỏ bé che miệng nước nờ ghen ngào khóc lên, "Thật là mẹ sao?"

"Là mẹ nha, con của mẹ, mẹ tìm con thật vất vả!" Tâm tình Tiểu Nại Tử kích động, nhào về phía Tiểu Anh.

Lúc này, Hạ Thiệu Nhiên động thân đứng ở trước mặt Tiểu Anh, chặn Tiểu Nại Tử lại, lạnh như băng mở miệng: "Tìm được con gái ruột thịt thất lạc nhiều năm của mình, phải rất cao hứng chứ?"

Con người sắc bén có thể nhìn rõ tất cả khiến Tiểu Nại Tử sinh lòng e ngại, tay y hết cảnh khô lo lắng thu lại, Tiểu Nại Tử nói: "Dĩ nhiên vui mừng, tâm tình vui mừng không cách nào hình dung."

"Quá vui nên khóc ư?" Hạ Thiệu Nhiên lạnh lùng nói.

"Đúng, đúng, quá vui nên khóc, ha ha!" Tiểu Nại Tử nặn ra nét mặt cười giống như không cười, khóc giống như không khóc.

Hạ Thiệu Nhiên cười lạnh, "Chỉ bằng bà, xứng sao."

"Có ý tứ gì?" Tiểu Nại Tử vừa mới ngây ngẩn. Tay lạnh lẽo không nhiệt độ nâng cằm của bà ta lên, "Xoạt" một tiếng kéo mặt nạ da người dính vào trên mặt của bà ta ra.

Khuôn mặt xinh đẹp lúc trước biến thành khuôn mặt xấu xí ở trong ánh sáng điện. Lòng mày thưa, lỗ mũi tẹt, da bị rỗ. Tiểu Anh kinh ngạc nhìn nhìn Tiểu Nại Tử đột nhiên thay đổi khuôn mặt.

Tiểu Nại Tử bị bại lộ mặt thật, then quá thành giận gương nanh múa vuốt đánh về phía Hạ Thiệu Nhiên. Lý Khuynh Tâm kéo bà ta vứt qua một bên,

phát ra tiếng chắc chắc khinh thường.

Tiểu Anh nhận lấy mặt nạ từ trong tay Hạ Thiệu Nhiên, đỏ mặt chất vấn: "Tại sao muốn giả mạo mẹ tôi?"

"Mẹ của mày? Mỹ Tuyết - con tiện nhân kia sao? Ha ha ha!" Tiểu Nại Từ cười to.

"Phu nhân Mỹ Tuyết không phải là mẹ của tôi." Tiểu Anh nói.

"Hà?" Đầu óc Tiểu Nại Từ xoay chuyển, bỗng dưng nhớ lại người phụ nữ chết trong biển lửa đó, "Mày nói người chết thể xui xẻo đó sao?" Nghe bà ta nói như vậy, Tiểu Anh vừa sợ vừa vội, khóc tiến lên chất vấn: "Người chết thể gì, bà nói chuyện rõ ràng đi."

"Ha ha!" Tiểu Nại Từ cười, chỉ là một giây kế tiếp liền không cười nổi nữa.

Lý Khuynh Tâm nâng chân lên hung hăng dẫm ở trên mặt của bà ta, mặt đỏ xối xối bị giày da ép lên vách tường đến biến hình. Lý Khuynh Tâm nói: "Tôi khuyên bà tốt nhất là nói cho rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn chuyện năm đó đi, nếu không. . . ." Dưới chân dùng sức, Tiểu Nại Từ bị giẫm đến xin tha.

"Tôi nói, tôi nói." Tiểu Nại Từ bị buộc bắt đắc dĩ, kể lại một chuyện xưa khá dài, chuyện xưa bắt đầu từ lần đầu tiên bà ta nhìn thấy Đằng Nguyên Quân Nhất.

Chú thích:

(1) Quần đảo Cayman: Quần đảo Cayman thuộc lãnh thổ hải ngoại của Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland, nằm ở phía Tây vùng biển Caribe, bao gồm 3 đảo: Grand Cayman, Cayman Brac và đảo Little Cayman. Với điều kiện tự nhiên thuận lợi (nước biển sâu, tanh cảnh đẹp...), nơi đây đang là điểm đến hấp dẫn cho những khách du lịch đam mê môn thể thao lặn biển.

Ngày nay, Cayman còn được biết đến như một trung tâm dịch vụ tài chính xa bờ toàn cầu; một trung tâm tài chính của quần đảo Caribe.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Vô luận là phụ nữ xinh đẹp hay là phụ nữ xấu xí, cũng đều muốn có được một tình yêu ngọt ngào. Tiểu Nại Từ ở thời kỳ mới tình đầu của thiếu nữ liền biết người Đằng Nguyên Quân Nhất này. Khi đó nhà Đằng Nguyên là gia tộc hắc đạo có tiếng tăm lừng lẫy, mà bà chỉ là sự phụ xấp xỉ trong quán xấp xỉ. Sự phụ xấp xỉ, nghề nghiệp này sẽ tiếp xúc được một chút phần tử không tốt, thường có thể nghe được cái tên Đằng Nguyên Quân Nhất từ trong miệng đám người đó. Một lần, cận vệ phụ trách bảo vệ Đằng Nguyên Quân Nhất tới quán xấp xỉ, Đằng Nguyên Quân Nhất cảm thấy tương đối hứng thú với xấp xỉ nên cũng đi theo. Đó là lần đầu tiên Tiểu Nại Từ nhìn thấy ông, một chàng trai cao lớn, sạch sẽ, xinh đẹp.

Nữ sinh bình thường đều không khỏi có cảm tình với đàn ông có vẻ bề ngoài anh tuấn, hơn nữa Đằng Nguyên Quân Nhất còn là một người đàn ông có thái độ nhã nhặn, không trông mặt mà bắt hình dong. Đằng Nguyên Quân Nhất dần dần sinh ra hứng thú với xấp xỉ, thường xuyên đi quán xấp xỉ, hai người thường xuyên qua lại nên dần dần quen biết. Tiểu Nại Từ thích Đằng Nguyên Quân Nhất, đồng thời cũng cảm thấy rất tự ti, bởi vì chính mình không đủ xinh đẹp, bởi vì thân thể của mình không đủ cao quý, bà cảm thấy đời này sẽ không có cơ hội đứng ở bên cạnh Đằng Nguyên Quân Nhất.

Chuyện Đằng Nguyên Nhất Lang tìm Cát Dã Thành - cha của Tiểu Nại Từ xây dựng thông đạo dưới đất là một cơ hội. Tiểu Nại Từ nói với cha là mình thích thiếu gia nhà Đằng Nguyên. Cát Dã Thành biết mục đích xây dựng đường hầm của Đằng Nguyên Nhất Lang và Áo Dã Tuấn Hùng, liền nói lên yêu cầu với Đằng Nguyên Nhất Lang, yêu cầu Đằng Nguyên Quân Nhất cưới Tiểu Nại Từ làm vợ. Không ngờ, Đằng Nguyên Nhất Lang lập tức đồng ý.

Cá tính Quân Nhất mềm yếu, không có lập trường, chưa bao giờ dám làm trái lời cha, cũng biết thân phận mình đặc biệt, không thể cưới con gái gia đình bình thường. Mặc dù Tiểu Nại Từ không phải người xinh đẹp, nhưng tâm địa thiện lương. Nếu như cả đời này nhất định phải ở cùng với một người xa lạ, kết hợp với cô gái mà ông không có tình yêu, như vậy Tiểu Nại Từ cũng được.

Hôn lễ cực kỳ khiêm tốn, gần như không có khách mời, Tiểu Nại Từ được gả cho Quân Nhất như mong muốn. Mặc dù sau khi cưới, tình cảm hai người rất bình thường, nhưng cũng hòa thuận, chỉ là vẫn luôn không có con, điều này khiến Đằng Nguyên Nhất Lang gấp gáp bỗng cháu rất không hài lòng.

Có một lần Quân Nhất đi Trung Quốc, ông gặp được Mỹ Tuyết ở nơi đó. Ông vừa thấy đã yêu cô gái xinh đẹp dịu dàng này, lần đầu tiên nếm thử cảm giác tim đập đặc biệt kịch liệt khi đối mặt với người mình thích, sóng lòng sôi sục. Ông bị sóng tình yêu điên cuồng bao phủ, không dám nói cho Mỹ Tuyết biết sự thật rằng mình đã kết hôn, Mỹ Tuyết thiện lương thích ông, tin tưởng ông, cũng giao mình cho ông, lần đầu tiên liền mang thai đứa bé của ông.

Sau đó, Quân Nhất mang Mỹ Tuyết về Nhật Bản, nói rõ chuyện này với cha, muốn ly hôn với Tiểu Nại Từ. Đằng Nguyên Nhất Lang gần như không do dự đồng ý, bởi vì vừa bắt đầu, ông ta cũng không thích Tiểu Nại Từ làm con dâu của mình, hơn nữa đã lâu như vậy mà cũng không thấy bụng Tiểu Nại Từ có động tĩnh.

Không có phụ nữ nào có thể chịu được phản bội như vậy, vào lúc Tiểu Nại Tử đau lòng muốn chết, nhà Đổng Nguyên xảy ra một chuyện ngoài ý muốn khiến bà oán hận. Trước một đêm chuẩn bị đã thông con đường trộm kho bạc ngân hàng, Áo Dã Tuấn Hùng thấy sắc quên nghĩa, hại chết người vợ Cầm Tử của Đổng Nguyên Nhất Lang. Đổng Nguyên Nhất Lang cực kỳ bị thương. Dưới cơn nóng giận, đã giết chết Áo Dã Tuấn Hùng và cha của Tiểu Nại Tử, phong tỏa mặt thất dưới đất. May nhờ Tiểu Nại Tử chạy trốn nhanh, không thì cũng đã thành một vong hồn trong tầng hầm dưới đất.

Về tình cảm gặp phải phản bội, lại bị hại chết người thân duy nhất, thù hận của Tiểu Nại Tử đối với nhà Đổng Nguyên đã sâu như biển, ghen tỵ và căm hận vận vẹo tâm linh, dùng tiền cha để lại thuê được sát thủ âm thầm ám sát Quân Nhất, Mỹ Tuyết và Đổng Nguyên Nhất Lang. Đáng giận là, người nhà Đổng Nguyên tốt số, nhiều lần trốn được nguy hiểm. Cho đến khi Mỹ Tuyết mang theo đứa bé mới vừa tròn một, hai tuổi đi Trung Quốc, Tiểu Nại Tử mới tìm được cơ hội xuống tay, trói nhằm người phụ nữ giống Mỹ Tuyết như đúc và đứa bé của bà ta. Tiểu Nại Tử xăm bản đồ mặt đạo dưới đất mà cha bà ta đã lưu lại trên lưng của đứa bé, hơn nữa tuyên bố với bên ngoài là kho báu khổng lồ của nhà Đổng Nguyên được giấu ở trên lưng đại tiểu thư Đổng Nguyên. Bà muốn cho tất cả người tham lam sẽ tới dòm ngó kho báu nhà Đổng Nguyên, khiến cuộc đời này của Đổng Nguyên Quân Nhất và Mỹ Tuyết không được bình an. Bà phóng hỏa, cho là người đã chết cháy chính là Đổng Nguyên Mỹ Tuyết, bà bắt đầu thay đổi suy nghĩ, ghen tỵ và hãm mộ gương mặt xinh đẹp của Mỹ Tuyết, bà tốn rất nhiều tiền làm mặt nạ người giống mặt Mỹ Tuyết như đúc để mang lên trên mặt, biến mình thành người Quân Nhất thích nhất.

Sau này, khi bà biết được người chết không phải là Mỹ Tuyết, hận ý lại tăng thêm, bà thề sẽ không tiếc bất cứ giá nào để giết chết Mỹ Tuyết. Nhưng tất cả tiền đều dùng ở trên mặt nạ da người, bà đã sớm không còn đồng nào. Đúng lúc này, Tiểu Nại Tử gặp được Sâm Xuyên Chính Cương, thương nhân có tâm địa thiện lương, trong lúc vô tình gặp Mỹ Tuyết một lần, vẫn nhớ mãi không quên bà ấy.

Sâm Xuyên Chính Cương thấy Tiểu Nại Tử và Mỹ Tuyết giống nhau như đúc, liền cưới bà ta, lại thu dưỡng một đứa con trai, đứa bé trai kia chính là Sâm Xuyên Minh Trí. Cuối cùng, Tiểu Nại Tử bị ghen tỵ và thù hận làm cho choáng váng đầu giết chết người đàn ông hiền lành này, cũng phong bế thi thể ở trong vách tường. "Ha ha!" Tiểu Nại Tử cười khi nói hết chuyện xưa.

Tiểu Anh nghe xong chuyện xưa thì cả người đều lạnh lẽo, người phụ nữ trước mắt này hẳn là người đã xăm bản đồ hoa anh đào ở trên lưng cô, hung thủ giết chết mẹ ruột cô, làm hại cô mất đi người thân, bị người nhét vào cô nhi viện.

Tâm trạng quá đau khổ, thật sự hận, thật sự muốn báo thù thay mẹ, giết bà ta. Đúng, giết chết bà ta, báo thù cho mẹ. Tiểu Anh, báo thù cho mẹ. Giết chết bà ta, giết chết bà ta.

Có một giọng nói không ngừng thúc giục ở trong đầu Tiểu Anh. Tiểu Anh nhìn chằm chằm Tiểu Nại Tử vui ở trong góc tường, trong mắt nảy ra hận ý đủ để giết chết một con voi, cô nhìn thấy khẩu súng Glock ở bên hông Lý Khuynh Tâm, tránh thoát Hạ Thiệu Nhiên, tiến lên cướp khẩu súng vào trong tay, hòng súng nhắm ngay người trong góc tường.

Tiểu Nại Tử bị sợ đến không dám động, Lý Khuynh Tâm ngăn lại nói: "Tiểu Anh, mau để súng xuống."

"Bà ta giết chết mẹ tôi, tôi muốn báo thù cho mẹ." Lý Khuynh Tâm nhíu lông mày quát lớn cô: "Giết người là phạm pháp, Tiểu Anh đừng xúc động, để cảnh sát tới xử lý chuyện này."

Tay cầm súng của Tiểu Anh đang run rẩy, tâm cũng đang run rẩy, muốn giết Tiểu Nại Tử báo thù cho mẹ, lại không dám nổ súng, do dự. "Sur huynh, mau ngăn cô ấy lại." Lý Khuynh Tâm tròn mắt nhìn về phía Hạ Thiệu Nhiên không nói lời nào.

Tay cầm súng lúc nắm chặt, lúc lại rơi lỏng, Tiểu Anh nói: "Nhiên, anh đừng khuyên em, để em báo thù cho mẹ đi!"

Mí mắt Hạ Thiệu Nhiên không nhúc nhích chút nào, đứng ở nơi đó, giọng điệu lạnh nhạt nói: "Muốn báo thù, em liền nổ súng đi."

Không ngờ, Hạ Thiệu Nhiên lại không ngăn cản. Tiểu Anh cắn răng, hạ quyết tâm, nhắm ngay đầu Tiểu Nại Tử. Tiểu Nại Tử ní non: "Không... không muốn."

Tay Tiểu Anh run rẩy, hoàn toàn không dám nổ súng, Hạ Thiệu Nhiên đi lên, ôm cô vào lòng. Lòng ngực nở nang dán chặt sống lưng cứng ngắc khẽ run của cô, tay trái che ánh mắt cô, tay phải cầm tay cầm súng của cô, ngón trỏ đè trên ngón trỏ của cô, từ từ ấn xuống. Sau đó, nói ở bên tai cô: "Nhớ anh đã dạy em gì không, làm việc phải tập trung chú ý, đừng phân tâm để cho người ta thừa cơ lợi dụng. Lúc gặp phải quả đấm thì nhớ né tránh, thời điểm nổ súng, mắt phải nhanh, tay không do dự."

"Pằng --"

Sau khi tiếng súng vang lên là yên tĩnh đáng sợ.

Tiểu Nại Tử không có động tĩnh, cả phòng đều im ắng.

Mắt bị che, trừ tối đen, chính là tối đen, cũng không nhìn thấy cái gì, Tiểu Anh bị sợ đến chảy mồ hôi lạnh, nhịp tim đặc biệt chậm chạp, cô cả lâm hỏi: "Bà... bà ta đã chết rồi sao?"

"Ừ." Giọng nói Thiệu Nhiên truyền tới bên tai.

"Em giết người rồi sao?" Tiểu Anh run giọng nói, "Em giết người, thật sợ hãi, em lại giết người, em giết người." Tâm tình Tiểu Anh kích động, xoay người nhào tới trong ngực Hạ Thiệu Nhiên, khóc nói: "Em giết người."

Hạ Thiệu Nhiên ném khẩu súng lục cho Lý Khuynh Tâm, ôm cô vào trong ngực thật chặt, hỏi: "Sợ?"

"Ừ."

"Hỏi hận."

"Ừ, thật hỏi hận."

"Sau này có còn dám không hả?"

"Hu hu." Tiểu Anh lắc đầu nước nỡ nghẹn ngào.

Hạ Thiệu Nhiên xoay mặt của cô lại, ngón cái lau nước mắt, từ từ xoay thân thể của cô qua, nhắm ngay người trong góc tường. Tiểu Anh thấy Tiểu Nại Từ còn hoàn hảo ngồi ở trong góc tường, không có chảy máu cũng không còn bị thương, chỉ là bị tiếng súng dọa đến về mặt ngốc trệ.

"Bà ta không có chết sao?" Tiểu Anh hít hít mũi yếu ớt hỏi. Hạ Thiệu Nhiên cúi đầu, nói ở bên tai cô: "Chúng ta là trộm mà, chỉ trộm vật, không lấy mạng người. Coi như gặp phải người hết sức muốn giết, cũng ngàn vạn lần đừng làm dơ tay của mình."

"Ừ." Tiểu Anh nặng nề gật đầu, cô gái nhỏ bị sợ đến tách tách .. rơi lệ. Hạ Thiệu Nhiên nâng tay phải của cô thả vào bên môi hôn, trùi mền vò rối tóc của cô, "Mèo đàn!"

Lý Khuynh Tâm dắt Tiểu Nại Từ đi ra ngoài, lưu lại không gian cho hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Ban đêm, khắp nơi phiêu tán hương hoa anh đào, Tiểu Anh biết cha mẹ ruột của mình là ai, đồng thời cũng vĩnh viễn mất đi họ. Chỉ mới biết mặt cha mẹ thôi! Ngón tay mảnh khảnh chạm vào người phụ nữ má lúm đồng tiền hăm sâu và người đàn ông có ánh mắt dịu dàng trong ánh, lệ nóng nhỏ xuống, nhuộm ướt tấm hình. Cảm giác đau ở lồng ngực từ từ tràn ra, một tay Hạ Thiệu Nhiên ôm đầu Tiểu Anh vào trong ngực. Tiểu Anh nín lấy áo sơ mi của anh khóc thút thít hu hu.

Nhà Đăng Nguyên, phòng của Ái Hương, Quân Nhất và Mỹ Tuyết vẫn ở bên cạnh con gái. Ái Hương bị kinh sợ ngồi ở trên ghế sa lon, hai tay để ngay ngắn ở trên đầu gối, ánh mắt nhìn thẳng, từ khi trở lại đến bây giờ, cô chưa từng nói qua một câu

Mỹ Tuyết đau lòng, nước mắt không tiếng động rơi xuống. Ái Hương cắn môi dưới, một hồi lâu mới nói: "Mẹ, hình xăm trên lưng Ái Hương là mẹ để cho người xăm lên đúng không?" Mỹ Tuyết kinh ngạc, tay che môi lại. Ái Hương giương mắt, lúc này đôi mắt to trắng đen rõ ràng đã vằn lên tia máu, đỏ đến dọa người.

Trong cặp mắt này có chất vấn, có uất ức, có khổ sở, còn có hận, cô hỏi: "Là người đúng không, mẹ?"

"Ái Hương!" Mỹ Tuyết che môi lại, thất thanh khóc rống, "Ái Hương, là mẹ có lỗi với con."

Nước mắt không tiếng động chảy xuống. Ái Hương che mặt, "Tại sao phải làm như vậy? Tại sao? Tại sao?"

"Con à, mẹ cũng không nguyện ý để cho con bị thương tổn, nhưng mẹ không có cách nào, mẹ đã gián tiếp hại chết em gái của mình, nên không thể để cho đứa bé duy nhất của nó bị thương tổn."

"Mẹ, người nói cái gì? Em gái của mẹ?"

Mỹ Tuyết gật đầu một cái, "Em gái của mẹ là Hạ Lâm, lúc sinh ra liền bị đưa cho người khác. Khi chúng ta liên lạc với nhau thì con mới hai tuổi, trùng hợp chính là đứa bé của nó cũng hai tuổi, cũng là con gái. Chúng ta hẹn gặp mặt ở quê nhà. . ."

Giọng nói Mỹ Tuyết nghẹn ngào: "Ai có thể ngờ, nó bị vợ trước của cha con là Cát Dã Tiểu Nại Từ nhận nhầm là mẹ, chết thảm ở trong tay bà ta, đứa bé của nó bị xem thành con, bị Tiểu Nại Từ xăm lên bản đồ hoa anh đào. Em gái mệnh khổ của mẹ bởi vì mẹ mà chết đi, mẹ không thể để cho đứa bé của nó trải qua ngày tháng lúc nào cũng có thể bị mất mạng, cho nên."

"Cho nên mới ném tôi vào cô nhi viện sao?" Chẳng biết Tiểu Anh xuất hiện ở cửa lúc nào, mở miệng, kinh sợ người một nhà Đăng Nguyên. Mấy người hai mặt nhìn nhau, lần lượt đứng lên, thái độ trừ khiếp sợ, vẫn là khiếp sợ.

Tiểu Anh và Hạ Thiệu Nhiên vào nhà đóng cửa, Tiểu Anh nhìn Đăng Nguyên Mỹ Tuyết nói: "Sợ tôi sẽ bị Tiểu Nại Từ, bị những người có ý đồ với nhà Đăng Nguyên giết chết mới ném tôi vào cô nhi viện sao?"

Nước mắt Mỹ Tuyết đã sớm không ngừng được, lớn tiếng khóc rống lên. Vành mắt Đằng Nguyên Quân Nhất đỏ lên, lặng lẽ ôm bà. Ái Hương kinh ngạc không thôi: "Dữu Nguyệt? Cô?"

"Thật xin lỗi, tiểu thư, tên thật của tôi là Lạc Tiểu Anh, là người thành phố C của Trung Quốc." Lạc Tiểu Anh dút lời, lộ mặt nạ trên mặt dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lộ ra diện mạo vốn có.

Đã trộm bí mật nhà Đằng Nguyên đến tay rồi, đã đến lúc công bố rộng rãi. Mỹ Tuyết kích động ôm cô, "Con à, di thực xin lỗi con".

Năm người ngồi vây quanh ghế sa lon, nói chuyện trắng đêm tất cả chuyện xảy ra năm đó, chân tướng phơi bày.

Năm đó Hạ Lâm và Tiểu Anh bị ngộ nhận thành Mỹ Tuyết và Ái Hương, người nhà Đằng Nguyên tìm được Tiểu Anh thì Hạ Lâm đã chết ở trong đám cháy. Đôi mặt đũa bé chỉ có hai tuổi lớn, chỉ biết oa oa khóc, lại mới vừa mất đi mẹ. Mỹ Tuyết thề rằng mình phải chăm sóc thật tốt máu mủ của em gái, đối đãi với nó giống như mẹ ruột, nhưng ngay đêm trước khi trở về Nhật Bản, Mỹ Tuyết do dự.

Thật chẳng lẽ phải mang nó tới nhà Đằng Nguyên sao? Sống ở dưới sự giám thị của Tiểu Nại Tử, bị người có lòng tham nhớ kỹ. Mặc dù trải qua cuộc sống giàu có lại có thể sẽ vứt bỏ đi tính mạng bất cứ lúc nào? Hạ Lâm, nếu là em, thì sẽ lựa chọn như thế nào?

Mỹ Tuyết không ngừng hỏi chính mình một vấn đề, cuối cùng bà quyết định tìm một cao thủ xâm hình làm lại bản đồ hoa anh đào mang theo nguyên rủa ở trên lưng con gái Ái Hương, dời đi tầm mắt Tiểu Nại Tử, sau đó đặt Tiểu Anh ở cô nhi viện Bình Sơn.

Còn sống, mới là quan trọng nhất. Mỹ Tuyết tin tưởng, em gái Hạ Lâm sẽ phù hộ con của mình.

Khi Mỹ Tuyết kể lại hết tất cả, phía chân trời đã sang rõ.

"Tiểu Anh, di thực xin lỗi con." Mỹ Tuyết lại nhìn con gái của mình một chút, "Ái Hương, mẹ thực xin lỗi con." Hốc mắt Quân Nhất đỏ lên nói: "Đều là sai lầm của ta, là ta thật xin lỗi mọi người. Tiểu Anh, Ái Hương, còn có Mỹ Tuyết bà."

Tiểu Anh hít hít lỗ mũi nói: "Phu nhân, không, cháu nên gọi người một tiếng di mới đúng. Mặc dù từ nhỏ cháu đã mất đi cha mẹ, lớn lên ở cô nhi viện, trải qua nghèo khó, thậm chí cuộc sống cần người cứu tế, nhưng ở trong hai mươi ba năm này, cháu cũng gặp được rất nhiều người thiện lương tốt bụng. Bọn họ trợ giúp cháu, chăm sóc cháu, giáo dục cháu, để cho cuộc sống của cháu không đến nỗi bất bát. Hiện tại. . . ." Tiểu Anh giương mắt nhìn về phía Hạ Thiệu Nhiên, tay nhỏ bé nắm bàn tay anh, nói: "Có người cháu yêu làm bạn với cháu, cháu sống rất tốt rất hạnh phúc." Hạ Thiệu Nhiên hơi cong khoe môi, một tay khác đặt lên tay hai người đang nắm chặt.

Tiểu Anh lộ ra nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, lấy giọng nhờ cậy nói: "Di, đừng, xin sau này không cần tự trách nữa, Tiểu Anh sống rất tốt, cũng không có cảm hận các người."

Mỹ Tuyết vui mừng, nhỏ một giọt lệ, đúng lúc này Ái Hương "Oa" khóc lớn lên, "Lương còn chưa có trở lại, sống chết chưa biết, tung tích không rõ, làm thế nào? Lương, hu hu. . . ."

Hạ Thiệu Nhiên vẫn không mở miệng, nói: "Lương không có việc gì, anh ta sẽ trở về."

Ái Hương không xác định, Tiểu Anh ngồi vào bên người cô, ôm cô nói: "Yên tâm đi, anh ấy nói không có việc gì thì nhất định không có việc gì."

"Tôi có thể tin tưởng sao?" Ái Hương nhìn ánh mắt sắc bén, mặt mũi lạnh lùng của Hạ Thiệu Nhiên.

Tiểu Anh cười híp mắt nói: "Dĩ nhiên, Nhiên anh ấy là anh rể họ tương lai của em đó nha!"

"Anh rể họ?"

"Chị ra đời sớm hơn em hai ngày, chị là chị gái, không đúng sao?"

Ái Hương chu môi, nhìn về phía Hạ Thiệu Nhiên, thành khẩn nhờ cậy: "Anh rể, xin ngài nhất định phải giúp Ái Hương tìm Lương trở về."

Có người gọi anh rể, trong lòng Hạ Thiệu Nhiên vui mừng, "Tôi bảo đảm anh ta sẽ bình an vô sự trở về." Lúc này Ái Hương mới yên tâm.

Hạ Thiệu Nhiên nói tiếp: "Sâm Xuyên Minh Trí không rõ tung tích, nhà Đằng Nguyên vẫn còn nguy hiểm, nhất là Tiểu Anh, rất có thể bị Sâm Xuyên Minh Trí liệt vào mục tiêu kế tiếp."

Quân Nhất nói: "Ta đã ra lệnh gia tăng số lượng bảo vệ trang viên."

"Bảo vệ nhiều hơn nữa cũng không chống đỡ được dã tâm tham lam, chuyện này kéo dài đã lâu, vẫn là nên nhanh chóng giải quyết." Hạ Thiệu Nhiên đã có kế hoạch. .

Tiểu Anh tiếp tục lưu lại nhà Đằng Nguyên, đóng vai nhân vật Tiểu Anh Dữu Nguyệt này. Hạ Thiệu Nhiên trở lại nhà trọ, để Thạch Nam lần nữa chế luyện một phần video Tiểu Nại Tử và Ái Hương ở lầu các nhà Xâm Xuyên. Thạch Nam bởi vì chuyện Tiểu Ái mà sa sút lười biếng, buồn bã.

Chuyện bạn gái quan trọng, chuyện anh em cũng quan trọng giống vậy. Xe của Hạ Thiệu Nhiên chạy tới tòa nhà của Dạ Cảnh Triệt ở Tokyo. Đối với quần áo, Dạ Cảnh Triệt cực kỳ bắt bẻ, đang chọn lựa ki-mô-nô, Bích La đứng ở một bên.

Dạ Cảnh Triệt chọn ra một bộ ki-mô-nô đen có hai đóa hoa hồng lớn từ trong rất nhiều ki-mô-nô kiểu nữ màu sắc khác nhau, cầm ở trong tay, nhìn trước nhìn sau, quan sát một hồi lâu, mới nói với Hạ Thiệu Nhiên: "Thích hợp với Khuynh Tâm"

"Anh rất hiểu sở thích của cô ấy." Hạ Thiệu Nhiên nói xong, ngón trỏ phải quét qua một hàng ki-mô-nô ở trên giá áo, lấy xuống một bộ màu nền là màu hồng đào, cổ áo là màu tím, trên khắp ki-mô-nô có những đóa hoa xinh đẹp.

Dạ Cảnh Triệt nhìn anh ta một chút, giao quần áo trong tay cho Bích La, mỉm cười nói: "Đàn ông luôn hiểu rất rõ sở thích phụ nữ của mình, tìm tôi có chuyện gì?"

"Mua hồ sơ một người."

"Ai?"

"Tiểu Ái." Dạ Cảnh Triệt nhường nhường mày, cong khóe môi lên, phân phó một tiếng: "Bích La."

"Biết rõ, ông chủ." Bích La cầm quần áo đi, lúc trở về, trong tay nhiều hơn một phần tài liệu.

Hạ Thiệu Nhiên lấy ra hai tờ chi phiếu, dùng để mua hồ sơ và mua xiêm áo. Hạ Thiệu Nhiên chỉ nhìn câu nói sau cùng trên tờ giấy cuối cùng của hồ sơ -- ngày X tháng X năm X, gặp Văn Tước dưới mặt đạo trang viên Đằng Nguyên, thân trọng thương, đạn xuyên qua trái tim. .

Sau khi Thạch Nam nhìn hồ sơ của Tiểu Ái, tâm tình càng thêm nặng nề, nhốt mình ở trong phòng, cơm không muốn ăn trà không muốn uống.

Lý Khuynh Tâm và Hạ Thiệu Nhiên ngồi ở trước bàn dài của mình nhìn rượu trong ly. Lý Khuynh Tâm nói: "Tôi bắt đầu có chút mong đợi Thạch Đầu tìm được chân tướng ngày đó."

Hạ Thiệu Nhiên mỉm môi cười, ngửa đầu rót rượu vào miệng.

Càng rảnh rỗi, trong lòng càng khó chịu, Thạch Nam bắt đầu trở lại làm việc, càng không ngừng làm việc, không để cho mình dừng lại.

Đối thoại của Tiểu Nại Tử và Ái Hương bị làm thành một đoạn video hoàn toàn mới, chứng cứ hoàn mỹ vô khuyết không thể bắt bẻ.

Trong tâm hình, Tiểu Nại Tử khoác áo choàng đen cười hắc hắc với Ái Hương bị đè xuống đất: "Hắc hắc! Cát Dã Tiểu Nại Tử ta đã lưu lại hình xăm trên người mày. Bảo bố mày ngoan, để cho ta xem hình xăm của mày." Lão Vu Bà phát ra tiếng cười quái dị, bàn tay càn khôn đưa về phía Ái Hương, Ái Hương giãy giụa tránh né. Lão Vu Bà gây yếu, hơi sức lại lớn kinh người, hai ba cái đã lột áo của Ái Hương xuống, khiến cho cô lộ ra sống lưng. Ái Hương giùng giàng hỏi: "Sao bà muốn xăm hình hoa anh đào lên sau lưng tôi, bà làm như vậy, đến tột cùng là có mục đích gì? Bà có biết hình xăm hoa anh đào này đã khiến tôi gặp phải bao nhiêu nguy hiểm không? Nó tựa như một nguyên rủa vẫn đi theo tôi, tất cả mọi người nói hình xăm có liên quan đến kho báu nhà Đằng Nguyên. Bà nói đi, rốt cuộc có phải vậy hay không?" Tiểu Nại Tử đắc ý cười to, trào phúng nói: "Cái gì mà kho báu nhà Đằng Nguyên, chó má! Kho báu nhà Đằng Nguyên chỉ là hai bức tranh chữ rách nát, ngay từ hai mươi năm trước đã bị đào lên." Về mặt Tiểu Nại Tử hung ác hừ hừ, "Biết không, ta mới đúng là vợ của Đằng Nguyên Quân Nhất, ta mới đúng. Cũng bởi vì ta không sinh được đứa bé, không cách nào thay nhà Đằng Nguyên nối dõi tông đường, bọn họ mới đối với ta như vậy, đuổi ta ra cửa." Tiểu Nại Tử tiến đến gần sát Ái Hương, ngón tay càn khôn hung hăng bóp mặt của cô, "Ta muốn khiến đứa bé Quân Nhất và Mỹ Tuyết bị nguyên rủa, trọn đời không được an bình. Ha ha ha ha! Cái gì mà kho báu nhà Đằng Nguyên, chó má! Mấy tên ngu ngốc tin tưởng có bảo tàng, bị ta nguyên rủa đùa giỡn xoay quanh, ha ha ha! Kho báu chó má, mấy tên ngu ngốc, ngu xuẩn, ha ha ha!"

Video bị Thạch Nam giấu ở trong máy vi tính của cục cảnh sát, để phòng khi cảnh sát tìm được tin tức bí mật kho báu nhà Đằng Nguyên. Rất nhanh sẽ có tên trộm nhỏ đánh cắp video từ trong máy tính cục cảnh sát.

Video lão vu bà biến thái truyền ra trong giới trộm, những người đang tham dự trong đó, nhưng người đang xoa tay hăm he phải trả giá thật lớn vì kho báu bí mật nhà Đằng Nguyên, không người nào không phi nhổ hành động đáng ghét của lão vu bà biến thái. Nghĩ đến mình bị người khác lợi dụng, các loại phản hận, các loại không cam lòng, mỗi một người đều muốn tìm Tiểu Nại Tử trả thù.

Lý Khuynh Tâm cố tình thả Tiểu Nại Tử vào lúc này.

Bình thường chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, bị thả ngoài cửa lớn biệt thự Sâm Xuyên bị niêm phong, Lý Khuynh Tâm đạp Tiểu Nại Tử từ trên xe xuống, nói với bà ta: "Trên đường có rất nhiều người đang đuổi giết bà, tôi chỉ có thể dẫn bà tới đây, sống hay chết, xem mệnh của bà có đủ cứng rắn hay không?"

Tiểu Nại Tử đi tới bên tường biệt thự, bò lên theo ống khói lò sưởi. Trong tầng lầu tối đen, Tiểu Nại Tử nổi điên kêu lên: "Tại sao ta lại thất bại, tại sao ta lại thất bại."

"Bởi vì bà quá xấu xí!" Phòng ốc trống không đột nhiên phát ra giọng nam làm người ta kinh hãi. Tiểu Nại Tử quay đầu, không ngừng nhìn xung quanh, nghi thần nghi quỷ nói: "Là ai, ở chỗ nào?"

"Bởi vì bà quá xấu xí, là người cực kỳ xấu xí." Sâm Xuyên Chính Cương đã chết đột nhiên xuất hiện, ông ta nín lấy cổ của Tiểu Nại Tử, dùng sức lắc lư, giọng điệu hung ác nói: "Tiểu Nại Tử, lòng của bà đen tối, càng xấu xí hơn gấp trăm lần gương mặt này của bà, xấu xí!"

"A! Không được nói ta xấu xí!" Tiểu Nại Tử cầm đao nhọn lên, đâm từng đao từng đao về phía Sâm Xuyên Chính Cương. Máu không ngừng tuôn ra,

uớt sàn nhà. Tình cảnh này rất quen thuộc, sau khi giết người xong, Tiểu Nại Tử nhìn tay mình, nhìn mặt đất một chút. Máu trên tay và thi thể trên đất, biến mất lại xuất hiện, xuất hiện lại biến mất, khiến bà ta choáng váng. Về mặt Tiểu Nại Tử đầy hốt hoảng, cảm thấy là linh hồn của Sâm Xuyên Chính Cương tìm đến bà để báo thù.

Tiểu Nại Tử bị kinh sợ và kích thích nghiêm trọng, cầm đao đi tới sát vách. Vách tường trắng như tuyết trong gian phòng lớn, vách tường bị cảnh sát đập ra ở dưới ánh trăng đêm tối như hắc động dữ tợn cắn nuốt người, đám trùng tử nhỏ trong khe hở đôi bụng đã lâu, thò đầu ra nhìn xung quanh.

Ánh mắt Tiểu Nại Tử trống rỗng, động tác xách gạch cứng nhắc, đóng đinh lên ván, sau khi đóng kín lỗ thủng ở chỗ Sâm Xuyên Chính Cương, sau đó chui vào từ cái lỗ bên cạnh, thì ra vị trí kia là để đặt Sâm Xuyên Chính Cương đứng ở trong vách tường. . . .

Lính đánh thuê tự nhiên là có mạng lưới tình báo của mình, sau khi ZA-CK nghe được video tin tức kho báu bí mật nhà Đặng Nguyên, cầm theo súng xông vào gian phòng của Sâm Xuyên Minh Trí.

"Làm gì, không lẽ phép như vậy." Sâm Xuyên Minh Trí kêu la, trả lời anh là âm thanh mở chốt súng kinh khủng.

"Cách" ZA-CK kích động mở chốt súng, hòng súng nhắm ngay đầu Sâm Xuyên Minh Trí. Sâm Xuyên Minh Trí bị sợ đến run lên, "Anh đang làm cái gì vậy, có lời gì thì từ từ nói."

ZA-CK dùng di động phát hình video của Tiểu Nại Tử, Sâm Xuyên Minh Trí nhìn thấy thì liên tục lắc đầu, "Đây là giả, rốt cuộc nhà Đặng Nguyên có kho báu hay không, mẹ tôi rõ ràng nhất."

ZA-CK tối mặt, hòng súng dùng sức chống đỡ ột Sâm Xuyên, "Con trai ngoan, mày bị gạt rồi!"

"Không thể nào, đây đều là quỷ kế của BLACK, nhất định là anh ta muốn lừa gạt chúng ta, nhất định là BLACK."

"BLACK" ZA-CK cau mày.

"Không sai." Sâm Xuyên Minh Trí hung ác suy nghĩ nói: "Là đạo tặc BLACK."

Đạo tặc BLACK? Là người đàn ông trầm tĩnh đã gặp ở sào huyệt trên đảo ư? Đến Nhật Bản rồi sao? ZA-CK cau mày suy tư.

Cô gái nhỏ khi cười lên có đôi mắt cong giống như trăng non, bên quai hàm lộ ra hai lúm đồng tiền cũng cùng anh ta đi Nhật Bản rồi ư?

Sâm Xuyên Minh Trí thấy súng trên trán mình đã đề xuống một chút, liền nói: "Tin tưởng tôi một lần nữa đi, chỉ cần bắt được thị nữ đó, anh sẽ biết rõ tôi không có gạt anh."

Tất cả mọi người đang xắn tay áo lên chuẩn bị cái gì.

Trong căn hộ, Hạ Thiệu Nhiên nói với Thạch Nam trước máy vi tính: "Dọn dẹp mặt đạo nhà Đặng Nguyên một chút."

Hạ Thiệu Nhiên nói dọn dẹp cũng không phải là quét mạng nhện, lau một chút bụi bậm, ý tứ của anh là mang đồng đầu lâu khô trong mặt đạo đi, không lưu lại một mảnh xương vụn.

Lúc trước gặp phải loại chuyện như vậy, Thạch Nam đều sẽ trái oán trách phải oán trách, lúc này không nói hai lời, cầm quần áo lên liền đi.

Chuông cửa nhà trọ dồn dập, Tiểu Lâm Hạnh buông công việc trong tay, chạy đi mở cửa. Thấy mặt mỉm cười của Thạch Nam trong màn hình, suy nghĩ một chút, mở cửa, cười hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Thạch Nam vẫn giữ vững nụ cười đó, Tiểu Lâm Hạnh cảm thấy không thích hợp, một cái khăn tay màu trắng hung hăng đề xuống mũi miệng của cô. Tiểu Lâm Hạnh chớp mắt hai cái, liền bất tỉnh.

Lần nữa mở mắt ra thì Tiểu Lâm Hạnh mới ý thức tới mình đang nằm ở gian phòng xa lạ, trên giường xa lạ. Cánh tay phải khẽ đau nhói, Tiểu Lâm Hạnh nâng tay phải lên, nhìn thấy trên cổ tay trắng nõn có dấu sưng đỏ của ngón tay. Cô lấy tay sờ sờ, bên trong mát thẳng băng, giống như có từng miếng kim loại.

Một cánh tay chống giường ngồi dậy, cảm giác áp bức mãnh liệt khiến cho cô ngẩng đầu, đối diện với Thạch Nam ngồi ở trên ghế sa lon. Sắc mặt Thạch Nam tối tăm, bộ dạng rất không vui. "Anh đã làm gì tôi?" Tiểu Lâm Hạnh hỏi. Thạch Nam giật giật môi, nói ra lời nói làm người ta kinh sợ "Bom da."

"Cái gì?" Tiểu Lâm Hạnh tức giận, "Anh lại cài thứ đó vào người tôi, tại sao anh phải làm như vậy."

"Vi báo đáp cô bán hành tung của tôi cho Vân Tước." Nụ cười ôn hòa của Thạch Nam làm Tiểu Lâm Hạnh không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Vườn hoa anh đào trong công viên lớn Tân Túc. Hoa rơi là tả, hương thơm phiêu dạt trong thời tiết tốt. Khắp nơi trong công viên Tân Túc đều là nam nữ mặc ki-mô-nô kiểu Nhật, ngắm hoa anh đào.

Ái Hương và Tiểu Anh, quần gia Cao Mộc Thanh Sa cùng đi ra ngoài ngắm hoa. Tiểu Anh mặc một thân ki-mô-nô màu hồng do Hạ Thiệu Nhiên tặng, bên hông buộc đai lưng rộng rãi, bộ ngực bị siết đến nổi lên, rất là hùng vĩ. Cổ áo ki-mô-nô to lớn làm lộ ra đường cong cổ đẹp đẽ và xương quai xanh xinh đẹp, Tiểu Anh cảm thấy quá lộ, liền buộc một cái khăn lụa màu hồng nhạt lên, Hạ Thiệu Nhiên đưa cô khăn lụa có ý nghĩa đặc thù ở Thanh Mai.

Hai chị em Ái Hương và Tiểu Anh cao giọng hô lên đường, cảnh sát mặc thường phục xen lẫn trong du khách, bảo vệ người nhà Đảng Nguyên. Tiểu Ngũ Lang ngậm lấy tàu thuốc, đôi mắt nhỏ sáng loáng quét nhìn từng người trong đám người, ngửi mùi người chuyên làm chuyện xấu.

Quần gia Cao Mộc đi cùng hai vị tiểu thư trẻ tuổi đến lại không thoải mái, Cao Mộc đặt an toàn của tiểu thư ở vị trí thứ nhất, không dám buông lỏng, để phòng người xa lạ muốn đến gần các tiểu thư.

Tiểu Ngũ Lang đi tới bên cạnh Cao Mộc, thanh thanh cổ họng nói: "Quần gia Cao Mộc."

"Hả?" Cao Mộc xoay người, kinh ngạc: "Cảnh quan Tùng Bồn."

"Quần gia Cao Mộc không nên quá khản trương, nơi này đã được chúng tôi khống chế, trên người hai vị tiểu thư cũng được cài đặt máy nghe lén, hơi có gió thổi cỏ lay, tôi liền sẽ biết được. Cho nên giao chuyện bảo vệ các tiểu thư cho cảnh sát chúng tôi là tốt rồi, cô cứ thưởng hoa đi, xem một chút phong cảnh. Hiếm khi ra ngoài, thả lỏng đi."

Cao Mộc lộ ra nụ cười hiếm thấy: "Cảnh quan Tùng Bồn nói đúng lắm, vậy chuyện bảo vệ các tiểu thư liền giao cho ngài."

Tiểu Ngũ Lang nói: "Xin yên tâm, tất cả đã có tôi."

Ái Hương và Tiểu Anh bèn nhìn nhau cười, nói thầm "Hai người bọn họ nói chuyện rất tốt, chúng ta không nên quấy rầy người ta."

Hai người bỏ mặc Cao Mộc đi tới bên kia. Dưới cây anh đào cao lớn chật ních tình nhân trẻ tuổi, Lý Khuynh Tâm mặc ki-mô-nô màu đen điểm đóa hoa màu đỏ rúc vào trong ngực Dạ Cảnh Triệt, duỗi cánh tay dài đụng vào đóa hoa đầu cành. Cánh tay ngọc trắng nõn, tay áo màu đen trượt xuống, sự chênh lệch rõ ràng.

Tiểu Anh cầm máy ảnh, chụp hình cho hai người.

Nhắm ngay một mảnh phấn hồng, khuôn mặt không giống như vậy, nụ cười lại giống nhau. Khóe môi ZA-CK giương nhẹ, để súng bắn tia gác trên vai xuống

Trong nháy mắt nguy hiểm đến gần, ống kính đột nhiên bị ngăn trở, khuôn mặt anh tuần với màu sắc khỏe mạnh, mạnh mẽ rõ ràng, tinh thần sáng khoái. Hả!

"Hải Tặc." Đại nhân! Hải Tặc đại nhân!

Tiểu Anh để máy chụp hình xuống, che miệng của mình, mắt to tròn mở lớn, khản trương nhìn chung quanh.

"Chung quanh có hai súng bắn tia nhắm ngay đầu cô và đại tiểu thư, dám phát ra một tiếng. . . ." ZA-CK vô lương nháy mắt mấy cái.

Tiểu Anh kiểu Mỹ nói ra từ trong miệng người đàn ông cường tráng này cực kỳ dễ nghe. Đầu óc Tiểu Anh ngày ngày bị tiếng Nhật quang quác tấy nổ trở nên cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái. Cô thả tay xuống, nghiêng người sang, đối mặt cây hoa anh đào lớn, bình tĩnh liếc về ZA-CK một cái, hỏi: "Sao anh lại ở chỗ này?"

"Bắt cô."

Tiểu Anh không sợ, nở nụ cười, "À...! Thật đúng là thành thực."

ZA-CK cúi đầu, lại gần, "Thành thực, có phần thưởng chứ?"

Tiểu Anh giương cằm, bĩu môi: "Muốn phần thưởng? Nói cho tôi biết Sâm Xuyên Minh Trí ở đâu trước."

ZA-CK nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô, ánh mắt tinh mịch: "Hình như có chỗ nào không giống lúc trước?"

Tiểu Ngũ Lang đứng ở xa nhìn khoảng cách hai người quá gần, ấn máy nghe lén bên tai, tùy thời chuẩn bị hành động.

Trong bãi đỗ xe, ở trong một chiếc xe có cửa sổ tối đen, Thạch Nam khống chế máy nghe lén Tiểu Ngũ Lang cài đặt ở trên người Tiểu Anh, đổi trắng thay đen, truyền qua một phần nội dung râu ria của đoạn đối thoại. Thạch Nam nghe đối thoại truyền từ trong tai nghe, cau mày, lắc đầu, "Ai nha nha nha! Hai người kia rõ ràng là đang liếc mắt đưa tình mà!"

Nhiệt độ quanh mình lập tức giảm xuống mười mấy độ, Thạch Nam khẽ run quay đầu. Chỉ thấy Hạ Thiệu Nhiên đã đen mặt, Thạch Nam thầm kêu không ổn. Hạ Thiệu Nhiên nghiêm mặt mở cửa xe, chân mang guốc gỗ giẫm mặt đất. Xuống xe, sửa sang lại cổ áo ki-mô-nô, tiến về nơi ngắm hoa.

Tiểu Anh và ZA-CK vẫn còn ở dưới đại thụ, trinh thám Tiểu Ngũ Lang quan sát từng cử động của hai người, nghe được đối thoại từ trong máy nghe lén giấu ở trên người Tiểu Anh đều là về thời tiết, hoa anh đào,

Cây hoa anh đào, ZA-CK nhìn Tiểu Anh như có điều suy nghĩ. Tiểu Anh bị nhìn đến không được tự nhiên, giọng nhỏ lên hỏi: "Thế nào, không giống trước ở đâu ? Là trở nên đẹp hơn ư?"

Bộ dáng đáng yêu chọc cười ZA-CK, "Một chút xiu."

ZA-CK khoa tay múa chân miêu tả một chút, "Chỉ là." Anh nói: "Nếu bỏ khăn lụa này đi thì sẽ xinh đẹp hơn."

Khăn lụa bị rút đi trong nháy mắt, đường cong cổ đẹp đẽ, xương quai xanh xinh đẹp và một mảng lớn da thịt trắng nõn lộ ra trong không khí.

ZA-CK nhìn chăm chăm da thịt trắng nõn này đến âm trầm, Tiểu Anh che cổ áo, "Sắc lang."

ZA-CK thu hồi tầm mắt, để khăn lụa tới chóp mũi hít hà, ánh mắt quét qua bốn phía, nói: "Tâm tình rất tốt, buổi tối lại tới tìm cô, chơi vui vẻ, cô gái nhỏ!"

Tiểu Anh gọi: "Khăn lụa của tôi."

"Bây giờ là của tôi." ZA-CK cất khăn lụa vào trong túi quần, xoay người đi trở về.

Xông tới trước mặt chính là một người đàn ông lãnh khốc mặc ki-mô-nô, vóc dáng người đàn ông rất cao. Nhìn so với ZA-CK, chiều cao hai người không phân cao thấp. Định ý mãnh liệt bắn ra từ trong ánh mắt người đàn ông, làm cho người ta có một cảm giác bị áp bức vô hình.

Một đám người bạn nhỏ trong vườn trẻ được các thầy giáo tổ chức đi ngắm hoa anh đào tập thể, người lớn và trẻ con lủi rủ đi tới, chặn lại tầm mắt Tiểu Ngũ Lang. "Đáng chết, tình huống thế nào rồi?"

Bên này ZA-CK và Hạ Thiệu Nhiên dần dần đến gần, trong nháy mắt lướt qua nhau, khoe miệng Hạ Thiệu Nhiên cong lên một đường cong giễu cợt, bỗng chốc đôi mắt của ZA-CK mở thật lớn.

Tại sao lòng bàn tay ở trong túi quần tây đã trở nên trống không, khăn lụa còn chưa cảm nóng tay cứ như vậy bị rút khỏi bàn tay anh trong nháy mắt. Tốc độ đó không khỏi quá nhanh, quá lưu loát đi.

Tiểu Anh xoay người lại thấy Hạ Thiệu Nhiên, kinh ngạc che miệng. Trong lòng kinh hô: "Oh! Trời ơi! Hai người xảy ra chuyện gì vậy? Muốn làm gì? Nhiên, anh mặc kimono, rất đẹp trai! Người ta sắp bị anh mê chết rồi! Ai yêu! Tại sao có thể đẹp trai như vậy chứ!"

Hạ Thiệu Nhiên mặc ki-mô-nô màu xanh thẫm cùng một thân trang phục nhanh nhẹn của ZA-CK, đứng đưa lưng lại với nhau, bằng thủ pháp cực nhanh trộm đi khăn lụa. ZA-CK đã biết thân phận của anh, mặc dù chưa từng gặp qua gương mặt này.

"BLACK."

"Hừ!" Hạ Thiệu Nhiên buông mí mắt xuống, hừ một tiếng, ngón cái vuốt ve một góc khăn lụa nói: "Không thuộc về mình, vĩnh viễn đừng hy vọng xa vời, tiếp tay làm việc xấu chắc chắn sẽ không lấy được một chỗ tốt."

Mất lạnh ZA-CK nhìn anh. Hạ Thiệu Nhiên lạnh lùng nói: "Cách xa cô ấy một chút." Thân thể hai người tách ra, Hạ Thiệu Nhiên đi về phía Tiểu Anh.

ZA-CK cực kỳ khinh thường "Chậc" một tiếng.

Nhìn tức giận chưa giảm trong mắt người đàn ông đang đi về phía mình, Tiểu Anh chột dạ, chu môi giả bộ đáng yêu. Hạ Thiệu Nhiên dừng bước, đứng ở trước mặt cô.

Cách đó không xa, Tiểu Ngũ Lang vạch đám người ra, lại bị một đứa bé cuốn lấy. Đứa bé khóc cuốn lấy anh ta, nói không thấy mẹ. Tiểu Ngũ Lang dựng thẳng lông mày, trợn mắt trong lòng, hung hăng oán trách, cùng Cao Mộc Thanh Sa giúp đỡ đứa trẻ tìm mẹ.

Dưới tàng cây hoa anh đào lớn, Tiểu Anh nhìn lên Hạ Thiệu Nhiên, ki-mô-nô xanh thẫm khiến đôi chân dài kia có vẻ cực kỳ thon dài, người cũng có hình. Ở trong mắt Hạ Thiệu Nhiên, hôm nay Tiểu Anh cũng cực kỳ dịu dàng, xinh đẹp, là hấp dẫn mà thiếu nữ và phái nữ thành thực khó cản. Hạ Thiệu Nhiên thu hồi ánh mắt, ánh mắt giống như lơ đãng, lại luôn chú ý tình huống chung quanh, nói với Tiểu Anh: "Làm một kẻ trộm, thất bại lớn nhất chính là để cho thứ ở trên người mình rơi vào trong tay người khác." Tiểu Anh xấu hổ, cúi đầu. "Mèo nhỏ đàn."

Khăn lụa màu hồng nhạt như cánh hoa đào nhẹ nhàng trượt ra từ ống tay áo lớn, Hạ Thiệu Nhiên thất khăn lụa ở trên cổ của Tiểu Anh. Tiểu Anh cúi thấp đầu, mím môi cười, cho đến khi ngón tay thon dài của Hạ Thiệu Nhiên buộc khăn lụa thành một cái nơ xinh đẹp mới ngẩng đầu lên, nén cười, ra vẻ nói: "Còn không biết xấu hổ mà nói em, anh chưa từng làm mất vật gì sao?"

Hạ Thiệu Nhiên nhú mày, nhìn cô.

Tiểu Anh đưa tay phải ra, khoa tay múa chân vỗ một trận lên trước ngực anh, áp vào vị trí trái tim mình, vỗ nhẹ nhẹ.

Tại sao tim của thần trộm lại dễ dàng bị người khác trộm đi, trừ phi đối phương cũng là trộm, còn phải là kẻ trộm lợi hại hơn cả mình.

Hạ Thiệu Nhiên mỉm cười: "Rất đặc ý?" Đầu chỉ là hài lòng, quả thực là lòng tràn đầy vui mừng, vô cùng cao hứng. Tiểu Anh giương cằm thị uy. "Giữ kỹ, anh chỉ có một trái tim này." Hạ Thiệu Nhiên nói xong, giờ cánh tay lên, ngón tay chạm được đầu cành hoa anh đào. Tay áo ki-mô-nô to lớn chặn đầu Tiểu Anh lại, anh cúi đầu, in môi lên môi cô

Sau nụ hôn giống như chuồn chuồn lướt nước, Hạ Thiệu Nhiên để lại cho Tiểu Anh một bóng lưng cực kỳ tiêu sái.

Tiểu Anh đùa nghịch khăn lụa, cúi thấp đầu, nín môi cười. Bỗng chốc, bên hông căng thẳng, Tiểu Anh vừa ngẩng đầu muốn gọi, một bàn tay to bùng kín môi của cô. Hải Tặc đại nhân đi rồi mà quay lại!

"Ừm!" Tiểu Anh phát ra tiếng ưm ưm về phía cái ót Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên cảm nhận được một luồng hơi thở không tầm thường, từ từ quay đầu, chống lại ánh mắt khiêu khích của ZA-CK.

ZA-CK động động môi, im lặng nói: "Khăn lụa và người thuộc về tôi."

"Á --" Ái Hương cầm điện thoại di động chơi đùa chụp ảnh, thấy Tiểu Anh bị người đàn ông xa lạ ôm lấy liền bị sợ đến lớn giọng kêu to, giọng nói cũng làm kinh động tất cả người mai phục. Tiểu Ngũ Lang bỏ lại Cao Mộc Thanh Sa, mang theo thủ hạ xông tới. Mấy viên đạn khói bị người của ZA-CK vút trên mặt đất, khói mù nổi lên bốn phía, đám người hốt hoảng, đều cho rằng gặp phải phần tử kinh khủng tập kích, chạy loạn thét chói tai, khói mù và đám người ngăn cản Tiểu Ngũ Lang.

Hạ Thiệu Nhiên đứng ở trong đám người, sống lưng ưỡn lên thẳng tắp, không biến sắc nhìn Tiểu Anh bị ZA-CK bắt đi, không có một chút ý định ra tay cứu giúp.

ZA-CK người cao ngura lớn kẹp Tiểu Anh ở dưới nách, cánh tay tựa như thanh thép siết đau eo Tiểu Anh, bị anh mang tới sau xe mới khôi phục tự do.

"A! Anh làm tôi đau". Tiểu Anh nhú lông mày nhỏ kháng nghị, tay nhỏ bé xoa xoa eo thon nhỏ. Bàn tay ZA-CK tập kích tới ngực Tiểu Anh, "Anh muốn làm gì?" Tiểu Anh khoanh hai tay ngăn cản ở trước ngực. ZA-CK nhìn về mặt phòng vệ của cô một chút, nói: "Tôi làm, hay cô tự mình làm?"

Tiểu Anh trừng mắt nhìn anh, thu tay lại, lấy máy nghe lén cảnh sát giấu ở cổ áo xuống, giao vào trong tay anh. Thật ra thì từ khi mang theo đồ chơi này thì vẫn luôn bị Thạch Nam quấy nhiễu bằng tần âm thanh, hoàn toàn không tạo ra tác dụng.

Mười phút sau, Tiểu Anh bị ZA-CK mang tới tầng hai một biệt thự cũ kỹ, gặp được Sâm Xuyên Minh Trí. Sâm Xuyên Minh Trí nhìn thấy Tiểu Anh từ xa, nhìn thấy cô giống như nhìn thấy chìa khóa cửa chính kho vàng, mắt lộ ra vẻ tham lam, làm cho người ta sinh ra cảm giác chán ghét.

Tiểu Anh núp ở sau lưng ZA-CK, nhỏ giọng nói: "Người thông minh như anh cũng tin tưởng lời đồn kho báu sao?"

"Đạo thánh đều đã tới, tôi không có lý do không tin." ZA-CK ôm lấy tay, chuẩn bị giao cô ra. "Vậy anh có tin Sâm Xuyên anh ta không trả nổi anh nửa xu không?" ZA-CK trầm mặc.

"Aha! Đây là người nào nha! Xem tôi có phát hiện gì, thì ra thị nữ đề tiện vẫn dấu kín ở bên cạnh Đằng Nguyên Ái Hương mới thật sự là đại tiểu thư nhà Đằng Nguyên, ha ha!" Sâm Xuyên Minh Trí đưa tay tới bắt Tiểu Anh, Tiểu Anh trốn đến bên ZA-CK, ZA-CK mất lạnh nhìn hai người, bộ dáng việc không liên quan đến mình.

Tiểu Anh nín lấy ống tay áo của anh nói: "Anh ta đang lợi dụng anh."

Sâm Xuyên Minh Trí thấy Tiểu Anh kích bác quan hệ của mình và ZA-CK, trừng mắt rống giận, "Nói những gì đó, cô tới đây cho tôi!" Tiểu Anh lắc mình né tránh cánh tay đuổi dài ra của Sâm Xuyên, bị Sâm Xuyên đuổi theo chạy khắp phòng. Một đám mây rầu rầu không đòi phó được một cô gái, ngay cả Táp Uy ở bên trong bọn lính đánh thuê cũng lộ ra cười nhạo với Sâm Xuyên Minh Trí.

"Cô, tiểu tiện nhân!" Sâm Xuyên Minh Trí mới vừa mắng xong, hốc mắt trái liền bị một quyền mạnh mẽ.

"Á!" Sâm Xuyên che hốc mắt gào lên.

"Ha ha ha!" Đám đàn ông cười ra tiếng. Trên mặt Sâm Xuyên Minh Trí không nhận được, móc súng lục bên hông ra, nhắm vào Tiểu Anh, "Tiện nhân, mày dám đánh tao, không để cho ăn chút đau khổ, tao liền không phải Sâm Xuyên. Ừm!" Không đợi nói xong liền bị Tiểu Anh bắt được cánh tay, đánh xương sườn, vô cùng hung mãnh ném qua vai một cái, quật ngã trên mặt đất. Tư thế Sâm Xuyên ngã xuống đất vừa khó coi lại bật ra một tiếng hô đau từ trong cổ họng.

Tiểu Anh nhìn chăm chăm, đôi mắt phản hận nói: "Còn dám vũ nhục người, liền đánh lệch mặt của anh, Hừ!"

Lúc gặp ở đảo hải tặc, cô nhóc đến sủng cũng cảm không chắc, thân thủ lại có thể trở nên nhanh nhẹn, là ai huấn luyện cô? Người đàn ông kia sao? ZA-CK sờ lên cằm, tự nhủ: "Thì ra là như vậy!"

Tiểu Anh nhìn anh, "Này, tôi còn đang đợi quyết định của anh đây?"

"Quyết định gì?" ZA-CK giả vờ ngây ngốc.

"Pằng --" đột nhiên vang lên tiếng súng, Tiểu Anh sợ hãi ôm đầu gối chân, đạn trượt qua sát người. Sâm Xuyên Minh Trí cầm súng lục nhắm ngay Tiểu Anh, Tiểu Anh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Roi vào trong tay tao, phản kháng thế nào đều là phí công." Sâm Xuyên Minh Trí trừng mắt kéo lấy Tiểu Anh, lõi thân thể của cô qua, một tay đè lên tường, một tay dùng súng nhắm ngay đầu của cô, một tay xé rách ki-mô-nô trên người cô. Tiểu Anh quay đầu về ZA-CK lớn tiếng kêu: "Cứu em, em muốn rời khỏi đây, em muốn trở về!"

Lời này thật ra là nói cho Hạ Thiệu Nhiên nghe. Lúc này Hạ Thiệu Nhiên đang ở bên trong ngân hàng Mitsui, anh mặc âu phục đề thấp âm lượng nói: "Tự mình trở về." Cái gì! Tự mình trở về! Giờ trò quỷ gì!

Tiểu Anh nường mảy lên, khóc không ra nước mắt. Cổ áo bị kéo tới đầu vai, lộ ra da thịt trắng nõn trơn bóng, ánh mắt Sâm Xuyên Minh Trí tỏa sáng, một giây kế tiếp cả người cứng đờ, một thanh chủy thủ sắc bén chống đỡ ở trên cổ của anh.

Sâm Xuyên Minh Trí không thể không buông Tiểu Anh ra, cẩn thận từng li từng tí quay đầu, hỏi: "Làm gì đây?"

ZA-CK nói: "Làm gì? Không phải trước tiên chúng ta nên tính toán nợ nần sao, hử?"

Tình thế thay đổi trong nháy mắt, Tiểu Anh kéo cổ áo lên, trốn sau lưng ZA-CK. Sâm Xuyên Minh Trí nhìn hai người một chút, mồ hôi lạnh chảy xuống, run rẩy nói: "Không phải đã nói rồi sao? Bắt được cô ta, tìm được mật đạo dưới đất sẽ chuyển tiền cho anh."

"Tôi không có hứng thú với kho báu dưới mật đạo, hiện tại tôi liền chuyển tiền." Tiểu Anh chen vào nói, "Tên lười gât, anh làm gì có tiền." Sâm Xuyên Minh Trí giờ súng trợn mắt, Tiểu Anh nhanh chóng cúi đầu, thân thể nhỏ bé trốn ở sau lưng ZA-CK. Tay ZA-CK dùng lực, lưỡi dao ở trên cổ Sâm Xuyên Minh Trí ép ra máu. "Không muốn mất đầu, lập tức chuyển tiền."

"Được, tôi chuyển." Sâm Xuyên Minh Trí từ từ rời khỏi lưỡi dao, nói: "Hiện tại tôi liền chuyển." Sâm Xuyên Minh Trí lấy điện thoại di động ra, điền mật mã vào, kiểm tra số còn lại. Hả! Mất choáng váng, tay chân luống cuống, lời nói không mạch lạc: "Không thể nào, làm sao lại như vậy. A! Không, không thể nào!"

Nhìn bộ dáng hoang mang sợ hãi của anh cũng biết không có tiền rồi.

"Sâm Xuyên Minh Trí, biết trêu chọc tôi sẽ có kết quả gì không?" ZA-CK bắt đắc dĩ ngửa đầu mở miệng, thu hồi chủy thủ, hung hăng trợn mắt nhìn Sâm Xuyên Minh Trí một cái, xóc cổ áo của Tiểu Anh lên.

Tiểu Anh giãy giụa, "Anh làm gì thế à? Buông tôi ra?" Sâm Xuyên Minh Trí bị sợ đến sống lưng bốc lên khí lạnh, nóng nảy, bắt lấy ống tay áo của ZA-CK, cầu khẩn giải thích: "Đợi chút, nhất định là bên ngân hàng có sai sót, tôi gọi điện thoại qua kiểm tra một chút." ZA-CK hất hấn ta ra, mang theo Tiểu Anh rời đi, trong phòng lớn như vậy chỉ còn dư Sâm Xuyên Minh Trí sợ hãi đến tay chân run rẩy và Tập Uy cùng mấy lính đánh thuê hung thần ác sát.

ZA-CK xách Tiểu Anh đi lên lầu, Tiểu Anh dĩ nhiên sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, vừa kêu loạn, chân vừa đá lung tung.

"Á --" lầu dưới đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm, là tiếng của Sâm Xuyên Minh Trí.

Tiểu Anh dừng lại, khiếp đảm nhìn ZA-CK, "Anh muốn làm gì tôi?"

"Muốn làm gì?" ZA-CK lặp lại lời của cô..., cười như không cười nhìn cặp mắt tròn sáng ngời kia nói: "Cho làm phu nhân của hải tặc đại nhân thì như thế nào?"

Cái gì? "Tôi mới không cần!"

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

"Tôi mới không cần làm phu nhân hải tặc của anh!" Tiểu Anh kêu đặc biệt lớn tiếng, chấn động đến Hạ Thiệu Nhiên đang ở trong ngân hàng cũng phải nhúu chặt mảy lên, nhỏ giọng ra lệnh, "Nửa giờ sau, anh muốn nhìn thấy em."

"Hu hu, rất nhiều lính đánh thuê, em ra không được, hu hu!" Tiểu Anh khóc hu hu, nho nhỏ nói thầm.

ZA-CK xoa lỗ tai, nhúu mảy hỏi: "Nói chuyện với người nào đấy? BLACK."

Tiểu Anh lắc đầu, cẩn thận nhìn anh ta. "Không có."

"Không có! Hừ!" ZA-CK xách cô vào một gian phòng, ném thân thể nhỏ bé của cô theo hình vòng cung như ném trái bóng, vút lên trên giường lớn.

Tiểu Anh giùng giàng, kéo tốt vạt áo rơi ra, nhìn bóng đen khổng lồ chụp xuống, nói: "Anh muốn làm gì? Đừng tới đây."

"Cô cứ nói đi?" Hai tay ZA-CK chống giường, mặt gần như là áp vào trên mặt Tiểu Anh, khí dương cương khác phái đập vào mặt, có mùi cỏ tươi, mùi của đàn ông trưởng thành, còn có mùi máu tanh nguy hiểm. Tiểu Anh sợ hãi, mắt to chớp động.

Lúc phụ nữ kích động, lông mi cực kỳ mê người. ZA-CK nhìn về phía đôi môi mềm mại, không tự chủ đề thấp đầu thêm một phần, tay Tiểu Anh đột nhiên che miệng, nói: "Đừng nghĩ đến chuyện chạm môi của tôi."

Nhìn bộ dáng khản trương sợ hãi của cô!

"Ha ha!" ZA-CK nghiêng đầu cười lên, quay đầu đối diện cô lần nữa thì ánh mắt đã bén nhọn thêm mấy phần. Tiểu Anh nghĩ thầm, có phải chọc giận anh ta rồi không? Chuẩn bị tay ngoan độc rồi sao? Đang lúc cô đang tập trung suy đoán, khăn lụa màu hồng trên cổ lại bị kéo xuống.

Tiểu Anh kêu lên: "Trả lại cho tôi, ưm." Cô bị một bàn tay bịt miệng.

ZA-CK gần sát lỗ tai nhỏ bên trái của cô, mặt dán mặt của cô nói: "Khăn lụa và phụ nữ đều ở trong tay tôi. BLACK, anh sẽ tới sao?"

Anh ta phát hiện rồi ư? Sắc mặt Tiểu Anh khản trương, bị che miệng nói không ra đầy đủ câu, nước nở sử dụng ánh mắt chất vấn tại sao anh lại biết. ZA-CK lấy được tai nghe từ trong lỗ tai nhỏ của cô, nói: "Chút trò khi này có thể lừa gạt được tôi sao?"

"Két --" máy truyền tin thật nhỏ vỡ vụn ở ngón cái và ngón trỏ. Ở bên Hạ Thiệu Nhiên, sau một hồi tạp âm chói tai, liền không nghe được gì nữa. Anh nhún mày nhỏ giọng ném ra một câu: "Mèo đàn!"

Lý Khuynh Tâm đi ra từ ngân hàng, đuổi theo Hạ Thiệu Nhiên, "Tiểu Anh trở về chưa?"

"."

"Rước lấy phiền phức?" Hạ Thiệu Nhiên cau mày, trầm mặt, phản phó: "Cô trở về trước đi."

"Được."

Hạ Thiệu Nhiên lên xe, chạy thẳng tới nơi tụ tập của ZA-CK.

Trong biệt thự nhỏ, mấy lính đánh thuê tụ tập ở lầu một, uống rượu đánh bài. ZA-CK làm thủ lĩnh ngồi ở trên bệ cửa sổ, loay hoay khăn lụa màu hồng kia. Màu hồng nhạt, khuôn mặt trẻ trung cười nhẹ nhàng. Không biết tại sao, dù thế nào ZA-CK cũng không thể quên được hình ảnh cô gái hướng về phía ống kính cười như hoa nở trong máy ảnh kia. Nụ cười ngọt ngào như ánh mắt trời, đối với loại người như anh ta mà nói là quá mức xa xỉ. Tựa như BLACK nói vậy, không thuộc về mình, vĩnh viễn đừng hy vọng xa vời.

Gió thổi phát phơ, rèm cửa sổ màu xám trắng đung đưa theo gió.

ZA-CK cẩn thận đem khăn lụa tới bên môi, khẽ hôn xuống.

Cối đời này có loại thích, gọi là buông tay.

Lầu hai, trong phòng trống trải, Tiểu Anh bị trói ở trên ghế, tay chân đều bị dây thừng buộc chặt lại, kết nút buộc của đội hải quân lục chiến, cực kỳ bền chắc.

Hạ Thiệu Nhiên nhảy vào từ cửa sổ, trong lòng Tiểu Anh vui vẻ, lại làm bộ sưng mặt chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói: "Em còn tưởng rằng anh không cần em nữa chứ."

Hạ Thiệu Nhiên đi tới, bàn tay nắm lấy khuôn mặt tròn nhỏ nhắn của cô, nói: "Không phải bảo em tự mình trở về sao."

Tiểu Anh chợt dạ rũ tầm mắt xuống, yếu ớt nói: "Đối phương là lính đánh thuê, em không dám."

Chút ít tâm tư của cô có thể nào thoát khỏi ánh mắt của Hạ Thiệu Nhiên được. Thân thể khom xuống, cởi nút buộc trên cổ tay cô ra, nói: "Quên trước đó làm thế nào để thoát khỏi đảo hải tặc rồi ư? Từ lúc nào mà trở nên nhát gan như vậy rồi."

"Khi đó có anh mà!" Tiểu Anh xoa cổ tay nói: "Em không thích hành động đơn độc, em muốn cùng với anh."

Hạ Thiệu Nhiên cởi dây thừng trói chặt cổ chân cô ra, ngẩng đầu nói: "Nếu như không có anh thì sao?"

"."

"Anh hi vọng em nhanh một chút trở thành một nhân vật lợi hại, có thể một mình hoàn thành nhiệm vụ."

"Ha ha!" Tiếng cười giễu cợt truyền đến từ cạnh cửa. Chẳng biết từ lúc nào, ZA-CK đã đứng ở cạnh cửa, ôm lấy tay nói: "Có phải tôi quấy rầy đến hai vị không?"

Hạ Thiệu Nhiên buông dây thừng đã cời được một nửa ra, đứng lên, chân phải khéo léo đá một cái. "Két" một tiếng, ghế ngồi mang theo Tiểu Anh đến bên cửa sổ. Trong phòng trống không chỉ còn lại một mình Hạ Thiệu Nhiên, anh nắm chặt quả đấm, bắp thịt căng thẳng, cặp mắt hàm chứa tức giận, một bộ dáng đáng sợ vận sức chờ phát động.

ZA-CK cũng thế, thu hồi nụ cười, hoạt động đôi tay, cốt khớp xương phát ra âm thanh "rắc rắc" kinh khủng. Tiểu Anh khần trương nhìn hai người, tay chân luống cuống cời dây thừng.

ZA-CK đi tới, nhìn Hạ Thiệu Nhiên nói: "Lần ở Thanh Mai, tôi nói rồi, tốt nhất là tôi và anh không cần chạm mặt nữa."

"Thật giống như anh cũng quên mất cảnh cáo của tôi."

"Vậy chúng ta liền tính toán sổ sách thật tốt đi."

"Không cần --" Tiếng kêu của Tiểu Anh không thể ngăn cản hai quả đấm đụng vào nhau. Hạ Thiệu Nhiên và ZA-CK đánh tới cùng một chỗ, tung cước ra quyền, vô cùng hung ác. Tiểu Anh cời dây thừng ra chạy đến giữa hai người, ngăn cản nói: "Không cho đánh nhau!"

ZA-CK nắm chặt quả đấm nói: "Chuyện của đàn ông, phụ nữ ít nhúng tay." Hạ Thiệu Nhiên kéo cô đến phía sau, "Ngoan ngoãn đứng ở một bên."

Tập Uy dẫn đầu đám lính đánh thuê chạy tới, lấy vũ khí ra, chờ đợi ZA-CK ra lệnh.

"Trường quan."

ZA-CK nói: "Đây là việc của tôi và anh ta, không cần ai nhúng tay."

Hai người đàn ông này lần nữa đánh tới chung một chỗ, ZA-CK nói: "Để cho chúng ta tay không rời khỏi Nhật Bản, đây hoàn toàn là chuyện không thể nào. BLACK giác ngộ đi, không ai có thể lấy tiền từ trong túi lính đánh thuê." Dứt lời, một quyền vung ra, khoe miệng Hạ Thiệu Nhiên bị đánh mạnh một cái, máu lập tức tràn ra.

Ở Thanh Mai, ZA-CK đã từng phá vỡ cánh tay Hạ Thiệu Nhiên, lo lắng Hạ Thiệu Nhiên bị thương. Tiểu Anh xông lên phía trước, níu lấy cánh tay của anh. Một vẻ mặt sắp khóc, thỉnh cầu nói: "Đừng đánh, đừng đánh."

Hạ Thiệu Nhiên giơ tay lên lau vết thương, rử mắt nhìn vết máu đỏ tươi trên bàn tay, không tiếng động đẩy Tiểu Anh ra, dùng quả đấm tràn đầy sức lực tấn công mạnh về phía ZA-CK.

ZA-CK hoàn toàn không sợ, không ngờ ngực bị một cước, lao đảo hai bước, xoa ngực nói: "Mỗi lần gặp mặt đều có niềm vui mới, nhưng anh đừng quên, anh hoàn toàn không phải đối thủ của tôi." Chân bên nhón linh hoạt bỏ về phía Hạ Thiệu Nhiên. Hạ Thiệu Nhiên giơ tay lên giữ chân anh ta, "Đó là anh hoàn toàn không xứng để cho tôi nghiêm túc."

"Cũng vậy thôi." Ở trên đảo hải tặc thì ZA-CK cũng chưa từng nghiêm túc qua. Anh ta hỏi: "Hiện tại thì sao?"

Hạ Thiệu Nhiên không nói thêm gì nữa, một lòng muốn đánh ngã anh ta. ZA-CK cũng giống vậy, muốn đánh ngã anh.

Lính đánh thuê nhìn đến tập trung tinh thần, con ngươi ở trong mắt lên lên xuống xuống, trái trái phải phải, luôn theo dấu của hai người. Hạ Thiệu Nhiên chịu một cái, Tiểu Anh liền hung hăng cắn lên tay mình một cái. Lần ở Thanh Mai đó, cô nhất định đòi Hạ Thiệu Nhiên đi dạo chợ đêm, kết quả gặp phải ZA-CK, làm hại Hạ Thiệu Nhiên bị thương. Ở thị trấn C thì quân anh đi siêu thị, kết quả gặp phải Diệp Nhu, làm hại hai người tách ra thật lâu. Lần này, nếu như cô tự trở về, không gọi anh tới, bọn họ cũng sẽ không đánh nhau.

Hiếm khi gặp phải người có sức lực ngang nhau với mình, hai người càng đánh càng hưng phấn, càng đánh càng sáng khoái, thể lực tiêu hao gần hết thì Hạ Thiệu Nhiên dồn toàn bộ hơi sức, tung một quyền hất ZA-CK xuống mặt đất.

ZA-CK té xuống đất, cũng không sử dụng được thêm chút hơi sức nữa, thở hổn hển "Hồng hộc". Hạ Thiệu Nhiên vòng vo đi tới, cúi người xuống, móc từ trong túi áo ra cái khăn lụa màu hồng nhạt kia, cũng thở hổn hển nói: "Anh thua, khăn lụa, phụ nữ vẫn là của tôi."

"Haizz!" ZA-CK thở phào một hơi. Đúng vậy, vốn chính là của người ta, lấy đi cái kia khăn lụa, cũng chỉ là muốn cho chính mình một ý niệm, một ý niệm nhớ nhung.

Hạ Thiệu Nhiên đi về phía Tiểu Anh, lỗ mũi bị đánh đến chảy máu, không khó tưởng tượng, mặt nạ giả ở dưới khuôn mặt cũng nhất định tím bầm rồi. Đôi mắt Tiểu Anh rung rung, cắn chặt môi dưới, hối hận gọi anh tới cứu mình, chu miệng nhỏ một cái, nói: "Thật xin lỗi."

Hạ Thiệu Nhiên giơ tay lên thắt khăn lụa ở trên cổ cô. ZA-CK nằm dưới đất đột nhiên nói: "Chúng ta không thể nào tay không mà về."

Khoe mắt lóe ra tinh quang, Hạ Thiệu Nhiên mở miệng nói: "Nói giao dịch thì như thế nào?" ZA-CK đột nhiên đứng dậy, hứng thú nồng đậm, "Giao dịch gì?"

Hạ Thiệu Nhiên và Tiểu Anh mới đi ra từ tầng hai nhà lầu nhỏ của ZA-CK, ngồi lên xe liền nhận được điện thoại của Lý Khuynh Tâm, người một nhà Đảng Nguyên bị Áo Dã Tuấn Hùng bắt.

Tiểu Anh vội vã muốn đi cứu người, Hạ Thiệu Nhiên kéo cô trở về: "Không có việc gì." Tiểu Anh nhớ tới mình vừa bị bắt cóc trở về, hừ hừ nói: "Điều ở trong không chế của anh sao?" Hạ Thiệu Nhiên hung ác bấm một cái lên không mặt tròn nhỏ nhắn của cô, khởi động xe.

Hai người lái xe trở về đại bản doanh, Hạ Thiệu Nhiên soi gương lộ mặt nạ da, trở lại diện mạo như trước, một khối máu ứ đọng nơi khóe miệng, sống mũi cũng khẽ sưng lên, Tiểu Anh dùng tấm bông tẩm thuốc nước nhẹ nhàng xúc lên giúp anh, đau lòng nói: "Về sau đừng đánh nhau liều mạng như vậy, coi như vì em cũng được."

Hạ Thiệu Nhiên đẩy tay của cô ra, vừa dán sát vào mặt nạ da người, vừa nói: "Em cảm thấy anh có thể bỏ qua cho người đàn ông có ánh mắt tà ác với em sao?"

Ánh mắt tà ác? Hà? Trời ạ!

Tiểu Anh bỗng chốc tròn to hai mắt, lắp bắp nói: "Cái đó, anh, cũng, biết à?"

Hạ Thiệu Nhiên mang tốt mặt nạ, hai ngón tay bóp cằm nhỏ cô nói: "Hoàn thành nhiệm vụ lần này, anh sẽ hoàn toàn biến em thành người phụ nữ của tôi."

Tiểu Anh cúi đầu, xấu hổ cười, len lén cười, sau đó cười đến không tìm không phổi ngốc hề hề, "Cái đó, em không có ý kiến."

Áo đen, mặt nạ màu bạc. Đạo tặc BLACK, Tiểu Miêu không có danh tiếng, hiện thân ở tổng bộ hội Đạo Xuyên.

Bên trong đại sảnh xanh vàng rực rỡ, Áo Dã Tuấn Hùng hơn 40 tuổi xoa chân, vùi ở trên sofa thoải mái. Một mỹ nữ quyến rũ mặc ít vải quỳ gối cạnh chân ông ta, đầm chân rót rượu, từng dãy người áo đen phía sau ông ta thẳng tắp sống lưng. Lần đầu nhìn thấy thần trộm, Áo Dã Tuấn Hùng cũng không kinh ngạc, bởi vì tất cả đều ở trong lòng bàn tay của ông ta.

Áo Dã Tuấn Hùng thanh thanh cổ họng, nói với BLACK: "Dùng Đô-la trong ngân hàng Mitsui để đổi tính mạng một nhà Đảng Nguyên, có lợi chứ?" Ông ta lại nhìn Tiểu Anh mang mặt nạ tiểu miêu nói: "Tôi biết rõ quan hệ của cô và Đảng Nguyên Mỹ Tuyết."

Ma Lý - Vân Tước xếp thứ mười và Tiểu Lâm Hạnh - Dạ Oanh thứ tám trong giới trộm cũng bán mạng cho Áo Dã Tuấn Hùng. Từ khi Thạch Nam tìm Tiểu Lâm Hạnh hóa nghiệm DNA của Tiểu Anh trở đi, bí mật liền không còn là bí mật.

Chuyện đã diễn biến đến mức này, không cần giấu giếm che giấu, Hạ Thiệu Nhiên rất sáng khoái mà đáp ứng điều kiện Áo Dã Tuấn Hùng. Tiểu Anh lại nói: "Trước đó, chúng tôi muốn xác định một nhà Đảng Nguyên có bình yên vô sự hay không?"

"Không thành vấn đề." Áo Dã Tuấn Hùng khoát tay, một người đàn ông cao hơn người thường rất nhiều mang theo một nhà Đảng Nguyên bị trôi ra ngoài. Ái Hương, phu nhân Mỹ Tuyết, Đảng Nguyên tiền sinh. Tầm mắt Tiểu Anh lần lượt lướt qua ba người, người áo đen có vóc dáng rất cao kia nhìn thẳng vào mắt Hạ Thiệu Nhiên.

Áo Dã Tuấn Hùng đứng lên, nói: "Được rồi, người cũng dễ cho các người thấy rồi, hiện tại các người nên ra sân."

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Mặt thất dưới đất nhà Đảng Nguyên đã bị Tiểu Lâm Hạnh dọn dẹp sạch sẽ, hài cốt cũng bị cô phân chia an táng xong. Lúc Tiểu Anh đi xuống, trong không khí lơ lửng mùi hoa nhàn nhạt, cũng không có một chút mùi hôi thối.

Tiểu Anh đi theo sau lưng Hạ Thiệu Nhiên, đi ở trong địa đạo đen như mực, không khỏi nhớ tới một màn trong mạch nước ngầm ở đảo hải tặc. Khi đó làm sao cô cũng không thể nghĩ đến sau này mình cũng sẽ tiến vào hành trình này, sống bằng nghề trộm.

Nếu như trộm vặt là vì trợ giúp những người lương thiện cần trợ giúp, trừng trị người xấu mà nói, cô không cảm thấy nghề nghiệp này quá đáng xấu hổ.

Hai người đi tới cuối đường hầm, Hạ Thiệu Nhiên bắt đầu đặt bom. "Có thể gây ra chấn động máy theo dõi không? Nổ tung như vậy sẽ kinh động người trong ngân hàng." Tiểu Anh hỏi.

Trong tai nghe truyền đến giọng nói Thạch Nam, "Yên tâm, đã làm xong."

Đối với thần trộm mà nói, lên vào ngân hàng cũng không phải việc khó, vấn đề là có thể ở trong thời gian ngắn nhất chở số lượng lớn Đô-la ra ngoài.

Lưu chuyển tiền mặt, số lượng lớn khách hàng rất đông. Ở trong ngân hàng Mitsui, tụ tập không ít người, nhân viên làm việc tiếp đãi khách hàng, an ninh

đứng ở cửa lớn, khăn trương mà tự động bận rộn .

Đúng lúc này, bên ngoài ngân hàng "Àm --" một tiếng vang thật lớn, mặt đất rung động. Đại sảnh mới vừa rồi còn rất huyền ảo, trong nháy mắt an tĩnh lại, mọi người cúi đầu nhìn ra phía ngoài.

Nóc một chiếc xe con mang theo khói đen và ngọn lửa rơi xuống từ trên trời, ngay sau đó lại là một tiếng vang thật lớn, một chiếc xe khác bị nổ tung dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người.

Cùng lúc đó, kho bạc dưới đất của ngân hàng bị nổ tung, tiệm châu báu sát vách cũng không thể may mắn thoát khỏi, nổ ra một cái động lớn. Sau khi rơi đá bụi đất xuống, cả núi tiền mặt xuất hiện ở trong tầm mắt, lúc mọi người ngẩn ngơ, Lý Khuynh Tâm mang theo mặt nạ bướm bướm chui ra từ cửa động cửa hàng vàng bạc, phủi đi bụi đất trên người, bất mãn nói: "Bản chết!"

Hạ Thiệu Nhiên mở đường vận chuyển, đám lính đánh thuê hóa trang thành người hội Đạo Xuyên nhanh chóng chuyển chỗ tiền mặt, từng chồng Đô-la bị chuyển lên, trực tiếp rơi vào trong cốp sau xe hơi. ZA-CK mặc toàn thân áo đen dựa đuôi xe, lắc đầu cảm thán, vẫn là tiền trộm tới nhanh hơn tiền giết người.

Lần này đám lính đánh thuê dùng súng giao chiến trở thành công nhân bốc vác, ôm Đô-la nặng trĩu theo đường vận chuyển, Hạ Thiệu Nhiên nhìn thời gian, hỏi Lý Khuynh Tâm: "Vật tới tay rồi hả?"

Lý Khuynh Tâm chau chau mày, cong môi cười.

"Có chuyện gì em không biết sao?" Sau mặt nạ Tiểu Miêu, Tiểu Anh đã vĩnh viễn miệng nhỏ.

"Rời đi trước rồi nói." Hạ Thiệu Nhiên mang theo hai người rời đi. Sau khi ba người lên, bên trong cốp sau xe hơi đã sớm chất đầy Đô-la, cốp xe miễn cưỡng đóng lại.

ZA-CK nói: "Làm xong chuyện giúp anh, lúc nào thì tính tiền?"

". . ." Hạ Thiệu Nhiên không để ý anh ta, trực tiếp lên xe, bấm số điện thoại của Áo Dã Tuấn Hùng: "Địa điểm giao dịch."

Sau khi biết địa điểm giao dịch, Lý Khuynh Tâm lái một chiếc xe Nhật rời đi trước.

Bên ngoài ngân hàng Mitsui, trong một chiếc xe ven đường, Thạch Nam sửa đổi hình ảnh theo dõi ngân hàng, gây ra báo động. Trong lúc nhất thời, chuông báo trong ngân hàng vang lên. "Reng --"

Trang nguyên Đằng Nguyên truyền đến tiếng nổ tung cong mảnh liệt hơn trước, mặt đất nơi núi già sụp xuống, mấy người xã hội đen đeo kính đen như mực giờ súng chạy đi từ trang viên Đằng Nguyên.

Động tác cảnh sát rất nhanh, không bao lâu liền từ clip trong máy giám sát ven đường tra ra chiếc xe màu đen Hạ Thiệu Nhiên lái. Chiếc xe này trải qua xử lý đặc biệt, nhìn từ bên ngoài, bốn bề cửa sổ xe đều là khoảng không gian tối đen, không cách nào thấy rõ người ở bên trong.

Xe rất nhanh bị xe cảnh sát đến từ bốn phương tám hướng vây đuổi, Tiểu Ngũ Lang ngồi ở trong xe cảnh sát, càng không ngừng kêu la: "Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, nhanh hơn chút nữa." Cao thủ cracker Thạch Nam núp ở trong xe, sửa đổi chỉ thị đèn giao thông đầu đường, từng dãy xe rồng rắn cản Tiểu Ngũ Lang lại.

"A, đáng chết!" Tiểu Ngũ Lang ảo não mắng: "BLACK đáng chết, tôi nhất định phải bắt được anh."

Bên kia, Thạch Nam còn phải mở ra một con đường cho Lý Khuynh Tâm, bảo đảm cô vượt lên tới địa điểm giao dịch trước Hạ Thiệu Nhiên. Hai chiếc xe một đỏ một đen chạy loạn ở trong thành phố. Hạ Thiệu Nhiên lái đến địa điểm giao dịch Áo Dã Tuấn Hùng chỉ định, một tầng hai bãi đậu xe. Sau khi Áo Dã Tuấn Hùng đợi một lúc lâu, Hạ Thiệu Nhiên và Tiểu Anh xuống xe, đứng ở một bên, Tiểu Anh nói: "Đám người phụ nhân Đằng Nguyên đâu?"

"Trước hết để cho tôi nhìn tiền một chút." Áo Dã Tuấn Hùng nói. Hạ Thiệu Nhiên mở cốp sau xe, Áo Dã Tuấn Hùng nhìn toàn bộ đô la trong cốp sau thì mở cò trong bụng. Tiểu Anh nói: "Lúc này anh nên hài lòng rồi chứ? Thả người." "Thả người sao?" Áo Dã Tuấn Hùng cầm điện thoại lên, phản phô nói: "Giết chết!" Tên khốn kiếp này!

Thuộc hạ của Áo Dã Tuấn Hùng giờ súng lên, nhắm ngay Tiểu Anh và Hạ Thiệu Nhiên. Cũng trong lúc đó, một địa điểm khác, ba gã áo đen giờ súng nhắm ngay một nhà Đằng Nguyên. Đằng Nguyên Ái Hương hoảng sợ nhìn lên người đàn ông cao trước mặt, trong đôi mắt chứa đầy nước mắt. Người đó nhún cò súng, giờ tay lên bắn một phát.

Bên này, vài khẩu súng lục nhắm ngay Hạ Thiệu Nhiên và Tiểu Anh. Hạ Thiệu Nhiên nhìn Áo Dã Tuấn Hùng lộ ra cười nhạo khinh miệt, nói với Tiểu Anh: "Tiểu Miêu, ôm chặt anh."

"Pằng --"

"Bùm --" Tiếng nổ mạnh vang lên nhanh hơn tiếng đạn, khói mù che cản mắt mọi người, sau khi Áo Dã Tuấn Hùng vùng khói mù ra, đạo tặc BLACK và thợ thủ nhỏ Tiểu Miêu của anh đã biến mất trong hư không.

Áo Dã Tuấn Hùng cúi đầu nhìn, xi măng bị nổ ra một lỗ thủng, BLACK và nữ tiểu miêu rơi an ổn xuống đất, lên một chiếc xe màu đỏ.

Lý Khuynh Tâm chờ hai người đường hoàng rời đi ở trong tầm mắt kính ngạc căm tức của Áo Dã Tuấn Hùng.

Thì ra Lý Khuynh Tâm đã sớm chạy tới một bước, cài đặt lộ trình bom ở trên một tầng lầu.

Tiếng còi cảnh sát tiến tới gần, đám phần tử xã hội đen vội rút lên xe. Áo Dã Tuấn Hùng chui vào xe của Hạ Thiệu Nhiên, khởi động rồi đi, xe những người còn lại khởi động thế nào cũng không được, thời điểm cảnh sát xông tới, đua nhau nhảy xuống xe chạy trốn.

Tiểu Ngũ Lang ở trong xe lớn tiếng chỉ huy: "Tổ A lưu lại, đừng để cho người nào chạy thoát, tổ B cùng tôi đuổi theo chiếc xe kia."

Bên trong xe màu đỏ, Lý Khuynh Tâm lắc lắc vũ khí mới trong tay khoe khoang "Thạch Đầu phát mình không tệ."

"Cái gì á?" Tiểu Anh cảm sang nhìn.

Thạch Nam giải thích ở trong tai nghe: "Súng điện từ, uy lực phá hủy tất cả thiết bị máy móc điện trong phạm vi chỉ trong thời gian ngắn, không cách nào tiến hành công việc bình thường."

"Thật là lợi hại. Tôi có thể thử một chút không?"

"Dĩ nhiên!" Lý Khuynh Tâm xoay tay lái quẹo đến một con đường khác, đạp nhanh chân ga, đổi đường vượt qua xe của Tiểu Ngũ Lang đang đuổi theo, chạy song song với xe màu đen Áo Dã Tuấn Hùng đang lái. Tiểu Anh quay kiếng xe xuống nhắm ngay xe màu đen, nhấn cò súng. "Bùm" một tiếng, máy móc xe đen không hoạt động, dừng ở giữa đường, bị Tiểu Ngũ Lang ở phía sau đuổi kịp. Từ kính chiếu hậu nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi lẫn phần hận của Áo Dã Tuấn Hùng càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không còn nhìn thấy.

Tiểu Anh hươ tay múa chân: "Thật là lợi hại." Hạ Thiệu Nhiên cung chiều sờ sờ đầu của cô.

Tiểu Anh nói: "Đừng rồi, đám người Ái Hương không sao chứ?"

Bên phía Ái Hương, phần tử xã hội đen có vóc người cao lớn bắn vào đồng bọn đứng sau lưng Ái Hương. Ở trong ánh mắt kính ngạc của một nhà Đẳng Nguyên, lại quật ngã một đồng bọn khác, sau khi giải quyết những người khác, người đàn ông cao lớn mới cời mặt nạ xuống.

"Lương!" Ái Hương lớn tiếng gọi tên của anh, nhào vào trong ngực của anh

Trong xe hơi màu đỏ, Tiểu Anh bắt mẫn hừ hừ nói: "Tất cả đều là các người tí mĩ bầy kẻ đúng không?"

Hạ Thiệu Nhiên không có đáp lại, Lý Khuynh Tâm nói: "Lần đó cô và sư huynh đi ra ngoài hẹn hò, Áo Dã Tuấn Hùng bị tôi bắt được, chiều cao thân thể không khác Thạch Nam lắm, vốn muốn cho Thạch Nam xâm nhập vào, không ngờ Lương bị đánh trọng thương, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là đưa anh ta đến chỗ an toàn dưỡng thương, thuận tiện quan sát hành tung của Áo Dã Tuấn Hùng."

"Á!" Tiểu Anh nắm chặt quả đấm nhỏ, phun ra lời nói từ trong kẽ răng: "Thành thật khai báo, các người còn có chuyện gì gạt tôi? Nói mau, nếu không tôi sẽ trở mặt."

Lý Khuynh Tâm nhìn về phía Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên cười sờ sờ đầu Tiểu Anh. Thạch Nam nói vào máy bộ đàm: "Xe Tiểu Ngũ Lang sắp đuổi kịp các người."

"Người này đúng là âm hồn bất táng!" Lý Khuynh Tâm nhìn về kính chiếu hậu, đạp mạnh chân ga, xe như mũi tên rời dây cung. "Vèo" một tiếng, thoát đi nhanh chóng. Tiểu Ngũ Lang theo sát không nghỉ, chạy theo một đoạn đường thật là xa, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Hạ Thiệu Nhiên ngồi thẳng người, tâm tình thật tốt nói: "Dùng xe bên cạnh, tôi đi gặp anh ta."

Xe dừng lại ở bên đường. Tiểu Anh cho là Hạ Thiệu Nhiên sẽ không mang cô đi, không có ý định đi xuống. Hạ Thiệu Nhiên xuống xe kiên quyết kéo cô từ ghế sau xuống, Lý Khuynh Tâm một mình lái xe đi.

Hạ Thiệu Nhiên nhìn lên chỗ cao nhất, lôi kéo tay Tiểu Anh vào tòa cao ốc. Tiểu Ngũ Lang xuống xe liền xông vào trong, mắt thấy đạo tặc BLACK dắt tay của cô gái tiến vào thang máy, anh ta nhanh chóng sải bước lớn chạy đến một thang máy khác.

Tiểu Ngũ Lang gọi những cảnh sát khác chạy tới nơi này, cúp điện thoại. Hai tay chống nạnh đi qua đi lại trong thang máy, nghĩ đối sách, lần đầu tiên đến gần đạo thánh với khoảng cách gần như vậy, tâm tình kích động muốn chết, trán đều là mồ hôi.

"Ái nha!" Tiểu Ngũ Lang gấp đến độ giơ chân. Thang máy lên tới tầng cao nhất, Tiểu Ngũ Lang giơ súng bên sườn, sải bước chạy đi. Máy chiếc xe cảnh sát chạy tới lầu dưới, bọn cảnh sát xông xuống xe, Hạ Thiệu Nhiên thấy hết tất cả từ trong điện thoại.

"Bị theo dõi." Anh nói.

"Động tác thật là nhanh!" Tiểu Anh nói.

Hạ Thiệu Nhiên mỉm cười, dắt tay nhỏ bé của cô, mang cô lên lầu cao nhất.

Sân thượng gió lớn, thổi tóc bay lên. Tiểu Anh đi dọc theo đường biên cao ốc, nhìn xuống, độ cao làm cho người ta choáng váng. Ngồi xuống, sau lưng

đụng vào lồng ngực cứng rắn. Chân Hạ Thiệu Nhiên đạp đường xi măng hẹp, thân thể dính vào cô. "Sợ sao?" Anh hỏi.

"Có chút." Tiểu Anh nói: "Thật là cao!"

"Nhắm mắt lại." Hạ Thiệu Nhiên ra lệnh, hai tay mang theo cánh tay của cô, duỗi thẳng, để nằm ngang, giống như Jack ôm lấy Rose trong phim vậy, anh nói: "Hít sâu." Hai người đồng thời hít sâu một hơi.

Gió thổi lên, Hạ Thiệu Nhiên nghiêng thân thể về phía trước, thân thể hai người mất đi thăng bằng, tùy thời sẽ té xuống. Tiểu Anh chợt sợ hãi, run giọng hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Tiếng bước chân binh bạch quấy rầy đến hai người, Tiểu Ngũ Lang thấy hai người đứng độc trên lan can cao ốc, hô to "Không được nhúc nhích, giơ tay lên, tôi là cảnh sát."

"Á!" Tiểu Anh bị một tiếng nói đột nhiên tới của anh ta dọa sợ đến chân nhũn ra, giẫm hụt. Hạ Thiệu Nhiên tức giận, tay nhanh chóng ôm cô, ổn định cô.

Hạ Thiệu Nhiên nói: "Lực chú ý không tập trung."

Tiểu Anh le lưỡi, nói tiếp: "Em biết rõ sau đó anh sẽ nói gì, mèo đàn!"

Tiểu Ngũ Lang giơ súng, bày ra tư thế bắn súng, hai người này lại không nhìn anh ta. Anh ta cảm tức hô to: "Hai người đều giơ tay lên cho tôi, từ từ xoay người, nếu không tôi liền nổ súng."

Hạ Thiệu Nhiên rất cho anh ta mặt mũi, giống như BOSS cuối cùng xoay người lại. Tiểu Anh nhìn thấy sau đầu Tiểu Ngũ Lang đầy mồ hôi hột, bộ dáng còn khẩn trương hơn hai đạo tặc bọn họ, cười nói: "Sĩ quan cảnh sát, sao lại chia súng về phía người mình chứ?"

"Người mình?" Tiểu Ngũ Lang trợn mắt, "Người nào là người mình với các người." Cặp mắt ti hí sáng loáng kia nhìn về phía Tiểu Anh, nói "Tiểu Anh Dữ Nguyệt, thân phận thật của cô là gì? Trợ thủ của đạo tặc BLACK? Hay là người tình?"

Tiểu Anh giải thích: "Cảnh sát tiên sinh, có phải anh hiểu lầm rồi không?"

"Hiểu lầm?" Tiểu Ngũ Lang hít hít lỗ mũi, hòng súng nhắm ngay Hạ Thiệu Nhiên, "Từ xa đã nghe đến một cỗ mùi tanh. BLACK, anh cho rằng dùng một đám đứa bé là có thể quấy nhiễu tầm mắt của tôi sao? Khắp nơi trong công viên Tân Túc đều là người của tôi, hình của anh bị thủ hạ tôi chụp được rồi, mỗi người trong cục cảnh sát đều có một phần."

Hạ Thiệu Nhiên chẳng hề để ý mở miệng hỏi: "Mỗi người một phần?" Tiểu Ngũ Lang nói: "Mỗi người một phần, máy vi tính, hộp thư, điện thoại di động, mỗi người một phần."

Mắt Hạ Thiệu Nhiên khép hờ, nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười lạnh lùng nguy hiểm, anh nói: "Hủy hết toàn bộ."

Bên kia máy truyền tin, Thạch Nam mặc đồng phục nhân viên vệ sinh dựa vào vách tường, nhẹ nhàng gõ nút Enter trên laptop. Đóng laptop, ngâm nga tiểu khúc, đẩy xe rác đi.

Trên sân thượng, Tiểu Ngũ Lang giơ súng ra lệnh: "Nói đồng bọn anh ra ngoài, nếu không tôi liền nổ súng."

"Reng" Điện thoại di động trong ngực phát ra một tiếng chuông, Tiểu Ngũ Lang lấy điện thoại di động ra xem, trên màn ảnh là một phụ nữ ngực to đang thoát y. A, không chờ mắt có phúc được hưởng thụ được, điện thoại di động tối đen.

"Á!" Tiểu Ngũ Lang giận đến giơ chân, hòng súng nhắm vào Hạ Thiệu Nhiên, mắng to: "BLACK đáng chết, hôm nay tôi nhất định đưa anh ra trước pháp luật."

Tiếng xe cảnh sát ở lầu dưới kêu đến vang dội, Tiểu Anh quay đầu lại nhìn, xoay đầu nói: "Anh làm gì cứ nhìn chằm chằm BLACK không thả, nếu không nhờ anh ấy, các người có thể phá được nhà máy chế độc dưới đất? Có thể bắt được Cách Tư? Có thể bắt được Áo Dã Tuấn Hùng hả? BLACK chưa bao giờ làm chuyện tổn thương người tốt, những người bị anh ấy trộm đều là trướng thối mười tội nặng nhất."

Tiểu Ngũ Lang kêu la: "Ai bảo anh ta là trộm!"

"Trong cảnh sát các người đều là người tốt ư? Không có ai là người xấu sao? Có vài tên khốn kiếp chỉ dựa vào lực lượng cảnh sát là không cách nào trừng trị được, sĩ quan cảnh sát anh cũng đã gặp qua chuyện như vậy đúng không?" Lời nói của Tiểu Anh khiến Tiểu Ngũ Lang nhớ lại đối xử bất công mình từng chịu đựng, súng trong tay hơi buông xuống một chút. Lúc này, trong tai nghe truyền đến giọng nói của trợ thủ Robin, "Đội trưởng, bây giờ anh đang ở đâu? Chúng tôi lập tức đến ngay."

Tiểu Ngũ Lang nhìn Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên cũng nhìn anh ta. Ba giây sau, Tiểu Ngũ Lang xoay người sang chỗ khác, nói: "Thừa dịp tôi còn chưa thay đổi chủ ý, lập tức biến mất!"

Hạ Thiệu Nhiên cười nhạo một tiếng, cúi đầu nói với Tiểu Anh: "Tiểu Miêu, biết nên làm sao rồi chứ?" Hai người ở chung một chỗ lâu như vậy, sớm có ăn ý. Tiểu Anh ôm chặt lấy Hạ Thiệu Nhiên, Hạ Thiệu Nhiên mang theo thân thể cô, ngửa ra sau, nhảy xuống.

Dây thừng ma sát mặt đất, phát ra âm thanh "soạt soạt". Tiểu Ngũ Lang còn đang chờ đợi cảm tạ, mạnh mẽ xoay người mới phát hiện đã không thấy

người.

Tức giận, căm tức, vốn Tiểu Ngũ Lang đang muốn giả bộ làm chúa Cứu Thế Chủ ở trước mặt BLACK liền giận đến giờ chân, sai bước chạy đến lan can tòa cao ốc, nhìn dây thừng trên bờ xi măng không ngừng giảm bớt, hận đến cắn răng nghiêng lợi.

Đáng chết, cũng không có chú ý tới ở đây đã bị móc dây thừng.

Đừng nói anh ta không có chú ý tới, ngay cả Tiểu Anh cũng không có chú ý tới. Hai người ôm nhau nhanh chóng rơi xuống, gió lạnh thấu xương thổi mạnh vù vù, mắt đều khó mà mở ra, Hạ Thiệu Nhiên chợt lớn tiếng nói: "Tiểu Miêu."

"Cái gì?" Tiểu Anh hít mắt hỏi.

"Gã cho anh!"

Gió thật to, hai bên tai đều là tiếng gió vù vù, nhưng từ khẩu hình miệng, coi như Tiểu Anh không nghe thấy gì cũng biết Hạ Thiệu Nhiên nói cái gì?

Câu hôn rung động lòng người, là chỉ cái này sao?

Tiểu Anh cười tỉnh nghịch một tiếng, lớn tiếng nói: "Anh nói cái gì, em nghe không được."

"Gã, cho, anh!" Hạ Thiệu Nhiên lặp lại.

"Lớn tiếng một chút."

"Gã, cho, anh!"

Tiểu Anh càng lớn tiếng nói: "Trước, nói, anh, yêu, em!"

"Soạt soạt soạt soạt --" Đèn điểm cuối cùng của sợi dây, hai người treo ở giữa không trung. Hạ Thiệu Nhiên nhìn chăm chăm Tiểu Anh, mặt tràn đầy cung chiều, phát ra một câu thật thấp từ đáy lòng: "Anh yêu em." Tiểu Anh mỉm cười, hạnh phúc, thỏa mãn.

Hai người anh nhìn em, em nhìn anh. Hai môi từ từ lại gần, thời điểm sẽ lập tức dán ở một nơi, dây thừng cột ở trên chân giật giật, hai người đồng thời nhìn lên trên. Sân thượng, Tiểu Ngũ Lang cầm dao nhỏ dùng lực cắt dây thừng kim loại.

Tiểu Anh kinh hãi, Hạ Thiệu Nhiên cười nói: "Sợi dây này dùng nguyên liệu carbon(1) chế thành, thời gian đủ hôn một cái." Dứt lời, hai ngón tay xoay mặt của Tiểu Anh qua, môi dán lên.

Robin và khác cảnh sát đập lên lầu sân thượng thì Hạ Thiệu Nhiên và Tiểu Anh nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống đất.

Hạ Thiệu Nhiên cởi áo khoác màu đen xuống, lấy mặt nạ xuống. Tiểu Anh cũng giống vậy, bỏ đi nguy trang. Công nhân vệ sinh đẩy thùng rác đi động tới, hai người tiện tay nhét quần áo vào trong thùng rác. Người công nhân làm vệ sinh đội mũ lưỡi trai nháy nháy mắt với Tiểu Anh.

Ánh nắng vừa đứng, gió hòa với phong cảnh, mặt trời thành bối cảnh, người đến người đi đầu đường Tokyo, Hạ Thiệu Nhiên và Tiểu Anh hóa thân thành đôi tình nhân bình thường đi song song nhau. Hạ Thiệu Nhiên nắm cả bả vai Tiểu Anh, Tiểu Anh như chim nhỏ nép vào người tựa sát vào anh, bộ dáng hạnh phúc ngọt ngào.

"Reng . . ." Điện thoại di động trong túi vang lên không đúng lúc, Hạ Thiệu Nhiên móc ra nhìn, điện tới biểu hiện là COR-RINE. Đôi tay thượng đế, người có tài cắt kim loại, cải tạo bảo thạch hiếm thấy trong chợ đen.

Hạ Thiệu Nhiên ấn phím nghe, điện thoại đặt vào bên tai. Ông nghe truyền ra giọng nói nóng nảy xin lỗi của COR-RINE, sắc mặt của Hạ Thiệu Nhiên trở nên rất khó coi.

Tiểu Anh nín lấy ống tay áo của anh hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Mất trái tim máu." Hạ Thiệu Nhiên nói: "Nhấn kết hôn chuẩn bị tặng cho em bị trộm rồi." Tiểu Anh kinh ngạc đến ngây người.

Một đầu khác của máy truyền tin, Thạch Nam mặc quần áo công nhân mới vừa bỏ đi ngăn ra, Lý Khuyên Tâm đạp gấp thắng xe, ba người đều là một bộ dáng vô cùng giật mình.

Xem ra đội hiệp đạo của BLACK lại được chăm sóc rồi.

Chưa xong, còn tiếp. Chuyện xưa đặc sắc hơn đang đợi bạn nhé!

P/s: Tới đây là hoàn rồi, ko bik sao tác giả còn ghi chuyện xưa đặc sắc hơn, chắc có phần khác rồi

Chú thích :

(1) Carbon: Carbon-carbon có nguồn gốc từ tên Latin của than tiếng Anh và than tên carbo, cũng xuất phát từ Charbon Pháp, có nghĩa là than củi. [1]

Tại Đức, Hà Lan và Đan Mạch, tên carbon là Kohlenstoff, koolstof, kulstof, theo nghĩa đen có nghĩa là chất than.

Đã được tìm thấy ở thời tiền sử carbon, carbon đen và than là con người sử dụng sớm nhất của carbon ở dạng. Kim cương khoảng năm 2500 trước Công nguyên bởi người Trung Quốc nổi tiếng [2] Đồng thời là một dạng carbon trong cách hóa than được sử dụng trong thời La Mã và hiện đại như: đất sét bao phủ bằng cách nung nóng gỗ trong một tòa nhà trong thân sống để loại trừ không khí. [3] Năm 1722, René Antoine de Ferchault Réaumur sắt bằng chứng bằng cách hấp thụ một số chất có thể trở thành thép, một chất mà bây giờ được gọi là carbon. [4] Năm 1772, Antoine Lavoisier đã cho thấy rằng kim cương là một dạng carbon, và khi anh ta sẽ lấy mẫu một số viên kim cương và than đốt, thấy rằng họ không tạo ra nước và carbon dioxide mỗi gram của kim cương và than phát sinh từ các Số tiền là bằng nhau. Năm 1779, Carl Wilhelm Scheele cho thấy từng được cho là có sự hiện diện của chì trong các hình thức của một hỗn hợp của than chì cơ bản là một hỗn hợp của một lượng nhỏ carbon trong sắt [5] Và ông đã cho oxit nitric khí, trong tên của các axit sản phẩm khí ("axit trên không"), cụ thể là carbon dioxide. [6] Năm 1786, nhà hóa học người Pháp Claude Louis Berthollet, Gaspard Monge và CA Vandermonde cách tiếp cận để viên kim cương bằng cách sử dụng graphite oxide Lavoisier tỏ ra gần như hoàn toàn làm bằng carbon graphite. [7] Năm 1789, Lavoisier trong phần tử của mình trong các sách giáo khoa carbon được liệt kê trong bảng. [6]

--- -----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Ôm Ấp Yêu Thương 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.